

*Елоиза Джеймс
е изключителна!*

Лайза Клейпас

*Елоиза
Джеймс*

Четири нощи с

ХЕРЦОГА

ЕЛОИЗА ДЖЕЙМС
ЧЕТИРИ НОЩИ С ХЕРЦОГА

Превод: Мариана Христова

chitanka.info

Като младо момиче Емилия Карингтън заявява на вбесяващия бъдещ херцог на Пиндар, че е готова да се омъжи за всеки друг мъж, освен за него... но години по-късно с ужас установява, че няма към кого друго да се обърне.

Евандър Броуди си има свои причини да приеме дръзкото предложение за брак на Миа, но има едно нещо, което никога няма да даде на своята опърничава съпруга: самия себе си. Вместо това ѝ предлага дяволска сделка: Да прекарва с нея четири ноци в годината. Четири ноци и нито миг повече. И то само когато тя го помоли за тях.

Но Миа няма да го стори никога.

Сега Вандър е изправен пред най-голямото предизвикателство в живота си: Да съблазни собствената си съпруга, за да спечели сърцето ѝ. Каквото и да му струва това, тази битка той не може да си позволи да загуби.

ПРОЛОГ

Пролет, 1787

Музикален рецитал

Градската къща на херцога на Вилиърс

На петнайсет години Емилия Гуендолин Карингтън вече имаше доста добра представа какво е адът. Гувернантката на Миа ѝ бе преподавала всичко за деветте кръга, описани от Данте.

Първият кръг на Миа изискваше да направи дебюта си в обществото на петнайсет години, под опеката на наета придружителка, защото майка ѝ беше покойница. Вторият кръг добави далеч по-страшно унижение: нейният чаровен овдовял баща имаше скандална връзка с омъжена херцогиня, за която знаеше цялото висше общество.

В третия кръг постъпи миналата година или там някъде, когато, противно на всеки здрав разум, отчаяно се влюби в сина на същата херцогиня, Вандър. Той беше най-чувствителното и интелигентно момче на света (поне така си мислеше Миа). Освен това беше красив. Лицето му наподобяваше каменните ангели, които пазят гробовете на бебетата.

А останалите кръгове на ада? Всичките шест?

Те се разгръщаха пред нея един след друг с ужасяваща бързина. Миа бе умолявала баща си да ѝ разреши да присъства на музикалната вечеринка у Вилиърс с надеждата, че обектът на нейното обожание, Евандър Септимъс Броуди, бъдещ херцог на Пиндар, ще присъства. Това изглеждаше вероятно, защото най-големият син на херцога на Вилиърс, Тобаяс, беше най-добрият приятел на Вандър.

Оказа се, че къщата наистина е препълнена с момчета, които си бяха дошли във ваканция от „Итън“, и сред тази орда беше Вандър, който открито я пренебрегваше. Миа нямаше нищо против: стигаше ѝ да го обожава отдалеч. Той беше прекалено божествен за такава като нея.

Освен това не ухажваше нито едно друго момиче. Той и останалите ученици от „Итън“ прекарваха цялото си време в пиене на

бренди на големи глътки, макар че още нямаше обяд, в ругаене на висок глас и изобщо се преструваха, че са много по-възрастни от своите петнайсет години. Най-накрая Миа се оттегли в библиотеката — спокойно място с покрити с книги стени.

Тъкмо оглеждаше рафтовете за нещо подобно на любимия ѝ роман, „Любов в излишък“ от Елайза Хейуд, когато с ужас чу, че към библиотеката се приближават момчета. Още по-лошо, бързо разпозна гласовете на Вандър и на неговия приятел Тобаяс, който напоследък, изглежда, бе започнал да се нарича Торн.

Библиотеката се намиреше в края на коридора, така че нямаше начин да избяга. Паникьосана, Миа се стрелна зад дивана и се приведе, докато той я скри изцяло.

Едва тогава наистина разбра, че се е озовала в последния, най-вътрешен кръг на ада.

Момчетата обсъждаха любовна поема.

При това не коя да е любовна поема.

Мъчеха се да разгадаят „Любовната песен на Е. Септимъс Броуди“ — с други думи поема, която се отнасяше конкретно до Вандър, — написана от самата Миа. Поемата, в която тя бе изляла сърцето, любовта и сълзите си.

Не беше много добра. Нито една от поемите ѝ не беше от най-добрите.

Но все пак беше нейна и би трябвало да е на сигурно място в бюрото ѝ у дома. А не да я разпространяват на музикална вечеринка. И със сигурност не би трябвало да е в ръцете не на друг, а на самото момче, за което я бе написала.

Макар че ѝ се гадеше, Миа все пак успя да предположи какво се е случило. Баща ѝ бе намерил поемата и бе решил, че ще е много забавно да я покаже на любовницата си, а любовницата на свой ред я бе показала на сина си. Каква глупачка беше да ѝ сложи това заглавие!

Вандър поне не се превиваше от смях — навярно защото не можеше да разбере поемата. Двамата с Торн не се отличаваха със слабост към литературата, ако изобщо от някое петнайсетгодишно момче можеше да се очаква подобно нещо.

— Как мислиш, това „целувка на морето и лунните лъчи“ някакъв намек ли е? — попита Торн.

Миа завъртя очи. Какво абсурдно предположение! Той навярно още не можеше да чете наум.

— Мисля, че не — отговори Вандър доста несигурно. — Дай да я изгорим. Не искам никой да я види.

Миа едва успя да въздъхне с облекчение, когато се разнесе тропот на ботуши и някакво момче изкрещя:

— Търсих ви навсякъде, момчета! Едната от близначките Вилиърс току-що повърна от нерви. Там долу вони.

— Идея нямам защо си ни търсил, Гаден — отсече Вандър и гласът му ненадейно прозвуча досущ като на бъдещ херцог. — Миналата седмица ти казахме, че не искаме да имаме нищо общо с теб.

— Проклет вечен ад! Не ставай гаден — отвърна момчето, без да се трогне от това скастриане. — Какво имате тук?

За ужас на Миа въпросът бе последван от шум от боричкане и късане на хартия.

Ако Данте някога си бе помислял да сътвори описание на десетия кръг на ада, ето това беше. Франсис Оукърот беше точно толкова гаден, колкото подсказваше името му^[1]. Миа го беше срещала два пъти, на увеселения, на които я бе завлякъл баща ѝ. Помежду им се установи абсолютна взаимна антипатия от пръв поглед.

— Любовна поема! — изкрещя той, очевидно възхитен. — Не ми казвай, че си се хванал с някоя танцьорка от операта, която си пада по литературата. Директорът ще те изкорми и ще направи жартieri от червата ти.

— Дай ми това! — изръмжа Вандър.

Оукърот обаче очевидно успя да избегне ръцете му.

— Кълна се в адските огънове, това е пълен боклук! — извика той и избухна във все по-висок, неприятен смях.

Отново се разнесе шум от удари.

— О, за бога, дръпни се и ме остави да го прочета! Вече е късно да запазиш малката си тайна. Човек би си помислил, че те е срам.

С безмълвен стон Миа дръпна една от възглавниците на дивана и покри лицето си. Искаше да умре — да пропадне през някоя цепнатина в пода.

— „Полудявам от любов“ — прочете Оукърот с писклив фалцет. — Знаеш ли, спокойно мога да си представя как го рецитират

на сцената. Да не си се вмъкнал през задната врата на „Друри Лейн“?

— Тя наистина е луда — обади се Торн. — Кой може да харесва такъв запотен миризливец като теб?

— Ти просто ревнуваш — срязва го Вандър. — Едно момиче наистина трябва да е смахнато, за да погледне изобщо към теб. Или към Гадния.

— И така, коя е нашата луда? — попита Оукърот и хартията зашумоля в ръцете му. — Емилия Карингтън! Тоест, дъщерята на онзи на твоята майка...

— Недей! — предупреди го Вандър и в гласа му изведнъж се появи опасна нотка.

Последва миг на многозначително мълчание.

— Добре. Тогава ще се върна към този литературен шедьовър. „Мъката ми никой не разбира“ — прочете той и гласът му стана още по-писклив. — Харесва ми тази „целувка на морето и лунните лъчи“. Изглежда, ти притежаваш лунния лъч, а тя е морето — и той отново избухна в продължително, пронизително кикотене.

В гърдите на Миа се надигна ридание и тя ги притисна толкова силно, че през гръдната ѝ кост премина болка.

— Голямо магаре си — обади се Торн. — Е, добре, на колко е години това момиче?

— Колкото мен — отговори Вандър. — Петнайсет.

— „В мечтите ми ти мой съпруг си“ — продължи Оукърот. Сега четеше от началото на следващата строфа. По врата на Миа се плъзна сълза. — „Хубостта ти ме опива“.

Оукърот издюдюка. Вандър изстена.

Миа чу силен удар, а после гласа на Торн:

— Погледни го от тази гледна точка: поне си успял да заплениш момиче, което разбира от бренди.

— Не толкова, колкото теб след снощи! — тросна се Вандър.

Най-вероятно всички те се бяха проявили като абсолютни пияници. Миа знаеше от гувернантката си, че момчетата, които се правят на мъже, прекаляват пиенето.

Оукърот беше безмилостен — просто отказваше да млъкне.

— „Стаята ми пълна с лунна светлина е, а твоите очи сияят като перли.“ Как мислиш, дали те кани да си занесеш перлените очи в нейната пълна с лунна светлина стая?

— Ще трябва да си проправям път слепешком — отговори Вандър и Миа дочу смеха в гласа му. — Никой не може да вижда с перлени очи.

Устните на Миа неволно оформиха ругатня, която никога не би дръзнала да изрече на глас. Оукънрот подсвирна.

— Перли ли? Ти нали знаеш за какви перли всъщност говори тя? Перлени капки! Перлени отвари, както ги наричахме в първи клас. Не! Не беше ли перлени отвари за страст? Нещо подобно. Във всеки случай никога досега не съм чел поема, в която да се говори за любовен яйчен крем!

Ненадейно и трите момчета избухнаха в истеричен смях.

— Любовен яйчен крем ли?

Миа нямаше представа какво означава това, но инстинктивно усещаше, че е нещо отблъскващо. Момчетата по природа бяха отблъскващи — тя временно бе забравила това, докато мечтаеше за Вандър. Докато си мислеше, че е богоподобен.

Всъщност той беше безсърдечно прасе.

— Нали не си се пъхнал под полите й? — Тази мисъл като че ли изпълваше Оукънрот със злорадство. — Баща й може да използва този стих за „загубена във сладостта ти“ и да те притисне да й поискаш ръката.

— Никога!

Гласът на Вандър звучеше така ужасено, че думата пропълзя по кожата на Миа като змия.

— Чувствам се малко странно, като си помисля, че е жадувала за мен. Кое петнайсетгодишно момиче мисли такива неща? Е, предполагам, че е дъщеря на баща си.

Миа не можеше да си поеме въздух, защото се опитваше да плаче, без да вдига шум. Той я описваше като нещо отвратително — казваше, че била жадувала за него. Не беше така. Тя не беше такава.

— Никога ли не си я виждал как те гледа от другия край на стаята? — попита Торн. — Защото тук пише: „Както птичката, която цяла нощ луната гледа, ей така те гледам аз.“

— Като птичка или като райска птица? — намеси се Оукънрот. — Може би ще може да си спечели слава като литературна уличница. Една лира за поема, две за знаете какво.

— Мога да кажа само, че е ужасна поетеса — отсече Вандър. — Дори и аз знам, че в една поема трябва да има рими.

Какъв идиот! Миа треперливо си пое въздух. Трябваше да се махне отгук. Просто не можеше да понесе това да продължи.

— Мисля, че трябва да си я сложиш в рамка и да си я закачиш на стената — предложи Торн, — защото още отсега мога да ти кажа, че никой друг няма да те сметне за достатъчно хубав, за да се разлее в стихоплетство. Особено като се има предвид размерът на лунния ти льч.

Това доведе до още боричкане и още смях. За нейна сметка. Миа почувства как въздухът хрипти в гърлото ѝ. Предсмъртно хриптене, най-вероятно. Може би щеше да умре и те щяха да намерят тялото ѝ тук, на това място.

— Знаете ли, трябва да предупредя момчетата — каза Оукърот. — Някое от тях може да си говори с нея точно сега, без да подозира какво сладкишче е.

Миа се скова.

— Щом още на петнайсет е такава, каква ли ще е на двайсет?

— Не говори за това дори на шега. Ще ѝ съсипеш репутацията — предупреди го остро Торн. — Не бива да казваш нито дума.

— Поезията е доказателство за очевидното! — настоя Оукърот. — Тя и бездруго си прилича на уличница. Всичко е там. Повечето момичета на тази възраст имат ябълки отпред, но нейните приличат повече на зелки, отколкото на череша.

Зелки? Зелки?

Миа отново потисна риданието си. За миг се възцари тишина — точно толкова, колкото Миа да си представи как Вандър ще се изправи в нейна защита като някой рицар. Как ще изръмжи: „Затваряй си устата, Оукърот! Тя изобщо не прилича на уличница.“

Това не се случи.

— Няма нужда да предупреждаваш никого — каза Вандър с равен глас. — В тази къща няма нито едно момче, което би си направило труда да говори с тази ниска трътла. Единствената причина, поради която я поканиха, беше, че майка ми доведе любовника си, който на свой ред домъкна дъщеря си. Тя е благотворителна кауза и нищо повече.

Благотворителна кауза. И трътла.

Възневидя го още повече, защото беше прав: тя наистина беше трътла. Другите момичета бяха високи и стройни, но тя беше „дребничка“ — превзет начин да се каже, че е ниска.

И закръглена. Имаше предвид, че е дебела.

Той беше звяр, ужасен звяр.

Яростта е полезно чувство. Яростта изгаря в пламъка си тъгата и срама. Яростта подтикна Миа да се изправи на крака и тя излезе иззад дивана със стиснати юмруци.

Въпреки че знаеше какво мисли той за поемата ѝ, въпреки яростта си, само като погледна Вандър, нещо я удари в гърдите. Прекалено отдавна го обичаше. Когато го видя от толкова близо, не можа да остане безучастна.

Той вече беше висок и широкоплещест. Тя можеше да види мъжа, в когото щеше да се превърне един ден, в очертанията на тялото му и силата на челюстта му.

Миа го огледа от глава до пети, подви устна, а после подложи и приятелите му на същия оглед.

Торн изглеждаше ужасен, а Оукърот изненадан, но лицето на Вандър бе съвършено безизразно. Всички неща, които Миа си мислеше, че е видяла у него, всички хубави черти, които вярваше, че притежава, кавалерската природа, която ѝ се струваше като противоотрова срещу любовните авантюри на баща ѝ... е, тя със сигурност си ги беше въобразила. По лицето му човек не можеше да прочете нищо и очевидно Миа бе видяла това, което копнееше да открие.

— И така — каза тя и с благодарност установи, че гласът ѝ звучи спокойно. — Три момчета с толкова противно въображение, че виждат похот в една глупава любовна поема.

Тя дръпна смачканата страница от ръката на Торн и я скъса на две. Звукът ѝ се стори много висок в иначе безмълвната стая. Миа отново скъса хартията, а после пак и накрая пусна парчетата на пода.

— Аз може и да съм била глупачка, като се влюбих — обърна се тя към Вандър, — но вие нямате право да ми се подигравате заради това. Знаете ли, бях достатъчно глупава да ви помисля за джентълмен, за разлика от...

Но се спря навреме. Каквито и грехове да имаше баща ѝ, той ѝ беше баща.

— Трябваше да знам — добави тя. — Казвате, че съм дъщеря на баща си. Е, добре, лорд Броуди, вие пък очевидно сте син на майка си.

От лявата ѝ страна Торн направи протестиращо движение, но тя го стрелна с поглед и той затвори уста.

Вандър само я гледаше. Защо никога не бе забелязала, че красивите му очи са сурови и студени?

— Сега ще си занеса зелките в приемната — продължи тя с високо вдигната глава, макар че бе призовала всяка частица от волята си, за да я задържи така. — Ако бъдете така любезни да останете тук петнайсет минути, ще намеря баща си и ще си тръгна.

Нито един от тях не каза нито дума. Невъзможни страхливци такива!

Хрумна ѝ още едно нещо.

— А освен това не бих се омъжила за нито един от вас — завърши тя, като направи гласа си колкото се може по-язвителен, — дори да бях отчаяна! Дори да бяхте единствените о станали мъже в цяла Англия!

---

[1] Игра на думи: на английски част от името на героя, *rott*, означава „Долен“, „морално пропаднал“, „гаден“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Тринайсет години по-късно

*От седалището на „Бранди, Бъкнъл и Бендал“
издатели*

27 август 1800 г.

Скъпа госпожице Карингтън,

Пиша ви във връзка с най-новата ви книга. Както знаете, надявахме се да получим ръкописа преди шест месеца. Всички ние ви съчувстваме за трагичната смърт на баща ви и брат ви преди една година. Но би било непросжима небрежност от моя страна, ако не ви кажа, че в седалището ни вече се трупат писма, в които читателите молят за следващия роман на госпожица Лусибела Деликоза. Вашата книга „Ангелско лице, Дяволско сърце“ предизвика такъв интерес, че абонаментите вече надвишават продажбите на последните ви два романа, взети заедно.

С дълбоко уважение и в очакване на благоприятен отговор:

Ваш Уилям Бъкнъл, еск.

П.П. Изпращам ви най-новия роман на госпожица Джулия Куиплет. Мисля, че споменахте, че все още не сте чели нейни творби, и сме убедени, че книгата ще ви достави удоволствие.

4 септември 1800 г.

Ръдърфорд Парк

Провинциалното имение на херцога на Пиндар

На Миа не ѝ беше приятно да го признае, но трепереше като някоя от собствените си героини. Обикновено поставяше клетите си дами в Смъртна опасност — например на ръба на някое ледено езеро, преследвани от някой похотлив земевладелец. Коленете на горките жени се подгъваха, а деликатните им ръце трепереха.

Читателките ѝ очакваха Смъртна опасност. С главна буква.

Миа с радост би предпочела да се хвърли в някой водопад, отколкото да преживее унижението, което ѝ предстоеше.

Нейните собствени, съвсем не деликатни ръце трепереха, затова ги сви в юмруци, докато гледаше как конярят съобщава името ѝ. Икономът на Вандър — или, за да е точна, икономът на херцога на Пиндар — погледна надолу към нея, очевидно изненадан, че една млада дама е дошла без придружителка.

Дали неимоверното унижение можеше да мине за Смъртна опасност?

Не, защото ако бе възможно човек да умре от унижение, тя със сигурност вече щеше да е мъртва. Все пак оцеля след унизителната случка в библиотеката на Вилиърс преди толкова години, провали се на брачния пазар и накрая преживя още по-голяма обида: само преди месец я изоставиха пред олтара.

Истината бе, че като автор Миа винаги беше мила с героите си. Смъртната опасност никога не включваше изоставяне от годеника. Нещо повече, благодарение на слабичките си крехки тела, героините ѝ винаги се носеха безопасно по течението, прекалено леки, за да потънат. Една друга авторка, нейна позната, уби героя си, след като един орел пусна костенурка на главата му. Убийство посредством костенурка?

Не и в романите на Лусибела!

Нейните читатели знаеха, че нито ще се сблъскат с кръвожадни птици, нито някой ще бъде зарязан пред олтара. Миа никога не бе заставяла нито една от героините си да предлага брак, особено пък на херцог.

Джентълмените падаха в краката на нейните героини, а не обратното. Това беше строго изискване на жанра. Господ виждаше, че Лусибела Деликоза разочароваше читателите си на собствен риск: ако подложеше някоя от героините си на срама, на който самата Миа щеше

да бъде подложена всеки момент, седалището на издателя ѝ щеше да прелее от възмутени писма.

Но поне, напомни си Миа, всъщност тя нямаше да падне в краката на Вандър.

Тя беше господарка на ситуацията.

Тя я контролираше.

Преди да е размислила, Миа си пое дълбоко въздух, подаде палтото си на иконома, мина покрай него и влезе в утринната стая. Като момиче бе прекарвала много време тук, в провинциалното имение на херцога поради продължилата с десетилетия връзка на покойната херцогиня с баща ѝ и знаеше къде отива.

Макар че основните участници в драмата — баща ѝ и майката на Вандър бяха починали, — ѝ се стори, че в господарската къща нищо не се е променило. Всички хоризонтални повърхности все още бяха отрупани със статуетки на животни — доказателство за интереса на покойната херцогиня към мънички създания.

Тя се обърна към иконома:

— Моля ви, кажете на Негова светлост, че посещението ми ще бъде кратко.

— Ще проверя дали Негова светлост приема гости — отговори той и излезе.

Дали Вандър щеше да я приеме? Как би могъл да ѝ откаже след дългогодишната връзка между родителите им? Здравият разум ѝ напомни, че спокойно може да откаже точно поради тази причина.

Тя се приближи към стъклената менажерия, разположена на поставката над камината. Еднорогът бе загубил рога си, но всички животни още бяха тук, мълчаливо застанали с вдигната лапа или размахана опашка — някои с малки семейства, сякаш се бяха чифтосали и умножили, докато къщата е спала.

Миа обаче не можеше да се съсредоточи върху малката стъклена вълничка — попова лъжичка, — която вдигна от мястото ѝ. От мисълта за това, което я очакваше — брачното предложение, — ѝ се завиваше свят, сякаш корсетът ѝ притискаше гърдите прекалено силно и ѝ пречеше да диша. Преди години, когато се зарече в лицето на Вандър, че никога няма да се омъжи за него, в очите му просветна развеселена искрица.

Ами ако сега избухнеше в смях?

Тя не беше изключително красива, изискана, интелигентна... и дори не притежаваше състояние. Кой бе чувал някога жена, която не се радва на мъжко внимание, да моли за ръката на един херцог?

Миа отново си пое дълбоко въздух. Всъщност тя нямаше да моли херцога да се ожени за нея. Това наистина щеше да е достойно за съжаление. Тя щеше да го изнуди, което бе съвсем различно.

По-авантюристично. По-опасно.

По-престъпно.

Трябваше да се преструва, че това се случва не с нея, а с някоя от героините ѝ — така, както правеше с почти всичко друго. Вече бе натрупала пребогата практика да наблюдава живота си сякаш отвън. Редовно бърбеше с очевидно отегчени джентълмени и в същото време пренаписваше разговора по начин, по който една фантастично идеализирана нейна версия ги оставяше занемели от желание.

У дома нахвърляше сцената точно така, както си я бе въобразила, при което си придаваше виолетови очи и тънка талия. Понякога оставаше будна цяла нощ, описвайки приключенията на една от героините си — момиче толкова добре възпитано, послушно и добро по душа, че само най-прозорливите читатели забелязваха, че е много интелигентно.

За разлика от романа, мъжете забелязваха, че Миа е интелигентна, но това като че ли ги отблъскваше.

Ако животът приличаше на някой от романите ѝ, Вандър щеше да влезе в стаята и само след един поглед щеше да започне да я ухажва с такава страст, че изобщо нямаше да се наложи да се стига до неприятния въпрос с изнудването.

В сините му очи щеше да пламне огънят на желанието да я направи само своя. До края на живота си Негова светлост щеше да съжалява за онези тринайсет години, които би могъл да прекара с нея, но бе пропуснал поради момчешкото си коравосърдечие и слепота. Щеше горчиво да се укорява за жестоките си обиди.

За съжаление това беше повече от малко вероятно. Според опита на Миа хората никога не съжаляваха за остроумни обиди, колкото и наранен да беше техният обект.

До ден-дневен ненавиждаше зеле. Както и Оукърот.

Обзе я странно вцепенение. Тя, Емилия Гуендолин Карингтън, щеше да изнуди един херцог и да го накара да се ожени за нея. Една

стара мома, прехвърлила двайсетте, която си нямаше нито виолетови очи, нито тънка талия, щеше да.

Тези мисли не ѝ помагаха.

Трябваше да спре да трепери. Не правеше това предложение заради себе си. А и не го правеше за неограничен период от време. Вандър просто трябваше да се ожени за нея само по документи, при това най-много за една година. Само по този начин Миа можеше да се сдобие с попечителството над своя племенник, Чарлс Уолъс.

Племенник ли? Във всяко едно отношение Чарли беше неин син. Нейно собствено дете.

Тя си пое дълбоко въздух. Жените се хвърляха от палубите на високи кораби, за да спасят деца, паднали зад борда. Бореха се с тигри и глигани.

Какво беше един обикновен херцог в сравнение с някое човекоядно животно? Беше чувала, че някои създания имали толкова големи зъби, че можело да ги избият и да ги използват като черпаци за супа.

Точно така.

Проблемът беше, че господин Плъмър, нейният адвокат, упорито настояваше да не съобщават на херцога за истинската причина за предложението ѝ, иначе Негова светлост почти със сигурност щял да откаже.

Чрез брака си с нея херцогът не само щеше да поеме попечителството над едно малко момче. Той щеше да се сдобие с контрол над едно изключително голямо имение, граничещо с неговото, което щеше да се стори крайно подозрително на хората, които му бяха равни по положение. Бракът им щеше да се превърне в събитие, което привлича изключително голямо внимание, дори без да се вземат предвид скандалите, причинени от родителите им: Вандър несъмнено щеше да бъде ответник по обвинение, че е откраднал имението от вуйчото на Чарли по майчина линия, сър Ричард Магрудър.

Вандър — Негова светлост херцогът на Пиндар — беше просто поредният горделив, привилегирован, глупав мъж, напомни си Миа. Не беше тигър със зъби, колкото черпаци за супа.

Можеше да го направи.

Трябваше да го направи.

ГЛАВА 2

Бележки по „Ангелско лице, Дяволско сърце“: роман.
Героинята е стройна, въздушна, грациозна... още
някакъв начин да кажа „слаба“? Странно лека за човек,
който действително закусва.

Така божествена, че героят остава поразен още щом я
зърва. Сини очи, руса коса, всичко ѝ е изящно.

Дантелата излиза на мода? Шивачка на дантели.
Провери как се прави дантела. Чуканчета?

Пръв поглед, героят на колене. В дъжда.

Кал.

Определено кал.

— Ваша светлост, някоя си госпожица Карингтън настоява да
говори с вас.

За миг Вандър изобщо не разбра за кого му говорят. А после
осъзна, че навярно става дума за Миа, злополучната поетеса. Той
отбягваше изисканото общество и предпочиташе конюшните, поради
което не я бе виждал от години.

— Спомена ли нещо за причината за посещението си?

— Не, Ваша светлост. В утринната стая е, ако желаете да
говорите с нея. Или пък мога да ѝ съобщя, че по това време сте зает.
Бих искал да добавя, че е дошла без придружителка. Нещо повече,
адвокатът ви е в библиотеката. Отдавна чака и става нетърпелив.

Доколкото си спомняше, последния път, когато видя Миа, беше
при онзи адски неудобен инцидент, когато бяха на петнайсет.

Какво, по дяволите, си мислеше тя? Защо идваше толкова рано
сутринта без придружителка? Защо изобщо бе дошла?

— Ще отида при госпожица Карингтън — реши той и излезе от
спалнята си. Дължеше на поетесата една аудиенция, дори и само
заради това, че трябваше да се държи по-добре в онази ситуация. Само

при мисълта за това потръпна леко. Тогава беше млад и глупав, но така или иначе се държа като магаре.

Той слезе по стълбите, като си оправяше ръкавелите. Името на Миа навярно бе също толкова опетнено, колкото и неговото, от смъртта на родителите им преди една година. Нищо не бе могло да прикрие факта, че херцогинята на Пиндар бе загинала в леглото с лорд Карингтън. Цяла Англия знаеше за повредения димоотвод на печката, който бе довел до смъртта им: този лумнал скандал бе засенчил смъртта на още осем клетници, отседнали в същата странноприемница — списък, в който влизаха братът и снахата на Миа, ако си спомняше правилно. Последната година навярно е била ужасна за нея.

Точно когато стигна до последното стъпало, адвокатът му, Григ, излезе от библиотеката и го атакува. Вандър едва не изстена на глас, докато го слушаше. Очевидно сър Кътбърт бе направил прибързано обещание да финансира археологическа експедиция до Андите.

Тъй като единственият приход на чичо му беше издръжката, която му отпускаше Вандър и която Шишо моментално пръскаше за кадифени палта и бяло испанско вино, той не можеше да изпълни обещанието си. Изглежда, Шишо бе разрешил този малък проблем, като бе надраскал бележка, че херцогът на Пиндар ще финансира експедицията.

Налагаше се да съобщи на чичо си, че средствата му са вложени в конюшните и не може да финансира експедиция до Андите точно в този момент. Всъщност никога.

Основното, което си спомняше за Миа Карингтън, беше, че имаше пухкаво лице и великолепна гръд.

След всички тези години лицето ѝ беше по-слабо. Предполагаше, че гърдите ѝ още са си там, но тя носеше бозава рокля от домашно платно, което прикриваше всичко по-надолу от брадичката ѝ. Приличаше на мисионерка. Може би беше станала такава?

Изпита прилив на съчувствие. Увлечението ѝ по религията, ако имаше такова, навярно бе реакция на поведението на родителите им, които проявяваха открито незачитане към светостта на брака. Макар че ако бе дошла, за да проповядва...

— Ваша светлост — каза тя и направи реверанс. — Много се радвам, че ви виждам пак.

Това в гласа ѝ нотка на сарказъм ли беше? Не бе възможно. Все пак тя беше тази, която бе дошла непоканена в дома му, а не обратното.

Той се поклони. Когато се изправи, установи, че тя го наблюдава, скръстила облечените си в ръкавици ръце на гърдите си. Приличаше на зрител, който наблюдава пиеса в театъра.

Интересно.

— Госпожице Карингтън, какво мога да направя за вас? — попита той.

— Дойдох да ви поискам една услуга.

Раменете на Вандър се отпуснаха. Тази мисионерка навярно бе постъпила в мисията в опит да изкупи греховете на разпътния си баща. Искаше дарение. Той беше свикнал с такива молби: буквално всеки един човек в живота му, с изключение на приятеля му Торн в един или друг момент му беше искал пари. Това беше неразделна част от живота на всеки херцог.

Едно дарение щеше да бъде идеален начин да се освободи от последните остатъци от неприятната вина, която изпитваше, задето преди години нарани чувствата ѝ.

— С удоволствие ще ви помогна — каза той. — Желаете ли да седнете? Ако искате, ще позвъня за чай.

Миа остана неподвижна като дърво. Само ръцете ѝ се преплетоха една в друга.

— Когато чуете искането ми, може да нямате желание да проявите великодушие.

— Дори и само затова че ви познавам от детинство, ви уверявам, че ще се съглася да ви предоставя помощта, която искате, каквато и да е тя.

Отправи ѝ премерена усмивка. Чудеше се колко ли бързо ще може да се отърве от нея. Секретарят му спокойно можеше да ѝ даде лирите.

— Каква сума бихте желали?

Тя имаше доста изящна челюст. Забеляза го, защото въпросната челюст видимо се стегна, сякаш Миа бе стиснала зъби. Като дете приличаше на дебел гълъб, с малко коремче и крачета, които фучаха през моравата, докато се опитваше да не изостава от него.

Не че някога бе успяла да го настигне.

— Госпожице Карингтън — подкани я той, когато тя не отговори.
— Доколкото разбирам, събирате дарения за благотворителна институция и ви уверявам, че ще ви подпомогна.

— Не — отговори Миа и челюстта ѝ отново се стегна. — Дойдох да ви помоля за нещо съвсем друго.

— С удоволствие ще ви помогна — увери я херцогът и съзнателно остави в гласа му да се прокрадне нотка на нетърпение.

— Женитба — изтърси Миа и си пое глътка въздух.

Възцари се абсолютна тишина. Вандър я изгледа смаяно.

— Бих искала да се ожените за мен.

Изрече го бързо и думите се сляха.

Той се намръщи.

— Моля?

— Предлагам ви брак — отсече Миа и затвори уста.

Вандър трябваше да потисне импулса си да поклати глава, за да се увери, че е чул правилно. Тази жена навярно не беше наред с главата, макар че тази болест се предаваше в неговото семейство, а не в нейното.

Но така или иначе, със сигурност беше луда, защото го гледаше с очакване, досущ така, сякаш смяташе, че има възможност той да приеме предложението ѝ сериозно.

Херцогът прочисти гърло.

— Ами, много мило, че ми предлагате.

Това беше някаква уловка, нали? Със сигурност.

— Но със съжаление трябва да ви информирам, че в този момент нямам никакво намерение да се жена.

По лицето ѝ премина някакво чувство. Разочарование? Възможно ли беше?

— Предполагам, ме смятате за луда. Боя се, че наистина е така, поне малко.

— Разбирам.

Противно на всякакви очаквания, Вандър започваше да се забавлява. Все пак нейното семейство беше унищожило неговото. Баща ѝ съблазни майка му и това направи херцогинята на Пиндар за посмешище на цялото висше общество.

А сега дъщерята на Карингтън имаше наглостта да смята, че той би обмислил възможността да се ожени за нея? На това семейство

наистина не му липсваше смелост.

Дори на жените.

— Значи си търсите съпруг — подхвана той с любезен тон. — И си помислихте: „Ехо, защо да не се пробвам с някой херцог?“

— Това не е никак мило от ваша страна — каза Миа и присви очи.

Бяха с удивителен зелен оттенък, обградени от гъсти мигли. Не че цветът им я правеше привлекателна. Съвсем не. Всъщност обратното. Вандър предпочиташе жени с нежни сини очи. Очи като лятно небе.

— Трябва да настоя да седнете — каза той. — Ухажването е уморителна работа, не мислите ли?

След една дълга секунда Миа се премести в креслото срещу неговото и проклятие, предприе нов опит!

— Ще се ожените ли за мен, Ваша светлост?

— В никакъв случай. — Думите излетяха от устата му като куршуми. — Като се има предвид историята между двете ни семейства, вие сте последната жена, за която бих се оженил. Всъщност смятам, че преди години и вие изразихте подобни чувства към мен и не мога да си представя какво може да е променило мнението ви.

Тя беше умопобъркана. Нямаше друго обяснение една жена да направи предложение на херцог, а камо ли да си представи, че той би приел. Тя страдаше от самозаблуждения.

— Не мога дори да си представя скандала, който би предизвикала женитбата ни — добави Вандър.

— Осъзнавам, че нашият съюз ще породи какви ли не предположения — съгласи се Миа с вид на човек, който говори за времето. — Опитвам се да не допускам клюките да ме безпокоят. Освен това започнах да гледам на връзката на родителите ни като на един вид злополучна трагедия.

— О, да, наистина трагедия — отговори провлечено херцогът. — Онова копеле, баща ви, съблазни майка ми, превърна я в уличица и опозори името на семейството ми.

Ръцете ѝ стиснаха по-здраво облегалките на креслото ѝ, но Миа не прояви никакъв друг признак на уплаха.

— Нашите родители се обичаха, Ваша светлост. Техният съюз не беше одобрен от обществото, но доколкото мога да кажа, той беше

улегнал, дори скучен. Ако не беше злополуката, която отне живота им, сигурна съм, че щяха да прекарат заедно следващите четирийсет години.

Вандър едва не потръпна. Беше ненавиждал Карингтън така, както никого друго. Беше носил тази омраза в себе си толкова дълго, че му беше станала удобна, и нямаше никакво желание да премисля положението ѝ.

Години наред полагаше адски усилия да прави така, че двамата с Карингтън никога да не остават под един покрив, дори ако това означаваше да спи в конюшните.

Което означаваше, че не беше виждал майка си месеци наред преди смъртта ѝ.

Прилив на вина направи гласа му по-суров, отколкото възнамеряваше.

— Госпожице Карингтън, не мога да си представя защо смятате, че бих обмислил искането ви, а камо ли защо бих го приел. Когато — ако — реша да се ожена, ще избира съпругата си сам и ще ѝ направя предложение, а не обратното.

По дяволите, това беше абсурдно! В момента нямаше любовница, но ако имаше, всеки в Англия би могъл да се досети, че въпросната дама не е ниска, закръглена и облечена като мисионерка.

— Защо, по дяволите, дойдохте точно при мен с това предложение? — попита той с искрено любопитство. — В Англия има един милион мъже, за които можете да се омъжите, щом сте решили, че трябва да тръгнете срещу обичая и вие да ухажвате избраника си, а не обратното. Макар че, ако трябва да съм напълно откровен, според мен идеята не е добра.

Предполагаше, че под тази своя ужасна рокля е също толкова пищна, колкото когато беше на петнайсет. Дори чувствена. Ако изложеше природните си дадености на показ, навярно можеше да се омъжи почти за всекиго, за когото пожелаеше. Той може и да предпочиташе високите слаби жени, но познаваше предостатъчно мъже, които предпочитаха дребнички Венери.

Освен това не нейната майка беше прелюбодейка. За мъжа, който бе превърнал една херцогиня в своя любовница, срамът беше далеч по-малък.

— Имате зестра, нали? — попита Вандър, тъй като тя не отговори на предишния му въпрос. Земите на семейството ѝ граничеха с неговите, така че щеше да е чул, ако имаше очевидни проблеми. Доколкото знаеше, сър Ричард Магрудър управляваше имението, защото наследникът на Карингтън беше малолетен. Той не беше човек, към когото Вандър изпитваше особено възхищение, но навярно се справяше прилично.

— Имам зестра.

За миг Миа се поколеба, а после си пое дълбоко въздух и извади от чантичката си лист пожълтяла хартия, сгънат многократно, докато се бе превърнал в малък квадрат.

— Разполагам и с това.

— Проклет вечен ад! — простена Вандър. — Не и още една поема. Аз не съм литературен тип, госпожице Карингтън. Не можете да промените решението ми със стихове.

Бузите ѝ пламнаха в изненадващо красив оттенък на червеното.

— Аз никога не бих... — Но се усети и започна отначало. — Не, не е поема. Писмо е.

Той присви очи и по гърба му пропълзя капка лед, когато осъзна какво става.

— Смятате да ме изнудвате ли? Предполагам, че това са някакви противни любовни излияния, които моята майка е адресирала до баща ви.

Той стана, направи крачка напред, наведе се и подпря ръце върху креслото.

— Публикувайте и бъдете проклета, госпожице Карингтън! Публикувайте и вървете по дяволите!

Миа се взираше в ръцете си. Изобщо не го погледна, макар че той се бе навел толкова близо, че челата им почти се докосваха. Херцогът долови деликатния полъх на орлови нокти — неочакван аромат за жена, цялата увита в черна вълна.

— Предполагам, че смятате да ме заставите да се оженя за вас?

Той говореше през стиснати зъби, разярен от обезпокоителния начин, по който тялото му реагираше на близостта ѝ.

— По дяволите! Непременно се постарайте да получите премия, от който драскач на Граб Стрийт^[1] купи това писмо, защото ви предупреждавам: ще ви съсипя.

— Не искате ли преди това да прочетете документа? — попита Миа и най-накрая го погледна в очите.

— Отблъскващата природа на майка ми на практика гарантира, че писмото е пълно с празни дрънканици. Лунни лъчи и перли, предполагам?

Миа потръпна и лицето ѝ побледня още повече. Но беше точно толкова смела, колкото я помнеше. Прочисти гърлото си и отново го погледна право в очите.

— Това писмо не е написано от майка ви, а от баща ви — поправи го тя.

Това го изненада, но Вандър каза:

— Баща ми прекара почти целия си живот като зрял човек като пациент в частна лудница — факт, който ви е известен също толкова добре, колкото и на мен. Съмнявам се, че ще изкарате повече от пет лири, ако публикувате някое от налудничавите му излияния.

За миг се възцари тишина.

— Ваша светлост — каза Миа. — Умолявам ви да прочетете писмото.

Вандър остана загледан в нея още един миг, а после взе хартията, изправи се и направи крачка назад.

Това писмо определено беше от покойния херцог — Вандър би познал почерка му навсякъде. Беше датирано дълго преди официално да обявят баща му за душевноболен, но почеркът беше в противоречие с това обстоятелство.

Когато покойният херцог страдаше от пристъп на лудост, писането му отразяваше душевното му състояние. Думите летяха по страницата, а буквите изглеждаха така, сякаш ги бе довял бурен вятър. Понякога имаше седмици, в които от лудницата пристигаха писма от двайсет-трийсет страници и всяка страница от тях беше настоятелна, изискваща... непоследователна.

Вандър прочете писмото.

После го прочете още три пъти, преди внимателно да го сгъне.

— Ако публикувате това, ще ми отнемат титлата и имението.

Погледът ѝ беше сериозен, без капчица триумф.

— Мисля, че сте прав.

Вандър почувства, че му се завива свят.

— Значи баща ми е бил изменник към Короната.

Когато майка му умря в обятията на Карингтън, Вандър си помисли, че семейството му е стигнало до дъното; оказа се, че може да пропадне още повече. Лудост, изневяра, а сега и държавна измяна.

— Така изглежда.

— Съмнявам се, че би могъл да убие краля, дори и да е бил приел това предложение. Баща ми нямаше достъп до двора. Доколкото разбирам, всички са го избягвали още в училище — чувствата му са били прекалено необуздани и непредсказуеми и не е бил приятна компания.

Умът му кипеше от неочаквания удар. Херцогската му титла беше ключът към всичко, което имаше значение в живота му: конюшните му, имението му, арендаторите му. Всичко щеше да бъде конфискувано от Короната. След ужаса, който представляваше детството му, и скандалите, пред извиквани от родителите му, неговите коне бяха неговият живот.

От устата му потекоха думи, които не се подчиняваха на волята му — ругатни, груби псувни, които никога досега не бе използвал в присъствието на дама.

Но тя дама ли беше?

Не. Тя беше проклета изнудвачка.

Миа стисна устни, макар да се преструваше, че не го чува.

— Въпреки това писмо не е възможно да мислите, че ще се съглася да се оженя за вас!

За миг самообладанието му се разклати, но той отново се овладя. Проклет да е, ако заплаши жена, та дори и такава, която се опитва да го подчини на волята си!

Не че гостенката му показваше и най-лек признак на страх.

Съвсем не. Миа Карингтън приличаше на амазонка, ако това племе от жени-воини имаше поделение от дребнички стрелци. Това му се стори странно предизвикателно.

Той обаче се чувстваше като лакей, призован в спалнята на господарката си, за да ѝ достави удоволствие, а това беше прекалено.

— Преди години се заклехте, че няма да се омъжите за мен, дори да съм последният мъж на земята. По дяволите, госпожице Карингтън, какво се е променило? С изключение на факта, че сега репутацията на родителите ни е още по-скандална, отколкото когато бяхме млади? Защо, за бога, се излагате така?

---

[1] До началото на XIX в. Граб Стрийт е улица, която се намира до бедняшкия квартал „Мурфийлдс“. Прочута е със своите автори, които пишат за пари, с начинаещите си поети и издателствата и книжарниците си от ниска класа — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

БЕЛЕЖКИ ЗА ГЕРОЯ

„Ангелско лице: героят е безупречно елегантен — носи палто от «Уестън» и бастун със сребърна дръжка. Буйна черна коса. Коса — като лен на слънцето. Кафяви очи.

С титла. Граф? Последните 4-ма герои на Лусибела все херцози.

Но защо има дяволско сърце?

Вдъхновение от истинския живот? Героинята изоставена? ПРИЧИНА???. Не зар. промяна в чувствата — героят прекалено влюбен. Вмъкване на зъл граф? Близнак?

«Граф» английска титла ли е? Никога не съм срещала такъв^[1] (провери «Дебрет»). Или: френски баварски comte. По-вероломно. (Читателите ще разберат ли «вероломно»? Или comte всъщност? Изписване?) остани с «граф».

Граф Фредерик!

Изоставя я пред олтара на катедралата «Сейнт Пол». Защо?“

Уместен въпрос.

— Да се излагам ли?

Миа никога не бе чувала по-сърдит глас. Или пък по-студен.

Ако беше неземно красива и невинна, нямаше да е толкова унижително тя да предлага женитба. Но в нейното положение... част от нея се гърчеше от унижение. Част от нея ли? Цялото ѝ съществуване.

— Според мен едно предложение за женитба не е излагане — отвърна тя неискрено, като се мъчеше да не допусне гласът ѝ да се превърне в пронизително писукане. — Разполагам със специално разрешение и бих желала да се омъжа скоро.

Вместо гръмотевична буря това доведе само до нов изблик на смях, който яростта обагри с язвителност.

— Това е шега, нали? Сериозно ли мислите, че бих се оженил за вас?

Очите му я измериха от главата до петите.

Миа не каза нищо, само преглътна с усилие. Опитваше се да не мисли за привлекателността си — или за липсата на привлекателност — и през повечето време успяваше.

— Не е шега.

Той не мръдна и пръст, но тя усети опасност в самия въздух, сякаш Вандър можеше да се обърне и да забие юмрук право в прозореца, ако загубеше контрол над темперамента си. Вече бе изрекъл думи, които Миа не бе чувала никога преди.

Тя се застави да проговори.

— Моят адвокат ми набави разрешителното. Надявах се, че ще можем да се оженим до няколко дни. Или най-късно до края на седмицата, Ваша светлост.

— Не е за вярване! Питах ви многократно и сега пак ще ви попитам. Защо искате да се омъжите за мен, госпожице Карингтън? От амбиция ли? Мили боже! — продължи Вандър, без да чака отговор. — Това е отмъщение заради онази случка с поезията преди толкова години, така ли?

— Не, разбира се! Онази случка няма нищо общо.

Миа извади от чантичката си втори сгънат плик.

— Можете да задържите писмото на баща си, Ваша светлост. Позволих си да изложа в писмен вид моите изисквания по отношение на женитбата ни.

— Подробности ли? — повтори Вандър.

Струваше му се, че се е озовал в някакъв друг свят. Изисканите дами не правеха брачни предложения. Не представяха „изисквания“ за поведението на мъжете, със или без брак.

— Условията на брака ни — поясни тя и остави документа на една странична масичка. — Ето ги.

Вандър направи крачка напред и я улови за китката. Беше стъписващо малка.

— В това няма никакъв смисъл.

Миа се опита да се отскубне, но безуспешно: той бе обуздавал коне, които бяха много по-високи от нея и тежаха десет пъти повече.

— Към по-високо обществено положение ли се стремите? Или баща ви, ви е научил какво да правите, преди да умре?

Тя отклони погледа си и херцогът разбра истината със сигурност, от която му прилоша.

— Това е то. Дори не ви попитах откъде сте се сдобили с това проклето писмо. Той го е откраднал, нали? Или му го е дала майка ми. Не му е било достатъчно, че повлече майка ми в калта и опозори баща ми — Карингтън се е погрижил да оскверни рода Пиндар.

— Да оскверни ли?

Миа спря да се съпротивлява и погледна към него с абсурдно изражение на невинност.

— Да омърси кръвта ми — поясни той, обзет от желанието да я нарани. — Според мен всеки би се съгласил, че децата на човек от вашето семейство ще опетнят херцогския род. Баща ми очакваше да се ожения за момиче от някое от най-добрите семейства, госпожице Карингтън. Връзката на вашия баща с майка ми не го издигна в очите на обществото. Точно обратното.

Тя го погледна гневно.

— Мога ли да ви напомня, че говорите за опетняване на херцогски род, начело на който стояха един умопобъркан и една... — и млъкна.

— Каква? — попита Вандър с опасно тих глас. — С каква дума бихте описали майка ми?

— Няма нужда да водим този разговор, Ваша светлост.

Този път той стисна и двете ѝ ръце и я дръпна към себе си толкова бързо, че Миа успя само да изохка.

— Мисля, че думата, която търсехте, е „курва“.

— Не. А вие не бива да говорите така за майка си! — извика тя. — Нещо повече: дори не би трябвало да изричате тази дума в мое присъствие!

Вандър я стисна още по-здраво.

— Не протестирайте, когато ругая, но само да кажа думата „курва“, и пискате като обидена монахиня? Коя сте вие всъщност, госпожице Карингтън?

— Аз съм всички тези неща, които ме нарекохте, Ваша светлост — отговори спокойно тя. — Жена, която е непривлекателна за мъжете, стара мома, благотворителна кауза. Жена, която отчаяно си търси съпруг.

— Съпруг ли? — огледа я той от горе до долу. — В леглото си? Заради това ли е всичко?

По бузите ѝ пламна червенина. Значи това беше. Тя още жадуваше за него, което би трябвало да го разсмее. Но от толкова близо той усещаше топлината, която се излъчваше от пищното ѝ дребно телце.

Не искаше да я поглежда в очите — те го караха да се чувства странно. Неуравновесен. С бързо движение Вандър я завъртя така, че Миа се озова плътно притисната до него. Той склучи ръце над гърдите ѝ.

Тя запълваше ръцете му идеално — толкова идеално, че херцогът я привлече още по-близо, преди да осъзнае какво прави.

— Мислите ли, че помежду ни може да съществува връзка, подобна на тази на родителите ни? — попита той. Разтвори дясната си ръка над корема ѝ, притисна я до себе си толкова плътно, че Миа не можеше да възприеме погрешно реакцията на тялото му към нейното. Все още беше корав като камък, още откакто се надвеси над нея в онова кресло.

Тя не беше дама и Вандър отказваше да прояви уважението да се държи с нея като с дама. Искеше да се държи като мъж, който никога не е чувал за цивилизовано общество — да я преметне над онова кресло и да я обладае.

— Пуснете ме! — извика Миа.

Вандър не долови в гласа ѝ страх, затова не обърна внимание на протеста ѝ.

— Когато искам курва, ѝ плащам — отсече той и изви бедрата си напред в грубо движение, което тя не би могла да възприеме погрешно. — Не се женя за нея. Баща ви не държеше на подобни формалности. Вие защо държите?

Единственият ѝ отговор беше нов опит да се измъкне. Беше навела глава, а косата ѝ се бе измъкнала от фуркетите. Вандър изпита неприятното чувство, че може би той беше този, върху когото позата им оказваше по-голямо въздействие. По някаква проклета причина

тялото ѝ практически го изгаряше. Струваше му се, че е обгърнат от нежния ѝ, едва доловим аромат.

Никога не се беше чувствал така: замаян от първична жажда, изгарящ да я вземе и да докаже...

Той изруга, пусна я и се отдръпна, сякаш това можеше да го спаси от нуждата, която му заповядваше да я хвърли на леглото — на което и да било легло — и да покрие тялото ѝ със своето.

Миа бавно се обърна. Край шията ѝ падаха светло златисти кичури и се подвиваха върху бозавия плат на роклята ѝ. През тялото му отново премина тръпка.

— Вашата майка не беше курва — повтори тя. В гласа ѝ имаше яростна настойчивост. — Тя беше влюбена в баща ми. Не е честно да я наричате така!

— Тя може и да не е била, но синът ѝ със сигурност ще бъде. Все пак искате да купите услугите ми, нали така? Изглежда, че пазарната цена на един херцог в добро физическо състояние е уличаващо писмо. Може би трябва да претърсите щателно вещите на баща си. Само си представете какво бихте могли да направите с две такива писма! Двама аристократи в едно и също легло по едно и също време.

— Какви противни неща приказвате само!

За първи път гласът ѝ трепереше.

Той прокара ръце през косата си и страстта му се примеси с чувство на безсилие.

— Ще ви дам зестра, ако това е проблемът. — Знаеше, че се лови за сламки. — Мога да ви направя толкова богата, че да привлечете някой мъж по стандартния начин. Няма нужда да прибегвате до подобно средство, госпожице Карингтън. Можем да забравим, че това изобщо се е случило.

Миа го погледна с присвити очи и вирна брадичка.

— Смятате, че не бих могла да си намеря съпруг, ако не разполагам с голяма зестра?

Вандър изгледа тази нейна наистина ужасна рокля.

— Сигурен съм, че ако си купите дрехи, които да са поне малко модерни, ще успеете да си намерите някого — успокой я той. — По дяволите, и за това мога да ви помогна! Познавам неколцина джентълмени, които.

— Които са достатъчно отчаяни, за да се оженият за някоя като мен, ако един херцог им плати достатъчно, така ли? — прекъсна го тя.

Херцогът я погледна и вдигна рамене.

Миа застина цялата, като гръцка статуя, изваяна от ръката на майстор. Само че когато се съблечеше, навярно притежаваше чувствена женствена грациозност — фигура, на която онези слаби като вейки старогръцки богини биха завидели. В съчетание с наситено розовите ѝ устни и тези очи, тя със сигурност можеше да накара един мъж да падне в краката ѝ. Може би цяла тълпа.

Тълпа, от която Вандър нямаше да бъде част.

— Жалко за плана ви — каза Миа. — Аз вече имам зестра и тя е достатъчно голяма. Нещо повече, имам... имам свои лични пари.

Вандър присви очи.

— В такъв случай защо, по дяволите, ме изнудвате? Казвате, че не е за отмъщение. Или от страст. Бог знае, че нашият брак ще бъде абсолютен провал.

А после осъзна истината — тя се просмука в него внезапно и дълбоко, като пареща отрова.

— Госпожице Карингтън, трябва да вярвате, че някъде има някой, който на свой ред ще се влюби във вас. Вие всъщност не ме обичате. Дори не ме познавате.

— Аз не...

— Вижте, най-добрият ми приятел Торн — Тобаяс Дотри — и насън не си беше помислял да се ожени. Миналата година се влюби, толкова неочаквано, сякаш някое гуле го улучи право в главата.

— Любовта е все едно да те ударят по главата?

Вандър кимна. Тази тема започваше да го въодушевява.

— Ами ако така е трябвало да се случи и с вас? Когато се случи с вас — поправи се той. — Когато срещнете мъжа на мечтите си, ще ви очаква само отчаяние, ако вече сте омъжена.

Чувствената извивка на пълните ѝ устни се стисна в права линия. Очевидно Вандър беше на прав път.

— Просто не е възможно бракът ни да бъде успешен — продължи той. — При никакви обстоятелства. Проклятие, миналата година ухажвах лейди Зенобия! Една от най-красивите жени в Лондон, а може би и в цяла Англия. При това е и дъщеря на маркиз.

Миа не каза нищо.

— Индия е висока и стройна — принуждаваше я да слуша той.
— Изключително красива, с осанка на богиня.

Беше я сметнал за малко прекалено висока за него, но това нямаше значение.

— И двамата вече знаем какво мислите за мен, Ваша светлост — отговори Миа с вдигната брадичка и изпънати рамене, сякаш се намираше пред съдия. — Преди години ме нарекохте „трътлеста благотворителна кауза“, преди да изляза иззад дивана на Вилиърс.

Всъщност това, което си спомняше Вандър, беше смелостта ѝ. В миналото неведнъж бе попадал в ситуации, при които не бе приемал предизвикателство, но си спомняше как малката Миа заобикаля дивана и се втурва в атака.

— Вашите дрънканици за любовта не успяха да променят решението ми. Нито пък обидите ви.

Тя взе чантичката си и тръгна към вратата.

— Извинете ме.

С две големи крачки той я изпревари и препречи изхода. Зелените ѝ очи бяха тъмни и замъглени. Не беше останала толкова невпечатлена, колкото подсказваше гласът ѝ.

— Трябва да се откажете от тази налудничава идея! — заповяда Вандър.

Миа си пое дълбоко въздух. Отчаяно се опитваше да измисли какво да отговори. От устата на адвоката ѝ изнудването звучеше като нещо съвсем лесно. „Само размахайте писмото, и херцогът ще осъзнае, че няма друг избор и трябва да приеме исканията ви.“

Всичко бе съвсем различно сега, когато нещата се случваха в действителност, когато действително стоеше лице в лице с Вандър. Мразеше това, което правеше. Чувстваше се съкрушена и смазана, разбита от яростта и отвращението му. Но вместо да се откаже, се застави да помисли за сладкия малък Чарли. И за вуйчо му — онзи угасващ сър Ричард.

Тази мисъл ѝ помогна да си възвърне самообладанието и Миа успя да преглътне сълзите си.

— Съжалявам — повтори тя. — Но трябва да се омъжа за вас.

По бузата на Вандър заигра един мускул.

— Моите очаквания от този брак са изброени в документа, който оставих на масата — продължи Миа, като по някакво чудо съумя да

запази гласа си спокоен. — Моля ви за много малко — добави тя. — Моля ви, Ваша светлост, просто... просто ми направете тази услуга.

Но виждаше, че Вандър не я слуша. Ако такова нещо изобщо бе възможно, пламъкът в очите му щеше да я изпепели.

Той протегна ръка към нея и Миа замръзна като някое глупаво зайче.

— Щом ще ставате моя съпруга, спокойно мога да проверя как сте на вкус — каза той с нисък дрезгав глас.

Но преди да е успяла да отговори, устните му се сведоха над нейните и ги принудиха да се разтворят.

Целувката беше гневна, отмъстителна.

Когато беше сгодена за Едуард Рийв, сина на графа на Грифин, Миа изпитваше удоволствие от целувките му. Едуард беше почителен и никога не прекриваше границите на благоприличието... или поне не много.

През месеците на годеча им, докато чакаха да изтече траурът ѝ, понякога той започваше да я целува и не спираше, докато тя не се изчервеше и не започнеше да се кикоти.

Но това беше преди да я напусне, разбира се.

Тази целувка на Вандър по нищо не приличаше на целувките на Едуард. Когато той наклони уста над нейната, Миа изпита ненадеен прилив на топлина, толкова силен, че кожата на главата ѝ запари.

Езикът му се плъзна в устата ѝ, а едрото му тяло се притисна към нейното без следа от джентълменската сдържаност, която бе проявявал годеникът ѝ. Стори ѝ се, че е хвърлена в река, без да може да плува.

През всяка точка, в която той я докосваше, преминаваше покривка от огън, лека болка. Устните ѝ се разтвориха по-широко в подкана към него, тя наклони глава назад, за да му предостави полесен достъп. Умът ѝ се изпразни, а ръцете ѝ спряха да го блъскат по гърдите и се обвиха около врата му. Когато усети копринената коса под пръстите ѝ, в стомаха ѝ избухна огнена треска.

Разтреперана, със затворени очи, Миа отначало не забеляза, че Вандър се е отдръпнал. Не и преди ръката, която я притискаше към вратата, да се отпусне и тогава Миа се върна в действителността с шок, от който зъбите ѝ затракаха.

Само ако беше останала със затворени очи!

Презрението в погледа му се бореше със съжаление и Миа не знаеше кое от двете е по-лошо.

Вандър протегна ръка и повдигна брадичката ѝ.

— Не можете да заставите един мъж да ви обича, Миа.

Думите бяха груби, но в гласа му имаше и благост, съжаление към старата мома, която можеше да си намери съпруг единствено ако прибегне до изнудване. А освен това използва малкото ѝ име, като по-голям брат, който ѝ предлага съвет.

Миа си пое въздух, който опари дробовете ѝ, сякаш я изгаряше отвътре навън. Унижението ѝ можеше ли да стане още по-голямо? След като се оженеха, щеше да вземе Чарли и да се премести в Шотландия.

— Знам, че този урок е много труден. Просто трябва да вярвате, че след време ще обикнете някого друго — добави Вандър. Изглеждаше изпълнен със съжаление.

Съжаление към нея.

Шотландия не беше достатъчно далеч.

Бавария. Двамата с Чарли щяха да отидат в Бавария, където никой не ги познаваше. Чарли можеше да се върне в Англия, когато навърши осемнайсет, и да изиска от Вандър контрола над имението Карингтън.

Поне знаеше, че ако нещата са под контрол на Вандър, Чарли ще има имот, който да наследи. Сър Ричард на драго сърце би пропилял всичко за необмислени съдебни дела, без изобщо да се замисли за бащиното наследство на Чарли.

Господин Плъмър можеше да помогне на Вандър да се обърне към Камарата на лордовете с молба за развод в нейно отсъствие. Той щеше да се погрижи за всичко. Нямаше нужда самата Миа да се връща в Англия. Никога.

Вандър я наблюдаваше напрегнато.

— Кажете ми да унищожа писмото, Миа. Запазете достойнството и самоуважението си. Не ме карайте да ви мразя.

Той дори не подозираше колко много иска тя да запази самоуважението си. Достойнството ѝ бе изчезнало... но елементарното благоприличие? Миа потръпна. Знаеше какво щеше да си помисли за жена, която се бе държала като нея. В книгите ѝ злодейките винаги свършваха зле.

— Съжалявам — прошепна тя. — Но не мога.

Изглеждаше изпълнена със съжаление, но Вандър виждаше, че няма и най-малко намерение да го освободи. Беше решена да го върже за престилката си. Или може би щеше да е по-точно да каже, за леглото си.

Не бе възможно да има и най-малка представа от какво се нуждае един мъж, какво иска един съпруг от жена си. Казано без заобикалки, тя беше стара мома без никаква представа какво наистина се случва между мъжете и жените. Не знаеше нищо за потта, пъшкането, удоволствието. Гневът отново го изпълни като кипваща вода.

— Мислите ли, че ще получите моя лунен лъч, Миа? Или както там искате да го наричате. Уверявам ви, че при тези обстоятелства няма да може да изпълни мисията си. Не и когато вие ми заповядвате да премина към дела. Това е една особеност, типична за нас, мъжете. Ние обичаме да избираме партньорките си по легло. И ако ми простите за откровеността, аз не бих избрал вас.

Бузите ѝ отново се оцветиха в алено.

— Моята поема нямаше нищо общо с това — със... със... интимните въпроси!

— Не съм съгласен — възрази Вандър, съблече си жакета и го хвърли зад гърба си.

— Какво правите?

Той започна да си съблича жилетката. Когато захвърли и нея, очите на Миа се разшириха. Този път Вандър чу дрънчене на счупено стъкло.

Тя ахна.

— Вие току-що.

— Не смятате ли, че трябва да видите какво причинявате на члена на един мъж, като го изнудвате? Извинете, на лунния му лъч.

Ръцете му се преместиха към кръста и разкопчаха първото копче. В същия миг комбинацията от разширените очи на Миа, пищната ѝ гръд и онази целувка се уви около него. Почувства как тялото му се втвърдява.

Всъщност членът му беше по-твърд от всякога.

— Проклятие! — измърмори той. Това съсипа първоначалния план. Все едно, сега можеше да я шокира с осъзнаването, че в брака няма нищо поетично — само пот и действителност.

— Какво си мислите, че правите? — попита Миа.

Вандър бавно прокара ръка по предницата на панталона си и наистина, очите ѝ проследиха движението му. Миа най-вероятно вярваше, че брачният обет притежава някаква романтична сила. Проклятие, тя бе превърнала жалката връзка на родителите им в красива приказка!

Навярно бе прочела прекалено много от онези романи, онези пълни с глупости за джентълмени, които се държаха така, както нямаше да се държи нито един мъж, и постоянно падаха на колене. Молеха за някоя жена така, както и шпаньол не би молил за кокал.

— Какво правя ли? Показвам ви всеки сантиметър от това, за което писахте в онази проклета поема — отговори той и оголи зъби в някакво подобие на усмивка. Разкопча още едно копче и панталоните му се издуха отпред.

Очакваше Миа да изцвърчи като мишка и да се втурне тичешком към вратата. Дамите правеха такива неща, за да избегнат сблъсъка с действителността.

Миа обаче го изненада. Пак.

— Има ли нещо, което би трябвало да забележа? — осведоми се тя.

За миг херцогът почти изпита възхищение към нея. Не обичаше да се хвали, но знаеше, че е голям... целият. Обиграни куртизанки изглеждаха стъписани от размера на атрибута му.

Но не и тя.

За жена, готова да си създаде толкова неприятности, да застраши титлата и имението му само за да пропълзи в леглото му, Миа изглеждаше удивително равнодушна.

Копче номер три.

— Веднага спрете! Още в тази секунда!

Най-накрая изглеждаше леко изнервена. В гласа ѝ се появи дрезгаво фъфлене, което само го възбуди още повече.

— Искате да кажете, че не желаете да огледате стоката? Наистина, Миа, трябва да се научите как да се държите на пазара. Продавачите винаги искат да покажат с какво разполагат.

Гърбът ѝ се скова.

— Има си причина, поради която джентълмените пазят такива подробности за себе си! — избухна тя. — Вие например като че ли

страдайте от самозаблуда за... за адекватност!

— Всъщност страдам от убеждение — поправи я той с провлечен глас. — За величие.

С всяко копче, което разкопчаваше, с всеки един признак на нейната решителност усещаше как гневът се надига в гърлото му, заплашва да го задуши и го кара да се държи все по-възмутително.

Той флиртуваше с опасността, не с жените. Понякога бе подмятал нещо неопределено за съпруга, но сега с внезапна яснота осъзна, че всъщност не иска такава.

Всяка частица от съществото му се съпротивляваше срещу самата мисъл за това, крещеше му да се бори по единствения начин, който можеше да си представи при тези абсурдни обстоятелства. Вандър разкопча последното копче и членът му изскочи на свобода, прикрит от погледа ѝ само от тънката коприна на долните му гащи.

— И така, госпожице Карингтън, лунният лъч отговаря ли на очакванията ви?

За секунда можеше да се закълне, че зелените ѝ очи потъмняват, но в следващия миг тя скръсти ръце на гърдите си.

— Доколкото си спомням, най-близките ви приятели изразяваха загриженост относно размера ви още когато бяхте на петнайсет.

През тялото му премина вълна на учудване и той се засмя хрипливо.

— Това, което виждам, Ваша светлост, е мъж, който притежава достатъчно здрав разум да се радва на това, което му е дала Природата, колкото и да е била стисната!

Вандър се ухили и през ума му премина изненадващата мисъл, че малко хора са в състояние да водят словесен двубой с него. Тъкмо се канеше да отговори, когато видя, че Миа търси пипнешком резето зад гърба си. Той веднага я дръпна към себе си и издаде бедра към тялото ѝ. После плъзна ръце по гърба ѝ и разпери пръсти над задните ѝ части, като я притисна силно до себе си.

Тя не каза нищо, но от гърлото ѝ се изтръгна някакъв тих звук — малко облаче въздух, от което тялото му потръпна в отговор.

Току-що беше допуснал още една грешка. Заигра по нейната свирка. Какво си мислеше всъщност? Тази жена пишеше чувствени поеми още когато беше на петнайсет. Искаше да спи с него и навярно изобщо не се вълнуваше от титлата му.

Все пак беше дъщеря на баща си.

Преди да каже нещо, Миа го блъсна в гърдите и той я пусна. По бузите ѝ гореше червенина. Тя не можеше да го погледне в очите и вместо това се взираше някъде зад лявото му рамо.

— Сега ще... сега ще ви оставя — промълви Миа и гласът ѝ беше по-дрезгав от преди. — Моля ви, съобщете ми какъв отговор ще дадете на моите изисквания.

Вандър бе толкова слисан, че не я спря.

Продължи да стои на мястото си, вперил поглед в затворената врата, панталоните му висяха разкопчани, а членът му пулсираше.

Какво, по дяволите, щеше да прави сега?

---

[1] Традиционната графска титла в Англия е earl. В случая авторката говори за разпространеното в различни вариации в останалата част на Европа count. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

БЕЛЕЖКИ ПО СЮЖЕТА

Първата глава започва, когато Флора влиза да... работи като шивачка на дантели. (Добави скромно потекло, сираче и т.н.)

Един достопочтен възрастен джентълмен, господин Мортимър, я вижда как пресича улицата в чистата си кърпена рокля. Едно толкова красиво момиче, толкова нежно и достойно за всичко най-добро не може да бъде оставено да тъне в бедност, изоставено на милостта на Жестокия свят. (Харесва ми този израз!)

Той умира в същата нощ, в която променя завещанието си, и ѝ оставя сто хиляди лири (прекалено много?) с едно-единствено условие: че не бива да похарчи дори половин пени за някой друг, освен за себе си. Т.е., ако купи на остарялата си бавачка къщичка на село — или една маруля, — ще загуби всичко.

Интересно.

Голяма зестра.

Защо тогава Фредерик ще я изостави?

Кой ще получи парите след нея?

Разгневени роднини!

Вандър се взираше в огъня. На страничната масичка до него имаше полупразна бутилка бренди. Това беше един от малкото случаи в живота му, когато прокле способността си да пие, без да се напива.

Искаше да се напие.

След като Миа си тръгна, той проведе мрачен разговор с адвокатата си, който му обясни, че няма друг избор. Каквото и да искаше

Миа в онова проклето писмо — което все още не бе отворил, — трябваше да се подчини.

Или да загуби херцогството си.

Когато Торн влезе в стаята, Вандър дори не вдигна глава, макар че усети погледа на най-добрия си приятел върху себе си.

— Какво става, по дяволите? — посегна Торн, взе бутилката от масата и се отпусна в едно кресло. — Да не си загубил някое надбягване?

Вандър не отговори веднага.

— Помниш ли какво ти казах — че смятам да се ожена по любов? Една от най-глупашките ми идеи, държа да добавя.

Какво, по дяволите, си е мислил тогава? Цялата тази страст изобщо не беше за мъже.

— Аз не се смятам за глупак — отговори Торн и вдигна бутилката. — Пиеш бренди от седемдесет и осма година. Това плаче за чаша.

Той стана и веднага се върна със стъклена чаша, инкрустирана с герба на херцозите на Пиндар.

— В момента не говорим за твоя брак — каза Вандър и отпи голяма глътка. — А за моя. Идваш тъкмо навреме. Можеш да ме поздравиш.

Торн остави чашата си, без да е отпил.

— Какво, по дяволите...? Какво се е случило?

— Баща ми беше луд — отговори Вандър, наблюдавайки как златистата течност образува малки струйки върху чашата, когато я наклони. — Но се оказа, че освен това е бил и изменник към Короната. При това не от обикновените. Баща ми предложил — в писмен вид — да убие краля, та на трона да може да седне Хубавия принц Чарли.

— Какво?

Вандър все още следваше собствената си мисъл.

— Той беше умопобъркан. И рогоносец. Но проклет да съм, ако допусна да го заклеят и като предател!

— Това какво общо има с брака? — попита Торн. Изглеждаше объркан.

— Писмото с измяната е в ръцете на една жена. И тя иска да се ожена за нея.

— Проклет вечен ад!

— Именно.

— Как могат да ти отнемат херцогството? Ти не си извършил измяна.

Вандър вдигна рамене.

— Адвокатът ми е убеден, че ще го конфискуват. Изглежда, Короната не разполага с достатъчно херцогства, които да раздаде на фаворитите си, а аз никога не съм бил от дворцовите лакеи.

Той не беше от хората, които биха си направили труда да се опитат да спечелят благоразположението на Джордж и неговия двор. Или на обществото като цяло.

Доказателство, за което представляваше фактът, че единственият му приятел беше копеле, макар и херцогско.

— Проклятие! — измърмори отново Торн. — Коя е тази жена?

— Ти я познаваш.

— Така ли? Как се казва?

— Поетесата.

Торн се намръщи.

— Поетеса ли? Не си спомням никаква... не дъщерята на Карингтън!

— Точно тя — потвърди Вандър и си наля още бренди.

— Дъщерята на любовника на майка ти те принуждава да се ожениш за нея?

Торн изглеждаше искрено стъписан, което беше забавно. Той бе израснал на улицата и рядко се случваше да остане изненадан от каквото и да било престъпление.

— Това е подходящо име — съгласи се Вандър. — Можеш да я наричаш и Лиричката. Или бъдещата херцогиня на Пиндар. Ако не бях бесен, щях да се впечатля от нейната изобретателност. Да не говорим за упоритостта ѝ.

— Чакай да се уверя, че съм разбрал правилно: дъщерята на любовника на майка ти те изнудва със заплахата от обвинение в измяна и загуба на херцогството ти, за да те накара да се ожениш за нея.

— Така, както го описваш, звучи като старогръцка драма.

— По дяволите — измърмори Торн с глас, в който звучеше отвращение. — Тя написа онази ужасно слаба поема за теб. Баща ѝ беше абсолютен развратник и любовчия. До края на живота ти хората

няма да спрат да клюкарстват за твоя брак. Не си струва. Откажи се от херцогството.

— Мислих затова.

— И?

— Лудостта на баща ми опетни името ми... но това все пак е моето име. Един от предците ми е загубил главата си, задето е защитавал крал Чарлс от пуританите. Друг един се е сражавал в битка на страната на крал Хенри II. В продължение на триста години преди да построят тази къща, тук е имало замък — замъкът на моето семейство. Ако просто се откажа, това означава да се откажа от историята на семейството си само защото една жена ме иска толкова отчаяно, че е готова да прибегне до изнудване?

— Позволи ми да се изразя по следния начин: майка ти се е омъжила за луда, а ти се каниш да се ожениш за луда.

В гласа на Торн звучеше тревога и за миг Вандър се поколеба. Но той познаваше лудостта. Бе прекарал целия си живот край нея. Само като се приближеше до човек, който страдаше и от най-лека мания, усещаше сърбеж по черепа.

С Миа съвсем не усещаше подобно нещо.

— Тя не е луда — каза най-накрая херцогът. — Проклет да съм, ако знам как да я опиша, но не е луда. Може би обсебена.

— Ще наемем най-добрите адвокати в страната за този случай — увери го Торн. — Те ще я дискредитират. Луда или не, ще пратим нея в Бедлам. Или ще откраднем писмото! Каж ми приблизително къде живее, и веднага ще възложа тази задача на някого.

— Няма нужда — усмихна се Вандър едва-едва. — Тя ми го даде.

— Изгори го! — изръмжа Торн.

— Не мога — възрази Вандър. — Правилата за джентълменско поведение и тъй нататък.

— Това са абсолютни глупости! Е, аз не съм джентълмен. Дай ми това писмо.

— Няма.

— Това е било проблясък на гениалност — да ти даде писмото — призна Торн. — Сигурно е знаела, че ще се почувстваш обвързан от собствените си стандарти. Аз щях да пратя някого да претършува

къщата ѝ или направо щях да я изгоря и да приключа с това веднъж завинаги.

— Става въпрос за името и потеклото ми — обясни Вандър. — Това е по-важно от самия мен. Цялата тази бъркотия ме накара да се замисля какво наистина искам. Майка ми беше отчаяно влюбена в Карингтън, готова да рискува всичко, за да бъде с него. Макар че той беше празноглав крадлив глупак.

— Тук не мога да ти възразя.

Вандър погледна към Торн. Знаеше, че изражението му е унило.

— Преди говорех неопределено как искам да се влюбя — защото това беше чудесно оправдание да избягвам светските събития, на които можех да си намеря съпруга. Честно казано, щях да остана ужасен, ако се бях озовал в плен на такава страст.

— И аз така си мислех — отбеляза Торн.

— Нещо повече, щях да ненавиждам, ако името ми се превърне в обект на насмешка, защото жена ми си хваща любовници. Като нищо бих могъл да полудея — добави безстрастно Вандър.

— Да, и това го има. Предвид факта, че обожанието ѝ се е оказало толкова трайно, госпожица Карингтън едва ли някога ще си помисли за друг мъж.

В усмивката на Вандър навярно имаше нещо свирепо.

— Точно така. Идеалната партия за мен.

— Ще трябва да създадеш наследник с нея, а това означава, че трябва да легнеш с нея. Аз не бих могъл да се справя в леглото, не и с жена, която ме изнудва. Освен ако не иска само името ти?

— Помниш ли онази поема? Ако не греша, титлата ми е на второ място, много след лунния ми лъч.

Торн отново изруга.

— Това е прекалено!

— Не е задължително. Често съм си мислил, че би било ад да имам фригидна съпруга. Изглежда, ще имам точно обратното. Но смятам да наложя някои ограничения в това отношение.

— Например?

— Ще ѝ отпусна четири нощи.

— На месец или на седмица?

— Нито едното, нито другото — отговори Вандър с огромно удоволствие. — Четири дни годишно.

Той погледна към Торн и видя, че приятелят му се смее.

— От време на време може да ѝ отпускам по някоя допълнителна нощ — добави Вандър. — На рождения ѝ ден.

Торн рядко се смееше — просто не му беше в природата. Но сега избухна в смях.

— Четири нощи би трябвало да стигнат, за да създадем наследник — отбеляза Вандър. Една изпълнена с обожание съпруга не беше краят на света. Особено след като условията на споразумението им гласяха, че няма нужда да я ухажда.

— Индия ще я намрази при всяко положение — каза Торн и стана. — Имаше планове за теб.

— Онова момиче, което се опита да ми натресеш последния път, когато ходихме на театър, не спря да ми блее като коза цяла вечер. И лицето ѝ беше цялото заострено.

— Това са скули, магаре такова!

— Не ми харесаха.

Това момиче беше само ъгловати кости и корави ръбове. Той предпочиташе...

Предпочиташе жена, която да пасва идеално под ръката му, като търсецо подслон птиче. В името на истината дори ослепителната съпруга на Торн, Индия, му идваше прекалено висока.

Торн погледна към него.

— Каж ми само едно: госпожица Карингтън съгласна ли е с твоето ограничение от четири нощи?

— Още не съм ѝ казал, но ще се съгласи. Тя „полудява от любов“, ако си спомням точно стиховете от онази поема. Ще приеме всички огризки, които ѝ подхвърля. Мисля, че повтори предложението си три или четири пъти. За да съм по-точен: умоляваше ме.

— По дяволите! — измърмори приятелят му, очевидно отвратен. — Този брак ще ти раздуе неимоверно самочувствието.

Вандър само му се ухили.

ГЛАВА 5

БЕЛЕЖКИ ЗА ФЛОРА И ЛОНДОН

— Адвокатът на господин Мортимър ѝ купува бижута, карета, прислуга... какво още?

— Шивачката въодушевена да осигури гардероб на една толкова прелестна млада дама. Стройна, с крака като на жребче и очи на сърна (внимавай да не прекалиш с животинските метафори).

— за бр. седмици целият Лондон е в краката на Флора.

— Добродетелният фермер обеднял земевладелец господин Улфингтън: „Моето сърце е единственото злато, което ви предлагам!“

— граф Фредерик — отстрани в залата — копнее за ръката ѝ.

— Фредерик и Флора танцуват веднъж, два пъти. Цялата бална зала въздъхва, когато вижда неземната му красота, тъмните му къдрици редом до русите и т.н.

— Но дори сред това веселие Флора усеща необяснимо чувство на страх...

През целия ден Вандър бе отказал да мисли по въпроса за женитбата. Вместо това работи в конюшните си от пет часа сутринта до вечерта. Един жребец, който бе купил от Африка заради родословието му, беше пристигнал тази сутрин. Младият кон, Джафер, се оказа едновременно и свиреп, и крайно изнервен от новото си жилище и Вандър прекара почти целия следобед в опити да го успокои.

Главният му коняр беше убеден, че след като се наспи хубаво, Джафер ще се промени в положителна посока. Вандър не беше толкова

сигурен. В цвиленето на арабския жребец имаше нещо диво, което загатваше за истинско страдание.

Чудно! Докара Джафер чак в Англия... а сега той проявяваше всички признаци на животно, което ще е трудно, ако не и невъзможно за обучаване.

Вандър влезе в кабинета си и зърна едно недокоснато писмо: предполагаемите изисквания на Миа във връзка с брака им. Яростта пробяга по гръбнака му като пламък. Тази жена действително ли мислеше, че може тя да диктува условията на брака им?

Не само го изнудваше да я направи херцогиня, ами и настояваше на свои собствени условия? По дяволите! Мъжът трябва да е господар на съпругата си. Оженеха ли се веднъж, той щеше да застане начело.

Тя може и да беше в състояние да купи титлата му, но нищо повече. С рязко движение той смачка листа и го хвърли в огъня. Хартията падна сред цепениците и само след секунди пламъците я погълнаха.

Вандър никога не си бе правил илюзии относно застрашителния си ръст и грубото си поведение. Знаеше, че в цялото кралство няма по-малко изискан херцог от него. Но Миа не прояви никакъв страх в отговор на неговото гневно избухване, макар че големи мъже бяха треперили в негово присъствие.

Толкова могъща бе страстта ѝ.

Навярно бе взела решението си още като момиче и бе чакала удобния момент, докато от смъртта на майка му бе изминала точно една година. Той стисна юмрук и почука с него по камината, размишлявайки. Имаше нещо много тревожно в мисълта, че Миа го иска толкова силно, дори след толкова време, че е готова да го изнуди.

По всяка логика Вандър би трябвало да изпитва отвращение при мисълта да я обладае. Какъв глупак само беше: въпреки яростта си все още харесваше чувствената ѝ фигура.

Той отпусна ръката си, обърна се и тръгна обратно към бюрото си. Миа навярно щеше да се опита да използва желанието му, за да го укроти. Всяка фибра от съществуването му се бунтуваше против тази мисъл.

Може би беше време да се откаже от херцогството.

Само че... само че той беше херцогът. Това беше всичко, което представляваше, и всичко, което имаше. Основите на тази къща бяха

негови. Портретите на предците му по стените, криптата, пълна с костите на същите тези предци... ковчегът, в който почиваше майка му, и баща му редом с нея — иронично съседство предвид обстоятелствата.

Не.

Не можеше да допусне толкова история да попадне в ръцете на един непознат заради нещо толкова банално като един брак. Искаше да запази титлата за децата си, дори ако въпросните деца се появяха от утробата на Миа Карингтън.

Нещо варварско се раздвижи у него. Нейните извивки, пълните ѝ устни, златната коса — всичко това щеше да бъде негово. Членът му се втвърди още повече при тази мисъл.

Вълната от желание бе последвана от прилив на отвращение. Миа беше толкова недалновидна — чак не беше за вярване. Ами ако той решише да я заключи в някоя кула? Да я умори от глад? Да я убие? Имаше чувството, че съдебният състав, образуван от равните му по ранг, ще откаже да го признае за виновен в убийство, ако се стигне до процес и неприятните обстоятелства около женитбата им излязат на бял свят.

Не че наистина щеше да я нарани. Мислите бяха едно, действията — съвсем друго. Тя обаче спокойно можеше да приеме неговите условия за тази женитба и да вървят по дяволите всички изисквания, изложени в онзи лист хартия, който той бе хвърлил в огъня.

Вандър се отпусна в креслото си, взе лист гравирана хартия, набързо написа едно писмо и го подписа с пълното си име.

Госпожице Карингтън:

По-долу ще намерите описани параметрите на този брак. Ако не дадете изрично съгласие за тези условия, няма да се ожена за вас, а херцогството да върви по дяволите.

Евандър Септимъс Броуди, 4-ти херцог на Пиндар
виконт Броуди барон Дръмънд

Той сгъна писмото, извади восъка за подпечатване, който никога не използваше, и се зае да запали свещ, да разтопи восъка и да изпълни

всички о станали глупости около подпечатването на писмото с херцогския печат в тъмночервено.

Ъгълчетата на устата му се извиха в мрачна усмивка, докато звънеше.

Когато един лакей влезе в стаята, Вандър му подаде писмото.

— Утре сутринта изпрати това в имението Карингтън. Съобщи на госпожица Карингтън, че конярят ще изчака за отговора ѝ.

ГЛАВА 6

*От госпожица Емилия Карингтън
До Уилям Бъкнъл, еск.
Господата Бранди, Бъкнъл и Бендал
Издатели
6 септември 1800 г.*

Скъпи господин Бъкнъл,

Уверявам ви, че пиша толкова бързо, колкото ми е възможно, предвид факта, че траурът ми изтече съвсем наскоро. А освен това ме напуснаха пред олтара.

Работата ми по „Ангелско лице, Дяволско сърце“ напредва много бързо и вече имам написани почти сто страници.

Направих някои полезни промени в сюжета и смятам, че този роман ще бъде много оригинален и свеж. Героинята ми, Флора, е изоставена пред олтара от героя, за неин най-голям ужас. Но, разбира се, тази обида няма да остане неотмъстена.

Освен това тя почти умира от глад и едва успява да се спаси от злия лорд Плъм и да запази добродетелта си неопетнена, а накрая отново се събира с граф Фредерик, който я спасява от подивял кон.

Смятам, че читателите ми ще намерят сюжета за много приятен.

С цялото ми уважение: госпожица Карингтън

П.П. Моля, изпратете ми всички романи на госпожица Джулия Куиплет, когато отговорите на писмото ми. Книгата, която ми изпратихте, ми достави голямо удоволствие. По много причини последните няколко дни бяха много изнервящи, но романът ми беше голяма утеха. Снощи не можах да си легна, преди да съм прочела и

последната страница на „Изчезналият херцог на Уиндауър“.

Карингтън Хауз, имението на мастър^[1] Чарлс Карингтън, резиденция на госпожица Емилия Карингтън (както и на госпожица Лусибела Деликоза)

Миа седеше зад бюрото си от пет часа сутринта и агонизираше над невъзможно забавения си ръкопис, което означаваше, че се опитва — с нищожен успех — да напише първата глава. Ако двамата с Чарли трябваше да бягат в Бавария, приходите от книгите ѝ щяха да са им необходими.

До момента беше стигнала само до етапа на нахвърляне на бележки за сюжета и откъси от диалози — нещо, което беше в състояние да прави седмици наред, преди действително да седне и да се заеме с писането на роман.

Навярно Флора би могла да повали онзи привлекателен негодник граф Фредерик, като го удари по главата с молитвената книга на майка си (приятна подробност), след което той щеше да изблее жално: „Но аз ви обичам...“

А Флора щеше да му се тросне: „Не разбирам защо плачете, графе. Загубих по-близки приятели от вас, когато си пощих въшките!“

Миа беше прочела тази обида някъде.

Уви, нямаше смисъл изобщо да мисли за героиня, която някога е имала въшки. Героините на Лусибела никога не биваха нападнати от гадинки. Не, те винаги се озоваваха преследвани в някоя тъмна клисура или заплашвани от обезчестяване. Но дори не знаеха какво е това въшка, менструация или дори развален зъб. Циреи. Едра шарка. Сифилис.

Една героиня на Лусибела щеше да припадне, а може би дори и да умре, ако ѝ откриеха инфекция, която можеше да я обезобрази.

Нещо повече, всеки джентълмен, който срещнеше някоя от тези героини, незабавно започваше да ѝ се подмазва. Нямаше нужда дори да се споменава, че никой мъж не би си отворил панталона и не би изложил на показ интимните си части.

Това само подтикна Миа отново да си помисли за Вандър, макар че в името на истината, тя изобщо не беше спирала да мисли за него.

Имаше доста добра представа за механиката на съпружеския акт. Но тази... тази част от мъжа беше много по-голяма и енергична, отколкото си бе представяла.

Защото си я беше представяла. Горедолу колкото перо, така си мислеше доскоро. Или молив.

Очевидно бе в голяма грешка.

Освен ако Вандър просто не беше извънредно надарен.

Все пак всичко у него изглеждаше по-голямо, отколкото у другите мъже. Гръдният му кош беше по-широк, раменете също. Имаше логика и с другите му части да е така.

Навярно имаше и огромни пръсти на краката. Великански капачки на коленете.

Унижението се бореше с... с покрусата. Миа преглътна с усилие. Едно беше да заключи, че пренебрежението на повечето мъже означава, че я смятат за непривлекателна.

Но да го чуе потвърдено — това беше съвсем друго. Вандър я смяташе за дебела, ниска и изобщо за жена, от която щеше да се срамува. А освен това я смяташе за същата като баща ѝ, това беше очевидно.

Навремето, когато осъзна, че лорд Карингтън е прелюбодеец, Миа остана ужасена... но тя беше романтичка по душа. Баща ѝ обичаше херцогинята така силно, че така и не се ожени повторно. Когато пуснеха херцога от лудницата и той се върнеше в Ръдърфорд Парк, баща ѝ се поболяваше от тревога.

Не спираше да кръстосва библиотеката си и да си мърмори полугласно. След седмица-две нещо се случваше в херцогското имение — Миа не беше сигурна какво — и тогава у тях пристигаше бележка, която призоваваше лорд Карингтън.

Отново прибираха херцога в лудницата; баща ѝ заемаше мястото си до херцогинята. Миа бе научила от баща си, че любовта е по-важна от брачния обет. Любовта беше всичко.

Нито един от нейните герои не беше прелюбодеец, защото Миа добре разбираше изискванията на читателите си. При самото споменаване на прелюбодеец Флора щеше да припадне. Думата „оргия“ щеше да я накара да изпищи и да избяга от стаята, макар че Миа не можеше да спре да търси нови и интересни употреби на думата — оргия от врани, например, или оргия от сладкиши.

Оргия от Вандър.

Споменът как Вандър се гали сам накара сърцето ѝ отново да забие по-бързо. Героините на Лусибела не бяха похотливи. Бяха принципни и искрени в любовните си обяснения, без помен от похотливост. Нещо повече, запазваха спокойствие дори когато бяха изправени пред Смъртна опасност.

Вандър не беше спокоен. Той гореше от страст и ярост. Когато си изпускаше нервите, сякаш някой лъв започваше да вилнее из стаята.

Може би причината за трудностите на Миа с този роман беше, че героят ѝ изглеждаше толкова слаб и безличен в сравнение с Вандър.

Миа се укори наум. Беше време да спре да се колебае и да нахвърли общите очертания на сюжета. След шест романа вече знаеше, че има ли сюжета, може да напише самата книга много бързо.

Отново хвана перото: Фредерик възнамерява да унизи Флора пред олтара, но Флора разкрива нечестивия му план. Фредерик най-накрая (но твърде късно) осъзнава какви са истинските му чувства и се просва в краката на Флора.

Графът стоеше на колене, навел елегантната си глава. Очите му търсеха в прахта отговора, който искаше да чуе.

Но за жалост на този арогантен, горделив аристократ Флора прозря през примамките на титлата и самите обстоятелства около раждането. Графът не беше добър човек.

Господин Улфингтън беше далеч, далеч по-добър, макар че не беше лорд.

По-добре да живее в някоя колиба заедно с него, отколкото в дворец с този достоен за презрение граф.

Миа спря да пише. Читателите ѝ щяха да останат изненадани от този развой, защото предишните романи на Лусибела винаги завършваха така, че героините се сдобиваха с власт над многобройни прислужници, както и с безброй диамантени огърлици. Всъщност имаше чувството, че много от читателите ѝ няма да споделят идеите на Флора за радостите на живота в колиба.

Тя вдигна рамене. Героят можеше да разкопае пода на колибата и да намери отдолу торба със злато.

Вратата се отвори.

— Да?

Очите ѝ се спряха на сребърната табла в ръката на иконома ѝ. На нея лежеше писмо: прекрасна кремава хартия, сгъната и запечатана с червен восък, сякаш я бе изпратил самият Карл Велики.

Мнението ѝ за характера на Вандър спадаше с всяка изминала минута. Не че точно тя можеше да хвърля камъни. Но той, изглежда, се бе превърнал в човек с раздуто мнение за собствената си важност.

Здравият разум се опита да надделее. Какво всъщност беше очаквала?

Той беше херцог, за бога! Хората навярно се прехласваха по него от сутрин до вечер.

Слава богу, Вандър нямаше представа, че ще се ожени за жена с лишена от достойнство друга личност, а именно Лусибела. Ако знаеше, навярно по-скоро би се отказал от херцогството си, отколкото да преживее този срам. Защото щеше да се ожени не само за трътлеста благотворителна кауза, а за трътлеста благотворителна кауза, която бе превърнала таланта си в областта на съзливата поезия в кариера в областта на романите с лоша слава.

Миа взе писмото и счупи печатите. Значи Вандър щеше да остави херцогството си да „върви по дяволите“, ако тя не приемеше исканията му! Нямаше значение какви са те — нямаше друг избор, освен да ги приеме. Кое то беше неизбежно, неизбежно беше.

Тя прочете редовете под подписа му два пъти и противно на всяка логика избухна в смях. Значи щеше да се омъжи за умопобъркан — за мъж, който бе така арогантен наистина да вярва, че е отчаяно влюбена в него и е готова да го умолява да легне с нея.

А освен това щеше да я ограничи. Да ѝ отпусне четири ноци.

Да го умолява ли?

Усмивката ѝ се стопи. Вандър можеше да чака всички девет кръга на ада у Данте да замръзнат, преди Миа да го помоли да прекара една нощ с нея.

Херцогът беше извънредно красив, в това нямаше съмнение, но освен това бе най-тщеславният мъж, когото бе срещала. Със сигурност. Мислите ѝ за миг се върнаха към онзи момент, в който той си разкопча панталона. Какво беше очаквал — Миа да остане замаяна от великолепието му и да се разтрепери от страх?

Предполагаше, че не е очаквал да я обземе любопитство. (Каквато беше истината, макар да беше срамно и недостойно за една

дама.)

Очевидно Вандър си беше мислил, че тя ще го огледа, ще прецени размера му и мигом ще хукне в обратна посока. Знанията ѝ за мъжката анатомия се ограничаваха до няколко мраморни статуи и това, което можеше да си представи, че се крие зад едно голямо смокиново листо.

Големината на въпросното листо загатваше, че Вандър май има право за величието си.

И все пак жените сигурно го бяха ласкали най-безсрамно, щом вярваше, че един поглед ще я ужаси.

Каквото и друго заключение да можеше да се извади от писмото на Вандър, беше очевидно, че не е обърнал внимание на нейното писмо, в което тя обясняваше кратката продължителност на брака им. Добре! Трябваше само да го заведе до олтара, а господин Плъмър щеше да се погрижи за всичко останало.

Отговорът ѝ беше кратък.

Съгласна съм с вашите условия за брака ни, а именно че двамата ще бъдем интимни само в случай че ви помоля за тази привилегия, и в никакъв случай повече от четири нощи годишно.

Самата мисъл за интимност накара пръстите ѝ да затреперят и остави петно след подписа ѝ. Вандър... гол. В леглото.

Миа щеше да напусне Ръдърфорд Парк веднага след женитбата, така че този въпрос нямаше значение. Бракът не можеше да бъде консумиран, тъй като това щеше да постави пречка пред анулирането, макар че според господин Плъмър не и пред настойничеството на Вандър над Чарли.

Този брак нямаше нищо общо с удоволствието.

Нямаше да има четири нощи... никакви нощи.

Миа запечата писмото и го изпрати по коняря на Вандър.

После написа още две изречения и ги зачеркна, а накрая реши, че трябва да седне и да препрочете романа на госпожица Джулия Куиплет. Това щеше да я убеди, че на този свят съществуват истински джентълмени.

Но преди това трябваше да провери как е Чарли. Тя стана и тръгна към детската стая. Чарли беше много по-важен от всички баналности като херцози. Брак. Брачни нощи.

Племенникът ѝ седеше зад малкото бюро в ъгъла на стаята. Когато тя влезе, очите му светнаха.

— Лельо Миа! Искаш ли да прочетеш есето ми за Аристофан?

— Разбира се — отговори тя и му се усмихна.

През годината, която бе изтекла от смъртта на брат ѝ, сър Ричард бе уволнил учителя на Чарли, след което Миа убеди викария да се заеме с образованието на племенника ѝ.

Брат ѝ Джон щеше да остане ужасен. Макар и разочарован от състоянието на единствения си син, той никога не бе занемарявал обучението му, защото един ден Чарлс Уолъс щеше да управлява имението Карингтън.

Чарли се залюшка през стаята на слабите си крачета, спря до дивана и се облегна на патерицата си.

— Какво има?

Миа посегна, придърпа го в скута си и го прегърна. Скоро той щеше да навърши девет години. А после десет, и двайсет.

Ако трябваше да се омъжи за самия дявол в името на щастието и сигурността на това дете, щеше да го стори. Завещанието на Джон изискваше от нея да е омъжена. За щастие не уточняваше за колко дълго.

— Няма нищо! — увери го тя, като се опитваше да прозвучи радостно. — Добре съм. Всъщност искам ти пръв да разбереш, че току-що приех предложението на един херцог за женитба.

Тя категорично изтласка от съзнанието си мисълта, че всъщност предложението бе дошло от нея. Нямаше нужда Чарли да разбира това. В младия му живот и без това имаше прекалено много тревоги.

— Само си помисли, скъпи, ще стана херцогиня! Много по-добре, отколкото да се омъжа за господин Рийв.

— Не! — намръщи се Чарли. — Господин Рийв ще се върне, знам, че ще се върне! Обеща да ми направи още една патерица. Той не би си тръгнал, преди да го е направил. Обеща!

Миа въздъхна. Чарли отказваше да приеме факта, че я бяха изоставили пред олтара.

— Господин Рийв остави бележка, че смята да замине за Индия, нали помниш?

Бившият ѝ годеник Едуард не си направи труда да ѝ спести унижението да го чака в църквата и Миа никога нямаше да му го прости. Защо не можа да вземе решение да избяга, преди да е дошла нощта преди сватбата?

Това би било унижително, но поносимо. Миа щеше да скърби насаме. Но не, донесоха писмото на сър Ричард, който го прочете на глас, докато тя чакаше в преддверието на „Сейнт Ниниан“.

Едуард не беше съобщил дори на родителите си за своето решение да избяга от страната — графът на Грифин и съпругата му бяха в църквата в очакване на церемонията. Когато Миа ги видя покъсно същата сутрин, те изглеждаха също толкова стъписани и разстроени, колкото нея.

В някакво малко скрито кътче на сърцето си тя искаше да вярва, че Чарли е прав. Един ден Едуард щеше да се върне. Той я обичаше. Гледаше я... ами, гледаше я така, както някога тя гледаше Вандър.

Един ден Едуард щеше да преодолее ужаса от брака, който го накара да избяга от олтара, но тогава щеше да е късно.

— Не мога да чакам, Чарли — промълви тя и преглътна с усилие. — Остават само две седмици, преди клаузата за настойничество в завещанието на баща ти да влезе в сила.

Брат ѝ я бе определил за настойник на Чарли, но с уточнението, че трябва да се омъжи за човек с добро обществено положение и значително състояние до дванайсет месеца след смъртта му.

На брат ѝ и насън не би му хрумнало, че тя, Миа, може да се нагърби с монотонната и отегчителна работа по управлението на имението. Дватамата с баща ѝ никога не я приемаха сериозно. Дори не се замисляха. Наричаха книгите ѝ „драсканици“.

През последната година нейните драсканици ѝ донесоха повече пари от приходите от имението „Карингтън“, но Миа не сподели този факт с баща си, не и след като при излизането на първата ѝ книга той великодушно ѝ разреши да задържи пенитата си.

Точно така се изрази.

— Иска ми се да не си беше отивал — промълви Чарли, изричайки очевидното. — Господин Рийв обеща другата зима да купи шейна, да ме кара по снега и да ме научи да изобретявам разни неща.

Ръката на Миа го притисна по-здраво. След смъртта на брат ѝ сър Ричард незабавно се опита да получи попечителство над племенника си на основание на факта, че годеникът на Миа е незаконороден и следователно не е човек „с добро обществено положение и значително състояние“. Слава богу, това начинание не се увенча с успех.

Сър Ричард често печелеше делата си — които бяха безброй, — но точно това загуби. Вместо това адвокатите на Едуард незабавно заведоха ответно дело за клевета. Едуард може и да беше незаконороден, но беше син на граф. Нещо повече, беше професор, който преподаваше в Оксфорд и бе натрупал състояние от усъвършенстването на най-различни машини, сред които и нов вид машина за хартия, която се използваше от печатарите.

Всъщност Миа се запозна с него в седалището на издателите си, когато Лусибела Деликоза посети Лондон. За миг мислите ѝ се пренесоха с копнеж към онези опияняващи първи дни от любовта ѝ, когато баща ѝ и брат ѝ бяха още живи, а тя вярваше, че най-после е срещнала мъж, на когото се възхищава.

Но после се взе в ръце. Каква ирония! Сър Ричард се оказа прав: Едуард не беше мъж с „добро обществено положение и значително състояние“, в противен случай никога не би я изоставил.

— Ти сам ще се научиш да изобретяваш разни неща — обърна се тя към Чарли. — Аз трябва да се омъжа за някого другото вместо за господин Рийв. За наш късмет херцогът предложи услугите си.

Тя го целуна по челото.

— Няма да допусна да отидеш при сър Ричард, Чарли О'Майн^[2].

Той склони глава на рамото ѝ, а тя обви около него и другата си ръка. Усещаше костите му, тънки като на птиче, притиснати до тялото ѝ. Той може и да бе на път да се превърне в мъж, но сега беше още дете, при това крехко.

— Не искам да съм повереник на сър Ричард. Той ме гледа така, сякаш имам три пръста или два носа.

— Никога вече няма да ни се наложи да се тревожим за вуйчо ти. Ще станеш повереник на херцог. Как ти се струва?

Чарли изглеждаше сърцераздирателно несигурен.

— Никога не съм срещал херцог. Ти добре ли го познаваш?

— Да, разбира се — отговори Миа. — Познавам Негова светлост, откакто бяхме деца. Точно затова той прояви великодушието да ми направи тази услуга — заради старото ни приятелство.

Де да беше така!

— След като приключим с тази работа около брака, си мислех, че двамата с теб можем да предприемем пътешествие. Как ти звучи да обиколим Бавария?

Бавария винаги ѝ се беше струвала много романтично място, със замъци, които можеше да използва като сцена за приключенията на бъдещите си героини.

Колкото по-скоро напуснеше Англия след подписването на брачния договор, толкова по-скоро Вандър можеше да подаде молба за развод на основание изоставяне или за анулиране въз основа на неконсумиране — както решише. Както Миа му бе обяснила в писмото, което той не бе благоволил да прочете.

С известна тъга осъзна, че макар че конят ѝ, Ланселот, щеше да ѝ липсва, нищо друго и никой друг не я задържаше в Англия, не и ако Чарли тръгнеше с нея. Точно в този момент животът ѝ, ѝ се стори странно празен.

— Да! Моля те!

Гласът му се повиши от въодушевление.

— Това ще ми хареса повече от всичко друго!

— Значи точно това трябва да направим.

— Може би ще ми е трудно да вървя по палубата на кораб.

Миа потръпна само като си представи Чарли на хлъзгава палуба.

— Ще останем в каютата и преди да се усетиш, ще сме прекосили Ламанша — каза тя, като се опитваше да прозвучи ведро.

Безуспешно.

Слабите му ръце я стиснаха за врата.

— Всичко ще се оправи, лелю — увери я той и притисна тъмната си глава, толкова подобна на тази на брат ѝ, до рамото ѝ.

— Обичам те — прошепна Миа.

Гласът на Чарли беше едва чут шепот.

— И аз те обичам.

---

[1] Ост. „господин“ — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи: Ирландска фамилия, която означава „мой“
(англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

БЕЛЕЖКИ ПО СЮЖЕТА

— Целият Лондон в краката на Флора.

— Флора несигурна за граф Фредерик: възможно ли е графът, толкова усърден в преследването на целите си, всъщност да е само един Жесток предател?

Фредерик:

— Как би могъл човек да зърне такова възплъщение на женска грация и доброта и да не разпознае едно от най-съвършените божии творения?

— Трябвали да ѝ признае чувствата си веднага, още на първия бал?

— Моето сърце е безумно обречено на вас! — провикна се графът. (Пфу! Възкликна? Зарече се?)

— В името на всичко свято за душата ми, заклевам се, че моето сърце е безумно вечно обречено на вас! — възкликна графът. Сърцето му туптеше силно от любов агонията на чувството му, което изпитваше.

Не е зле.

„Ръдърфорд Парк“

Три дни по-късно

Утрото на сватбения ден на Миа беше ясно, затрептяло от обещанието за неочаквано знойно лятно слънце. Тя се събуди в пет часа напълно дезориентирана и си помисли, че вече е почти време да види дали Чарли е буден.

Но докато примигваше и гледаше непознатите тапети, си спомни, че предишната вечер целуна племенника си за лека нощ и потегли към имението на Вандър. Пътят между двете къщи бе едва един час, но

херцогът беше наредил бъдещата му съпруга да прекара нощта в Ръдърфорд Парк и Миа сметна, че ще е недипломатично да започне препирня по такъв незначителен повод.

Отмъщението ѝ се състоеше в това, че пристигна много късно през нощта, след което я заведоха — без поздрав от бъдещия ѝ съпруг — право в една спалня, за която предполагаше, че е принадлежала на покойната херцогиня.

Миа се огледа наоколо и изпита леко отвращение при вида на блестящите златни пискюли, увиснали от колоните на леглото, на завесите от лионска коприна край тоалетката, на сребърната урна, гравирана с херцогския герб на поставката над камината.

Урната беше заобиколена от цял куп малки животни от порцелан, лакирано дърво и нефрит — колекция, самият размер, на която навя на Миа чувство на отчаяние. Възможно ли бе баща ѝ да е подарявал на любовницата си животни от порцелан, защото не можеше да ѝ дари деца?

Тази мисъл ѝ се стори мрачна. Усмивката на покойната херцогиня беше тъжна, като на жена, която пази тайна. Може би тайната не беше нейното прелюбодеяние, а нещо по-тъжно. По-лично.

Миа потръпна и изскочи от леглото. До обяд щеше да си е тръгнала. Нямаше нужда да вдъхва на Вандър допълнителна враждебност, като остава повече, отколкото бе абсолютно необходимо. Той щеше много да се зарадва, когато узнаеше, че Миа няма намерение да остава под покрива му, а бракът е само на хартия.

Нейната камериерка, Сюзан, подаде глава от вратата и се усмихна.

— Добро утро, госпожице!

Тя пропусна пред себе си лакеи с кофи с гореща вода, която те занесоха в свързаната със спалнята баня.

Колкото и да се стараеше, Миа не можеше да спре да мисли за покойната херцогиня. Защо например Нейна светлост бе искала вана, заобиколена от всички страни от огледала?

Самата Миа винаги полагаше усилия да не поглежда към фигурата си — всъщност към която и да било част от себе си. Беше невъзможно да не зърне късчета тревожна по размери розова плът, когато стените бяха украсени с посребрени огледала, накъдето и да погледнеше.

Тя отказа да лежи във ваната. Вместо това се изми, излезе и възможно най-бързо се уви в кърпа. Искаше всичко, свързано с това пътуване, да приключи колкото се може по-бързо.

— Какво мисли домакинството на херцога за този брак? — обърна се тя към Сюзан.

Очите на камериерката срещнаха нейните в огледалото, а после се върнаха към гребена, който тя прокарваше през дългата коса на Миа.

— Не смеят да ми кажат нищо направо.

Сюзан бе постъпила при нея преди три години и знаеше почти всичко за нея, дори историята за онази пропита от невежество поема. И тъй като беше Сюзан, избухна в смях, когато чу за „перлената отвара“, макар че се съгласи, че желанието на Оукърот да разкаже на целия свят за увлечението на Миа по Вандър е било отвратително.

— Човек би очаквал, че ще се зарадват да видят господаря си женен — продължи тя. — Но те сякаш мислят, че Негова светлост допуска огромна грешка. Снощи едва се сдържах да не кажа на господин Нотъл какво мисля.

Бузите ѝ порозовяха, а движенията на гребена в ръката ѝ се ускориха.

— Икономът ли?

— Долу всички са толкова формални, милейди, не можете да си представите! Господин Гонт ще умре от смях, ако започнем да му се кланяме и подмазваме така, както иска господин Нотъл. И все пак не попречи на прислужниците да клюкарстват за това, което става на горния етаж — нещо, което господин Гонт никога не би допуснал.

— Не ми се вярва баща ми да се е радвал на голяма обич в този дом — изтъкна Миа. — Аз си навлякох скандална слава с любовната поема, а след като баща ми и херцогинята умряха заедно, скандалът отново се разпали.

— Негова светлост извади голям късмет с вас! — настоя Сюзан. — Всички казват, че никога не е проявявал и най-малък интерес към някоя дама, само към конете. Не посещава балове. Дори не ходи в Лондон за сезона. Просто прекарва цялото си време в конюшните. Дори не се е преструвал, че ухажда някоя дама.

Тя понижи глас:

— Някои хора мислят, че не се интересува от жени, ако ме разбирате.

Миа почувства как бузите ѝ пламват. Тези хора грешаха. Вандър определено се интересуваше от жени.

— Не можеш да обвиняваш прислугата, че не се радват на тази припряна женитба, Сюзан. Те сигурно биха предпочели херцогът да си намери някоя елегантна дама, като майка си. Някоя, която да е достойна за всичко това — и тя показва с ръка обзавеждането.

Сюзан сбърчи нос.

— Нейна светлост не е принадлежала към аристокрацията — рече тя — и това си личи съвсем ясно в тази стая. Тя казва всичко за нея.

— Не бива да говорим така — възрази Миа. — Не е възпитано.

— Тази стая издава тревожност — оповести Сюзан.

Не грешеше: в спалнята, в която се намираха, нямаше нито едно кътче, където очите ти да могат да си починат, без да им се натрапва или положението на херцогинята, или страстта ѝ към миниатюрните статуетки.

— Казвам само, че на прислугата навярно ѝ се иска да бях различна, Сюзан.

— Единственото, което ви трябва, е нов гардероб — настоя камериерката ѝ не за първи път. Сюзан беше много мила и постоянно твърдеше, че господарката ѝ подценявала собствената си привлекателност, докато Миа настояваше, че е просто реалистка. Високите жени можеха да носят рокли, които се спускаха на елегантни вълни под гърдите им, но тя беше толкова дребна, че краката ѝ изглеждаха набити, каквото и да облечеше.

Имаше смътната представа, че ще ѝ трябва поне три-четири проби, за да се сдобие с рокля, която действително да ѝ отива. Никога досега не бе имала време за това, а местната шивачка определено не можеше да се справи с това предизвикателство.

Нещо повече, сър Ричард отговаряше за средствата на имението през последната година. Тъй като нямаше право да тегли пари, докато не се сдобие с пълно попечителство, се бе задоволил да ограничава всички разходи — и бе прекратил издръжката ѝ с измисления повод, че тъй като е в траур, няма нужда от нови дрехи.

Парите на Лусибела бяха запазени за възможното ѝ бягство с Чарли. В резултат тя щеше да се омъжи, облечена в муселинова рокля, която не ѝ отиваше. Вандър навярно щеше да се появи във власеница и намазан с пепел, така че нямаше значение.

На Едуард изобщо нямаше да му пука как е облечена. Той беше човек на интелекта и не се интересуваше от повърхностни подробности като външен вид. Миа леко се изненада от откритието, че не се чувства съвсем съкрушена при мисълта, че ще се омъжи за някой друг, а не за годеника си.

Според правилата на романите, които обичаше (и пишеше), би трябвало все още да лежи на пода и да се дави в ридания. Все пак бе изминал само месец, откакто Едуард я изостави. Възнамеряваше да опише как лицето на Флора е бяло като пергамент, в очите ѝ постоянно се чете безкрайна болка, а крайниците ѝ са изтънели допълнително от липсата на апетит.

Миа, от друга страна, умираше от глад. Всъщност, след като първият шок от изоставянето премина, се чувстваше по-скоро раздражена, отколкото съкрушена от скръб, а гневът винаги я караше да копнее за препечени питки с масло.

По-големият проблем беше, че изпитва ужас от мисълта да слезе по стълбите за венчавката си. Как да се изправи отново срещу Вандър? Държа се толкова непочтено! Той сигурно я ненавиждаше.

Разбира се, че я ненавиждаше.

Най-накрая Миа се насили да напусне стаята. Нямаше друг изход: трябваше да се изправи срещу избухливия херцог и да изрече клетвите си възможно най-бързо, след което можеше да си отиде у дома и да се престори, че нищо подобно не се е случило.

Изпита ужас, когато стигна до най-долното стъпало и чу, че от салона долитат гласове. Вандър не би поканил гости на сватбата, нали?

Нейната героиня в „Любовта надвива всичко“ Петронела — или пък беше Джулиана? — трябваше да се изправи срещу гилотината. Петронела вдигна брадичка и пое смело към гибелта си (макар че, разбира се, не я очакваше гибел, защото един херцог остана покорен от невероятната ѝ красота и рискува живота си, за да я спаси).

Миа вдигна брадичка и се опита да поеме смело към салона. Не беше съвсем същото като това да върви към гилотината, но сърцето ѝ определено биеше така, сякаш я очакваше гибел. Икономът на Вандър,

Нотъл, не улесни нещата: той я изгледа снизходително над дългия си нос, преди да отвори вратата на салона и да оповести:

— Госпожица Карингтън!

За нейно огромно стъписване право пред нея застана херцогът на Вилиърс. Този господин — далечен познат на баща ѝ, доколкото си спомняше — беше прочут с великолепието на облеклото си и верен на репутацията си, той се бе издокарал като паун в жакет от копринена тафта на сини и зелени райета над жилетка, цялата избродирана с цветя.

Миа се огледа трескаво за неговата херцогиня, но единственият друг човек в стаята беше Вандър, и той облечен великолепно в жакет от тъмно аметистова коприна с бродерия на ръкавелите.

Толкова за власеницата.

Миа беше облечена неподходящо за собствената си сватба.

Вандър пристъпи напред и се поклони.

— Госпожице Карингтън.

Стомахът ѝ се сви. Той имаше онзи особен глас... истински мъжки глас.

— Извинявам се, че снощи не ви поздравих.

— Ваша светлост — промълви тя и направи реверанс — дълбок, защото така щеше да спечели един миг. Обърна се и направи реверанс пред херцога на Вилиърс. — Ваша светлост — прошепна тя.

— Надявам се, че се чувствате добре? — попита Вилиърс. Лицето му бе напълно безизразно.

Тя почувства как по шията ѝ пропълзват розови петна.

— Разбира се. Просто съм изненадана. При тези обстоятелства не очаквах, че на сватбата ще има гости.

— Какво казвате? — обади се един глас, който идваше сякаш отникъде. Стресната, Миа отскочи настрани и се блъсна право във Вандър.

Големите му ръце стиснаха раменете ѝ, за да я закрепят, и той я задържа така, до топлото си тяло.

— Чичо, не знаех, че си в стаята. Госпожице Карингтън, може ли да ви представя чичо си, сър Кътбърт Броуди?

Сър Кътбърт току-що се бе надигнал от едно кресло с висока облегалка пред прозореца. Беше нисък — приблизително колкото нея, макар и доста по-закръглен. Носът му беше червен, бузите също, а

малкото останала коса някога е била зализана зад плешивата глава, но сега стърчеше като знаме на носа на кораб. Носеше великолепен, макар и омачкан жакет от тъмнозелена коприна с индийски десен, както и подобен по цвят зелен бастун с месингова дръжка.

— Предпочитам Шишо — каза той. Думите му бяха леко замазани. — Добро утро, скъпа моя.

Той беше пиян. Не, не просто пиян: беше пиян до козирката. Дори се олюляваше леко.

Вандър изстена.

— Когато те видях за последно, в два часа сутринта, ти каза, че ще си лягаш, чичо.

— О, тогава вече беше много късно да си лягам! Пък и щях да пропусна това великолепно събитие, тази венчавка... тази брачна среща.

— Смяташе ли да смениш този жакет? — попита Вандър.

— Този жакет е достатъчно добър, за да пия по него — отговори бодро чичо му. — Значи е достатъчно добър, за да съм по него, когато те съпровождам до олтара. А освен това тази сватба не е от ония, при които ще трябва да се препъваме по пътеката в „Сейнт Пол“, нали така?

Имаше нещо много трогателно в кафявите му очи, колкото и да бяха замъглени. Миа се отдръпна от ръцете на Вандър и на устните ѝ трепна първата истинска усмивка от началото на този ден.

— Радвам се да се запознаем, сър Кътбърт — каза тя и направи реверанс.

— Можеш да ми викаш Шишо — отговори той и леко залитна, докато се покланяше. — Все пак ще ми станеш... ще ми станеш... племенница. Сигурно вече сме се срещали, нали? Искам да кажа, когато баща ти се шляеше насам-натам със снаха ми?

— Чичо — обади се Вандър зад него. Гласът му беше остър.

Шишо го погледна и присви очи.

— Какво? Сега ще се преструваме, че никога преди не сме срещали момичето, така ли? Макар че аз не знам дали съм те срещал, скъпа моя. Бащата на Вандър ми беше брат, макар че в ума му цареше абсолютен хаос.

— Тя знае — отсече Вандър.

— Това не значи, че трябва просто да стърчим и да я зяпаме така, сякаш е кръчмарски прислужник, облечен в свещеническо расо — смъмри го Шишо, успя да се надигне и замахна несигурно към главата си, при което косата му отново се разхвърча във въздуха. — Как вървят нещата при теб, Вилиърс? Трябва да отбележа, че не очаквах да видя тук точно теб.

Беше интересно да открие, че най-изтънченият благородник в Лондон очевидно смята един пияница за свой приятел.

— Не знаех, че си в стаята, Шишо — отвърна Вилиърс с поклон и сърдечна усмивка.

— Ами, няма да се преструвам — отговори Шишо, — реших да си подремна, след като разбрах, че вие двамата сте тук и бърборите за булката.

Миа прехапа долната си устна. Едно беше да си представя, че върви към гилотината, и съвсем друго да чуе, че хората наистина мърморят: „Отсечете ѝ главата!“ Значи бъдещият ѝ съпруг бе стоял тук и бе изричал подигравки по нейн адрес. Какво всъщност беше очаквала?

За нейна изненада Шишо се изправи в нейна защита.

— Засрами се, Лио! — обърна се той към херцога. — Навремето и ти не беше голям улов на брачния пазар, нали помниш? Така и не разбрах как съумя да убедиш онази прекрасна дама да те приеме с всички тези копелета! Почти една дузина, нали така?

Изречението на Вилиърс се бе разведрило.

— Само половин дузина. А сега вече имам и законен син.

— Да те поздравя ли трябва, задето си посял семето си в собствената си нива? — попита Шишо. — Присмял се хърбел на щърбел или както там му се вика.

Той направи крачка към Миа като несигурен на краката си рицар в потъмняла броня.

— Все едно, нямам намерение да стоя и да слушам още дрънканици, сякаш тук са се събрали цял куп бабички.

Херцогът на Вилиърс кимна и каза:

— Шишо, ти ме накара да се засрамя от себе си.

Погледна към Миа и продължи:

— Съжалявам, че ви накарах да се почувствате неудобно, госпожице Карингтън. Познавам Негова светлост, откакто беше малко

момче, и обстоятелствата около годежа му не са такива, каквито се надявах да бъдат.

Миа си пое въздух.

— Извинявам се за тези обстоятелства — отговори тя най-искрено.

Херцогът чакаше, сякаш се надяваше Миа да си промени решението само защото един херцог — още един херцог — не одобряваше изнудването. Тя обаче не можеше да го промени. Чарли беше на първо място и много по-важен от мнението на херцога на Вилиърс.

— Аз разбирам защо това момиче иска моя племенник — оповести Шишо. — Добър вкус има. Момчето говори цял куп езици съвсем свободно, без да е прочело нито една книга...

— Не говоря — обади се тихо Вандър.

— Вярно, че не е от най-красивите — продължи Шишо, без да му обръща внимание. — Но е херцог и върви с титла. Проблемът е, че е страшен кавгаджия.

Миа виждаше, че Вандър започва да се ядосва.

— Но не като баща си. Моят брат, Бог да упокои душата му, не можеше да си сдържа нервите. Но за това беше виновен мозъкът му, а не той. Много телешко ядеше и това, изглежда, му притъпяваше остроумието.

Той млъкна и погледна с очакване към Миа.

Тя кимна. Какво очакваше той от нея, да назове цитата? Тя беше познала текста, но моментът не беше подходящ да си разменят цитати от Шекспир^[1].

— Все пак момчето има много хубава коса — продължи Шишо.

Това не беше Шекспир, а най-обикновено отбелязване на факт. Вандър наистина имаше невероятно гъста коса.

— Мисля, че спокойно можем да седнем — каза Вандър и в гласа му се появи нотка на нетърпение. — Аз и госпожица Карингтън ще се оженим след по-малко от час, но викарият май е изчезнал. Отиде да подготви параклиса. През последните години почти не сме го използвали — обясни той на Миа.

Тя просто изпита благодарност, че няма да се озове в местната църква „Сейнт Ниниан“, и отново да преживее Голямото изоставяне. Започна да й се повдига. Не можеше да повярва, че в момента застава

един мъж да се ожени за нея с изнудване. Не искаше да погледне чичо му в очите, не искаше и да помисли сериозно какво означава това за Вандър.

Вратата се отвори и влезе Нотъл.

— Господин Тобаяс и лейди Зенобия Индия Дотри — обяви той.

Сърцето на Миа се сви. Очевидно Вандър бе поканил приятеля си Торн — един от свидетелите на онова ужасно поетично четене преди толкова години.

— Защо просто не покани цялата провинция? — попита Шишо. — Ей, Нотъл! Каква е тази потайност? Къде е шампанското? Твоят господар всеки момент ще си надене оковите!

Устата на иконома се превърна в тънка линия. Брадичката на Вандър се издаде напред. Нотъл се оттегли, а Шишо препусна след него, като помахаше пътом на Дотри и жена му.

Докато наблюдаваше как херцогът на Вилиърс поздравява сина и снаха си, Миа почувства, че ѝ се завива свят. Какво, за бога, правеше? Как можеше да стои в една и съща стая с хора, които бяха толкова изискани и красиви?

Торн Дотри и лейди Зенобия си подхождаха невероятно много. Нямаше нужда да се казва, че бяха натруфени като първомайски колове — както и високи като тях. Точно от хората, които я караха да се чувства като мърляво парвеню.

— Поканил ли си други гости? — обърна се Миа към Вандър с тих глас.

— Защо питаш?

Удивително колко много гняв можеше да изрази погледът му, докато думите му си оставаха съвършено учтиви!

— Не искаш ли да отпразнуваш този щастлив повод, скъпа моя?

Естествено, че беше разгневен! Миа го знаеше и признаваше, че има пълно право да се чувства по този начин. Просто не си беше дала сметка как ще се почувства тя, когато застане редом до един огромен мъж, който практически се тресе от ярост.

— Мислех, че церемонията ще бъде по-интимна — отговори тя с напълно овладян глас.

— Интимна ли? И защо, за бога?

Вандър се обърна и стисна ръката на Торн кратко и силно, както правят мъжете.

— Благодаря ви, че дойдохте.

— Не бих пропуснал тази сватба за нищо на света — отвърна Дотри с отсечен глас.

Героинята ѝ от „Любовта надвива всичко“ поне беше спасена, преди острието действително да я заплаши. Миа изпита налудничавото усещане, че острието се спуска към врата ѝ.

Прекалено късно осъзна, че е трябвало да настоява Вандър да прочете писмото, което уточняваше кратката продължителност на брака им.

Той пхна ръка под лакътя ѝ.

— Госпожице Карингтън, мисля, че си спомняте господин Дотри, макар че може би не познавате съпругата му, лейди Зенобия Индия. Те са мои близки приятели.

Торн Дотри беше готов на убийство. С един поглед Миа осъзна, че и съпругата му изпитва същото.

Когато взе отчаяното решение да изнуди Вандър да се ожени за нея, не си беше представяла неприкритото презрение, което сега четеше в очите на лейди Зенобия. След най-краткия възможен поздрав дамата се извърна настрана, сякаш Миа не бе нищо повече от някоя нахална кухненска прислужница.

Миа беше чувала, че лейди Зенобия можела да реорганизира цяло едно домакинство в рамките на два дни, и сега разбра как го постига: тя навярно само поглеждаше към прислужниците, които крадяха от брендите, и те си признаваха на мига.

Дотри поведе жена си към дивана с онази загриженост, която подсказваше, че лейди Зенобия очаква дете. Вандър последва примера му и настана Миа до лейди Зенобия, макар че всеки би се досетил, че Миа би предпочела да седне на което и да било друго място, отколкото на това. Например в ъгъла.

В този миг Шишо влетя обратно в салона, следван от Нотъл, който носеше поднос, отрупан с чаши и бутилка шампанско. Негово благородие носеше още две бутилки, по една във всяка ръка.

— Ето ни и нас! — изкрещя той. — Тази компания е толкова мрачна, сякаш клетият ми племенник се е запътил към гроба, а не към брачното ложе!

Вандър се запъти към чичо си, навярно с надеждата да го подпре преди той и шампанското да паднат на земята.

— Той е мъртвопиян — отбеляза лейди Зенобия, без да си направи труда да шепне.

Шишо беше единственият човек, който се бе държал мило с нея, затова Миа почувства, че трябва да го защити. Тя прочисти гърло.

— Според мен сър Кътбърт говори съвсем логично.

Лейди Зенобия се обърна и я изгледа отгоре-отгоре, така, както някоя кралица би погледнала прегрешило слугинче.

— Само глупаците намират логика в дрънкането на един пиян — заяви тя.

— Иска ми се вие да не се... — промълви Миа и гласът ѝ секна.

Нейно благородие вдигна вежда.

— Аз да не се какво?

— Няма нужда да се сърдите.

Това беше грешка. Миа го разбра в мига, в който усмивката на лейди Зенобия стана по-широка, вместо да се стопи, което беше много смущаващо умение.

— В момента наблюдавам как един мой скъп приятел се гърчи в примките на една интригантка, размахала писмо, за чието написване навярно е платила в някоя задна уличка — каза дамата с яростно, макар и тихо красноречие. — Няма нужда да обсъждаме доколко етично е изнудването. Но кой може да твърди, че бащата на Вандър наистина е написал това писмо?

— Написал го е — отсече Миа, но честността я принуди да добави: — Макар че тогава вече е бил луд. Съжалявам, че ви разстроих.

За миг лейди Зенобия замълча, протегна ръка и я постави върху тази на Миа.

— Моля ви, не го правете — прошепна тя.

Вандър се бе запътил обратно към тях, но лейди Зенобия му махна да не се приближава.

Колкото и погрешно да беше, Миа изпита чувството, че я е изоставил.

— Аз лесно избухвам — каза лейди Зенобия. — Но разбирате ли, Вандър ми е истински приятел. Ние много го ценим. Той заслужава сам да избере съпругата си, госпожице Карингтън. Съпруга, която да му подхожда. Моля ви!

— Добре разбирам загрижеността ви за Негова светлост — промълви Миа, като се опитваше да не мисли колко е неподходяща за ролята — и уважавам това, че му желаете само доброто. Уверявам ви, че херцогът ще има време да намери дама, достойна за него. Ние няма да останем женени задълго, а той е още млад.

— Какво?

Преди Миа да успее да отговори, Шишо се понесе към тях и седна помежду им. Носеше чаша шампанско, която подаде на Миа, и бутилка, от която пиеше.

— Реших, че трябва да те спася — прошепна високо той и се обърна към присъстващите като цяло: — На това увеселение няма музика!

— Да, защото не е увеселение — отговори Вандър и заобиколи дивана.

Лейди Зенобия скочи и повлече съпруга си към другия край на стаята. Може би щеше да се държи по-любезно сега, когато знаеше, че съюзът, на чието сключване би трябвало да присъстват, е само временен.

— Е, момчето ми, имаш късмет: аз мога да осигуря музиката. „Че любов не се отлага...“ — запя Шишо, или може би думата „зачурулика“ беше по-подходяща. — „Днеска ме люби, любима. Младостта не е без край!“ Той се наведе към Миа с присвити устни.

Ръката на Вандър се стрелна напред. Той вдигна Миа на крака и я притисна до гърдите си, преди да успее да го спре.

— Госпожица Карингтън не е за любене, чичо.

Шишо ги погледна и примигна.

— Ти не си ли млада? — обърна се той към Миа.

— Не — отговори тя. Чувстваше се съвсем като стара мома.

— Е, добре, аз всъщност не предлагам да те любя — изтъкна той.

— Дали да не отидем в параклиса при викария? — попита Миа отчаяно. Копнееше да остави тази ужасна сутрин зад гърба си и да се върне къщи. Чарли можеше да се притесни. Никога не го бе оставяла сам през нощта — винаги беше там, за да го поздрави сутрин.

— Бързате ли? — попита Вандър.

Тя отстъпи назад, по-далеч от него.

— Да — отговори прямо. Искеше да се махне от всички тези хора, които обичаха Вандър — което беше много хубаво за него — и

чието присъствие ѝ напомняше, че нея не я обича никой друг, освен Чарли. — Ваша светлост, нали не искате това събитие да се насити с още повече чувства?

— „Чуй как твоят мил зове те“ — запя Шишо. — „Зове те?“ Чу ли това? Хората смятат, че добрият стар Шекспир е скучен, но ние знаем, че не е така, нали?

Той се надигна, залитайки, и наклони бутилката си над чашата на Миа, но от нея не падна нито капка.

Шишо се обърна и изгледа неодобрително Вандър.

— Що за къща е тази, в която няма и капка шампанско за булката на сватбения ѝ ден?

— Някой сигурно го е изпил — предположи Вандър.

— „Зове те“ след „сватбата“, нали разбираш — изгука Шишо.

— Госпожице Карингтън, пак си хапете устната — отбеляза Вандър и се наклони към нея. — Това придава на устните ви много привлекателен цвят. Някои жени са готови да си хапят устните точно по тази причина.

Тя го погледна намръщено.

— Доколкото разбирам, не сте имали намерение да прелъстите бъдещия си съпруг — установи сухо той и се обърна към гостите си: — Дали да не отидем в параклиса? Младоженката няма търпение да се омъжи.

Нямала търпение да се омъжи ли? Ето това беше! Това надхвърляше унижението от поезията ѝ, от изоставянето ѝ, от презрението, което изпитваха към нея приятелите на Вандър.

„Добре дошла — помисли си мрачно Миа — в Дванайсетия кръг на ада.“

---

[1] Всички цитати до края на главата са от „Дванайсета нощ“, първо действие, трета сцена. Превел от английски Валери Петров — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

БЕЛЕЖКИ ПО НАСЛЕДСТВОТО

Граф Фредерик по-богат, отколкото в най-смелите мечти — умолява Флора да се откаже от наследството на господин Мортимър. „Купете ми букетче за бутониерата, скъпа моя! Никой мъж, освен мен не бива да ви дава нищо. Дори от гроба!“

— Флора се страхува да му се довери. (избягвай „Флора се страхува“)

— Щом ми нямате доверие, значи не ни е писано да се оженим! — възкликна Фредерик и в сините му очи проблесна пламъкът на предадена душа.

— Как да направя своя графиня една жена, която не ми вярва, не ме обича?

И тогава я изоставя — след като я накарва да се откаже от наследството си. (Вероломно! Нечестиво! Харесва ми!)

Викарият изглеждаше нещастен, което можеше да се дължи на какви ли не причини.

— Кой дава тази жена? — попита той.

Вандър с гордост забеляза, че Миа не потръпна. Тя изгледа спокойно викария, преплете пръсти и отговори:

— Най-близкият ми жив роднина е на осем години.

Шишо се заклатушка напред.

— Тя има мен. Искам да кажа, аз ще ѝ бъда родственик и ще я отведа там, където трябва. По пътеката, нали така?

Викарият го изгледа с отвращение.

— Сър Кътбърт, защо сте така замаян толкова рано сутринта?

— Рано ли е? — попита Шишо. Изглеждаше безкрайно изненадан.

— Мисля, че церемонията трябва да започне — заяви Вандър.

Изчакаха, докато викарият се суетеше с требника си, и Вандър започна да си мисли за безумните тиради на баща си. Майка му слушаше или поне се преструваше, че слуша, но търсеше друг мъж при всяка възможност.

Мисълта за нещастния съюз на родителите му го накара да погледне към Миа с искрена усмивка. Тя бе навела глава и утринната светлина, нахлуваща през източния прозорец на параклиса, превръщаше косата ѝ в мед и злато.

Само преди няколко дни и насън не би си го представил, но започваше да проумява, че този брак наистина му предлага най-добрата комбинация: тя беше отчаяно влюбена и нямаше да му обърне гръб. Той не изпитваше никакви чувства и нямаше защо да се притеснява, че ще се влюби сляпо в някоя жена.

Сякаш усетила погледа му, Миа вдигна глава и погледна към него. Вярно, беше ѝ обещал, че ще прекарват заедно само четири ноци годишно. Но може би нямаше да му е неприятно да ѝ отпускат повече.

Погледът му се спусна по-надолу, към гърдите, издули износената ѝ рокля. Имаше нужда от по-хубави дрехи. Вандър трябваше да я облече като херцогиня, а не като гувернантка.

А после вниманието му бе привлечено от роклята на Индия. Гърдите ѝ бяха изложени на показ, макар и според изискванията на модата, а той не искаше Миа да излага своите.

— Защо се усмихваш? — прошепна бъдещата му съпруга.

Изненадан, той престана.

— Може би просто се радвам, че се женя.

— Защо ми се присмиваш!

Шишо забърза към тях.

— Ти застани там, Вандър — разпореди се той и посочи към олтара. — Аз ще въведа моето момиче в параклиса откъм двора, а ти ще се престориш, че тази сутрин не си го виждал. Важно е, нали разбираш. Младоженецът не бива да вижда булката преди сватбата.

Без да чака отговор, той сграбчи Миа за ръката и я измъкна от параклиса.

Торн се изсмя отсечено.

— Трябва ли да застана до теб? — обърна се той към Вандър.

Неочаквано Вандър си спомни сватбата на Торн. Двамата с Индия се ожениха в „Сейнт Пол“. Катедралата беше препълнена с членове на висшето общество, които искаха да видят как дъщерята на един маркиз се омъжва за копеле, пък било то и херцогско.

Вандър стоеше до Торн пред олтара и гледаше как Индия се приближава към тях. Лицето ѝ грееше от щастие. Очите ѝ не се откъснаха от Торн нито за секунда.

— Да — каза внезапно той и се обърна към херцога на Вилиърс: — За мен ще бъде чест, ако и вие се присъедините към мен.

— Ти си ми като син — отговори херцогът и го докосна по ръката. — Двамата с Торн ще оправим тази каша. Обещавам ти.

— Аз ще застана до госпожица Карингтън — обади се мрачно Индия.

Вандър кимна.

— Благодаря.

Шишо подаде глава в параклиса и се провикна:

— Вече да вода ли булката?

Викарият подсмръкна неодобрително и се обърна с лице към дъното на църквата. Вандър зае мястото си. Усещаше топлото присъствие на Торн до рамото си.

Шишо пое по пътеката, като държеше Миа за лакътя. Пристъпваше с високо вдигане на краката — очевидно се стремеше към церемониален ефект. По средата на пътеката обърка стъпката и залитна, като повлече Миа със себе си.

Индия ахна от ужас. За щастие Шишо успя да се подпре на една пейка и продължи.

— Кълна се в името Христово и във всички светии пред задната страна на чистилището, в един момент си помислих, че ще съборя и двама ни! — обади се бодро той, когато стигнаха до източната част и той предаде Миа на Вандър. — Остарявам и губя равновесие.

— Напомням ви, сър Кътбърт, да не изричате напразно името Божие в Неговия собствен дом! — намеси се троснато викарият.

Шишо му се намръщи величествено.

— „Мислиш ли, че понеже твоя милост е такъв светец, та вече няма да има на този свят вино и баници?“^[1]

Тази декламация накара Миа да се разхихика чаровно. Вандър все още се мъчеше да разтълкува речта на чичо си — какво общо имаха тук баниците и виното? — а Индия се мръщеше объркана. Но Шишо и Миа се усмихваха един на друг и той я тупаше по ръката.

— Това подейства, нали, скъпа моя? — измърмори Шишо.

— Беше съвсем на място.

Вандър вдигна вежда.

— Сър Кътбърт рецитира откъси от „Дванайсета нощ“ — обясни Миа. — Цяла сутрин не е спрял.

— Така ли? — това беше Индия, очевидно изненадана също толкова, колкото и Вандър.

Викарият прочисти гърло. Дори и той разглеждаше развеселен, макар и неохотно.

— Аз всъщност бих могъл да се обидя от този цитат, сър Кътбърт. Но трябва да престанете с тези ваши „смутове“, за да мога да се заема със задачата да венчая Негова светлост и госпожица Карингтън.

— Точно така! — съгласи се Шишо. — Време е да ги оженим.

Викарият зачете текста. Очевидно бе разбрал, че този брак, който сключваше, няма нищо общо с любовта, а всъщност и със светостта.

Думите се лееха над Вандър, а той мислеше за бъдещата си съпруга. Миа бе запозната с Шекспир. Шишо я харесваше. Неговият чичо може и да беше дърт пияница, но от всички роднини на Вандър той най-много се доближаваше до ролята на родител. Като момче Вандър го обичаше. И сега продължаваше да го обича.

Когато дойде неговият ред да изрече обета си, Вандър изпита неочаквано чувство на покой. Вярно, тя насила го принуди да встъпи в този брак и той навярно никога нямаше да може да ѝ прости напълно.

Но щеше да се ожени за съпруга, която щеше завинаги да му бъде вярна. Тази мисъл събуди в гърдите му някакво примитивно чувство, собственическа жилка, която навярно бе развил в мига, в който майка му за първи път доведе в тази къща друг мъж.

Миа повтори обета си с ясен, спокоен глас. Вандър всъщност се учуди. Очакваше да я види обляна в сълзи сега, когато бе постигнала целта, към която се стремеше още от дете.

По време на церемонията тя не го погледна в очите нито веднъж. Гледаше само в ръцете си. Въпреки това му стана приятно, когато

сложи на пръста ѝ пръстен, който бе принадлежал на прабаба му.

Викарият ги обяви за мъж и жена, затвори требника и каза:
— Може да целунете булката.

Вандър не се бе замислял за тази част от ритуала.

Първата му мисъл беше, че не бива да се впуска в нехайни интимности от такъв характер — неговата нова херцогиня можеше да реши, че той редовно ще започне да демонстрира жестове на привързано ст.

Миа вдигна глава. Погледът ѝ се впери в него, въпреки че в очите ѝ не се четеше никакъв укор.

Преди Вандър да успее да помръдне, Шишо изрева:

— Е, момко, щом ти не щеш, тогава аз ще го направя!

С тези думи той завъртя Миа в ръцете си и я целуна звучно по устните. Тя се разсмя.

Вандър се насили да се отпусне. За бога, какво го интересуваше дали неговият чичо ще целуне булката му!

Торн, Индия и Вилиърс ги заобиколиха и започнаха да изричат добре обмислени благопожелания. Вандър видя как Миа примигна, когато за първи път чу обръщението „Ваша светлост“, отправено към нея. Изглеждаше трогателно несигурна.

— Добре — обади се Шишо, който явно се бе нагърбил с ролята на отговорник по церемониите. — Наредих на Нотъл да донесе шампанско и прилична сватбена закуска, така че да се махаме оттук. Надявам се, че можеш да изведеш жена си от параклиса? — завърши той и изгледа Вандър с присвити очи. За миг изглеждаше учудващо трезвен.

Вандър не отговори, а просто протегна ръка на съпругата си.

Неговата съпруга.

Миа тръгна по пътеката редом до Вандър, обзета от огромно облекчение. Свърши. Никой — дори онзи противен сър Ричард — не можеше да оспори брака ѝ с херцога. Този брак я обвързваше с мъж, който я ненавиждаше, и я обричаше на самотен живот след официалното разтрогване, но сигурността на Чарли беше обезпечена.

Вече нямаше да има сър Ричард, неговата вечна готовност да даде някого под съд и да намира грешки във всичко. Миа незабавно щеше да намери учител и да му плати двойно, за да дойде с тях в Бавария. Щеше да уреди слагането на нови покриви на къщите в

селото — миналата зима прокапаха, но сър Ричард беше убеден, че селяните сами трябва да си поправят покривите, дори когато собствениците на тези покриви бяха побелели в служба на семейство Карингтън.

Нещо повече, щеше да уволни всеки прислужник, който погледнеше към Чарли така, сякаш има два носа. Мисълта за Чарли поуспокои чувствата, които бушуваха в гърдите ѝ. Беше му обещала, че ще се прибере преди свечеряване.

Животът скоро щеше да се върне към обичайния си ритъм. Миа щеше пак да се заеме с писането. Може би щеше да успее да завърши романа за около месец. Щеше да се престори, че този болезнен етап от живота ѝ изобщо не е съществувал. Щеше да се упражнява в забравянето на унижения... това беше просто поредното унижение, колкото и голямо да беше.

По време на сватбената закуска присъстващите обсъждаха „Дванайсета нощ“ и това ги държеше на безопасно разстояние от някои по-деликатни теми.

— Пиесата не ми хареса — призна лейди Зенобия. — Струва ми се абсурдно, че графинята се заклева да остане в траур до края на живота си само заради смъртта на брат си. Но всъщност аз нямам нито братя, нито сестри и може би подценявам силата на тази връзка.

— Братята и сестрите са същества, които те привързват към себе си по най-подмолни начини — обади се съпругът ѝ. — Аз се смятам за щастливец, задето имам всеки един и всяка една от моите.

— Но ако някой от тях умре, ще бъдеш ли готов да носиш траур до края на живота си и да обявиш, че не можеш да се ожениш? — настоя лейди Зенобия. — Цялата предпоставка на пиесата е абсурдна. Шекспир е създал нещо невъзможно и на това е основал цялата история.

— „Ах, ела, ах, ела, смърт“ — запя Шишо.

— Тази пиеса описва начина, по който скръбта може да надвие здравия разум — каза Миа. — Виола е леко полудяла от тъга. Когато моят...

Тя млъкна и се зачуди какво, за бога, прави. Никога не говореше за чувствата си. Навярно беше от шампанското.

— Доколкото разбирам, си загубила брат си, което означава защо аз те поведох по пътеката — рече Шишо. — По-голям или по-малък?

Не мога да кажа, че съм чел подробно справочника на „Дебрет“.

— Брат ми Джон беше по-голям от мен. Всъщност загина в същия пожар като баща ми и покойната херцогиня — обясни Миа и успя да се усмихне едва-едва.

— Дяволски лош късмет — потупа я по ръката Шишо. — Предполагам, това обяснява защо си откачила малко.

— О, откачила ли сте? — попита Торн Дотри. Изглеждаше съвсем невинен, сякаш въпросът му не беше удивително нелюбезен.

— Ами да, разбира се! — отговори Шишо. — Виж, тя е тук, в тази къща, нали така? Омъжена за сина на любовницата на баща си. Това ако не е лудост, не знам кое е. Които си приличат, те се привличат, така се казва, а в това семейство лудостта е в изобилие.

След това любезно наблюдение Миа се огледа и осъзна, че всички чинии са празни. Двамата с Вандър трябваше да проведат последния разговор в семейния си живот. След като дори не можа да се насили да я целуне след церемонията, той навярно щеше да възликува при новината, че новата му съпруга възнамерява да го напусне още преди сватбената нощ. Спокойно можеше да му достави това удоволствие още сега.

Тя стана, може би малко по-нетърпеливо, отколкото изискваше любезността.

В очите на херцога на Вилиърс се четеше иронична развеселеност, докато ѝ целуваше ръка на сбогуване.

— Тази сутрин мина забележително литературно. Признавам, скъпа моя, че сега ви намирам за много по-интересна, отколкото преди. Съпругата ми много ще съжалява, че не можа да дойде.

Миа поклати глава.

— Уверявам ви, Ваша светлост, у мен няма нищо интересно — и мислено кръстоса пръсти: някои хора можеше да сметнат тайна самоличност като писател за много интересна.

— Един момент — каза Вилиърс и в гласа му звънна смях. — Литературата не ми е силната страна. А паметта ми не е това, което беше преди.

— Разбирам — отговори учтиво Миа.

— „Ела и помогни ми, бъден ден“ — изрецитира Вилиърс, — „тоз възел твърде стегнат е за мен!“

— Уверявам ви, Ваша светлост, че няма никакъв възел — отговори Миа неискрено, — макар че се възхищавам колко добре познавате Шекспир.

— Бракът ме направи по-интелигентен — отговори той. Изглеждаше почти дружелюбен.

Миа бързо отдръпна ръката си. Последното, което искаше, беше тези хора да я смятат за приятелка. Тя не беше такава. Беше причинила на Вандър нещо ужасно, за да постигне собствените си цели, и скоро щеше завинаги да изчезне от живота им.

Гостите си тръгнаха и Миа се обърна към съпруга си, преди да е загубила всякаква смелост.

— Ваша светлост, трябва да обсъдим много неща — каза тя.

— Възможностите за разговор са безкрайни — изрече провлечено Вандър. — „Крал Лир“? „Хамлет“?

Миа не се учуди, че разговорът на литературни теми май не му е допаднал толкова, колкото на нея и лейди Зенобия.

— Говоря сериозно — настоя тя.

— Мога да ви отделя малко време. Искам да съблека тези дрехи и да отида в конюшните. Имам нов кон, който трудно свиква.

Миа реши на мига, че изпитва съжаление към горката жена, която ще се омъжи за Вандър.

Тази клетница щеше да бъде принудена да се задоволи само с някоя и друга минута за разговор, тъй като конете очевидно бяха по-важни от съпругите. Надяваше се, че на следващата херцогиня няма да ѝ е трудно да свикне, защото Вандър е в конюшните и обгрижва кон.

— Десет минути — обеща тя.

---

[1] Този и следващите цитати са от „Дванайсета нощ“, превел от английски Валери Петров — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

*От седалището на „Бранди, Бъкнъл и Бендал“,
Издатели*

9 септември 1800 г.

Скъпа госпожице Карингтън,

С нетърпение очаквам отговор на писмото, което ви изпратих на 27 август, а междувременно прилагам няколко читателски писма. Позволих си да ги отворя с оглед на онази неприятна история миналата година с онзи джентълмен, който се почувства в неравностойно положение при сравнението с вашите герои. Искам да привлека вниманието ви по-специално към писмото от госпожа Петуния Стъбс.

С цялото ми уважение ваш:

Уилям Бъкнъл, еск., „Бранди, Бъкнъл и Бендал“,
издатели

Миа тръгна към кабинета на Вандър, като се опитваше да не обръща внимание на начина, по който ритъмът на сърцето ѝ се ускоряваше от присъствието на съпруга ѝ до нея.

Най-ужасното в цялата тази история — с изключение на факта, че се мразеше, задето принуждаваше Вандър да се ожени за нея — бе откритието, че дори след цялото отчаяние, след унижението и след всички години, изминали след позора с поемата, херцогът все още можеше да я накара да почувства... нещо.

Това не беше страст. Разбира се, че не беше.

Навярно беше животинска похот. Беше чела някъде за това. Похотта бе естествена част от същността на здравето животно, като нея самата.

Вандър беше най-здравото животно — или мъж, — когото познаваше. Всъщност животът направо бликаше от него, краката му

бяха издути от мускули, кожата — потъмняла от слънцето.

Баща ѝ беше красив по начин, по който Вандър не беше. Нейният съпруг — каква странна дума! — приличаше повече на боксьор, отколкото на джентълмен. Никога нямаше да накара косата си да падне на гладки вълни, като баща ѝ. Ноктите му не бяха грижливо оформени и излъскани до блясък. Не, пръстите му бяха покрити с мазоли от стискане на конски поводи.

Вече бяха влезли в кабинета и Вандър ѝ казваше нещо. Тя погледна към него, изненадана. В този миг, докато наблюдаваше как устните му се движат, без да разбира думите му, Миа проумя нещо много важно: нейният съпруг притежаваше способността да я съкруши.

Макар че след като се присмя на поемата ѝ, тя реши да го презира, херцогът беше първата ѝ любов.

„Само слабост на глупаво момиче“ — напомни си Миа. Покварената ѝ страна, ако трябваше да нарече нещата с истинските им имена. Сега Миа беше жена и знаеше, че мускулестата фигура съвсем не е толкова важна, колкото благо то сърце.

Никой не би могъл да нарече Вандър „благ“. Измина цяла секунда, преди да разбере, че той нетърпеливо чака отговор.

— Извинете. Какво казахте?

— Попитах кога ще пристигнат вещите ви. На петнайсети имам важно надбягване и бих желал преди това да сме приключили с настаняването ви. Мога да изпратя хора в Карингтън Хауз да съберат нещата ви, ако вече не сте го уредили. О, и доколкото разбирам, трябва да доведат племенника ви. Вчера следобед моят адвокат ми съобщи, че вече си имам повереник.

Последното бе изречено с недоволен вид, който подсказваше, че освен това е разбрал и че сър Ричард Магрудър най-вероятно ще го даде под съд.

Миа сподави въздишката си и седна. Мигът бе настъпил.

— Убедена съм, че не сте прочели писмото, в което обобщавах очакванията си за нашия брак.

— Не си направих труда — потвърди Вандър и седна срещу нея. — Трябва да знаете, херцогиньо, че един мъж е господар на домакинството си. Ако реша, че ще спите на тавана, икономът ще ви подреди легло преди залез-слънце.

— Няма нужда да се стига до такива крайности; леглото на тавана може да почака, докато си намерите нова съпруга. Достатъчно е да останем женени само шест месеца, след което господин Плъмър, моят адвокат, ще уреди анулирането на нашия брачен съюз.

Подробностите бяха подредени идеално в главата ѝ, като някой от сюжетите ѝ. Това беше моментът, в който Вандър трябваше да възликува.

— Какво?

— По природа господин Плъмър е консервативен, но се надява, че ще успее да сложи край на този брак до началото на следващата година. Помолих го да ви посети утре, за да ви обясни подробностите.

Вандър се наведе напред. Очите му проблясваха.

— За какво говорите? Вие ме заставихте да се ожения за вас. Пречупихте ме със същото умение, с каквото аз пречупвам конете.

„Прилича на някой от великите скандинавски богове“ — помисли си Миа с литературна драматичност. Сякаш всеки момент можеше да извади от джоба си мълния и да я разцепи на две. Нямаше да се учуди, ако чуеше в далечината трещене на гръмотевица.

Тя насочи вниманието си обратно към настоящата тема.

— Няма нужда да превръщаме ситуацията в челтънхамска трагедия. Можем просто да поемем по различни пътища. Разводът се допуска само в случаи на изневяра или изоставя...

Той я прекъсна:

— Още не е минал дори един ден от сватбата ни, а вие вече планирате да ми изневерявате?

Когато стиснеше зъби, приличаше на първокласен боксьор, готов да се нахвърли върху противника си. Погледът му я изпепеляваше, но Миа не си позволи да се уплаши от гнева му. Инстинктивно знаеше, че той може и да стисне юмруци, но никога няма да прояви насилие.

— Разбира се, че не, Вандър. Мислех си, че бихме могли да поискаме анулиране.

— Вандър?

Гласът му изплющя като камшик. Това беше ужасно, просто ужасно. За миг бе забравила, че тя може и да мислеше за него с името, с което го наричаха приятелите му, но той едва помнеше коя е тя.

— Извинявам се — прошепна Миа. — „Ваша светлост“ ли предпочитате? Разбира се, че предпочитате „Ваша светлост“. Вие сте

Ваша светлост.

Знаеше, че дърдори, но не можеше да се спре.

— Майка ми почина преди много години и нямам представа как брачните двойки се обръщат помежду си, когато са насаме. Не че ние с вас сме наистина женени. Аз просто... съжалявам.

Последва един миг на зловещо мълчание, а после той прокара ръка през косата си.

— Не, аз трябва да ви се извиня. Изненадахте ме. Никой не се обръща към мен с това име, освен най-близките ми приятели.

— Разбира се — промълви Миа и се насили да се усмихне. — Няма нужда да се извинявате. Както вече ви казах, адвокатът ми е сигурен, че може да уреди разтрогването на брака само след шест месеца. Няма нужда помежду ни да възниква каквато и да било близост.

Тя извади от чантичката си лист хартия.

— Написах второ обяснение, след като заключих, че не сте прочели писмото, което ви дадох първия път.

Той взе листа и го прехвърли с поглед.

— Искате да останете омъжена за мен в продължение на шест месеца, след което бракът ще приключи. И не очаквате никаква финансова подкрепа нито по време на брака, нито след това.

— Да, точно така — съгласи се Миа, като се постара гласът ѝ да прозвучи бодро. Сега, след като бе разбрал, Вандър можеше да спре да се сърди. Очите му навярно щяха да се изпълнят с радост.

Вместо това той стисна устни и бавно и методично скъса писмото ѝ на парчета и ги пусна на пода.

— Какво правите? — ахна Миа.

— Възнамерявам да преживея фарса, който изтърпяхме в параклиса, само веднъж в живота си.

— Но защо... за какво говорите?

— За брак. Механизмът, който принуждава двама души да останат близо един до друг до края на живота си. Истината е, че вашето предложение ме накара да проумея, че брак по любов е последното нещо, което искам на този свят.

— Но...

— Както вече говорихме, вие не сте жената, която бих си избрал за съпруга — продължи той и погледът му се спусна от лицето към

опърпаната ѝ рокля. — Но винаги съществуваше възможността да допусна същата грешка като баща си — да се ожения за красавица, която колекционира любовници така, както катериците събират орехчета.

Миа усещаше, че лицето ѝ започва да пламти. Една частица от нея — онази част, която пишеше любовни истории — искаше да повярва, че не всеки мъж я смята за некрасива. Повърхностната, наивна част от нея.

Тя леко повдигна брадичка.

— Във всеки случай аз не желая да остана омъжена за вас. Вие може и да не мечтаете за брак, изпълнен с любов, но аз се надявам един ден да встъпя в такъв, Ваша светлост.

Последните две думи бяха изречени с леко рязък тон.

Той се разсмя отривисто.

— Трябваше да помислите затова, преди да ме изнудите и да ме накарате да се ожения за вас, херцогиньо. Изглежда, че планът ви се е обърнал срещу вас. Мисля, че често става така.

Тя впери поглед в него, опитвайки се да намери думи. Вандър говореше сериозно. Наистина смяташе да я накара да остане омъжена за него.

— Моля ви — промълви Миа. Започваше истински да се плаши. — Виждам, че сте ми сърдит, и знам, че го заслужавам. Но не можем ли да подходим разумно към случилото се? С радост ще ви осигуря доказателство за изневяра и тогава и аз, и вие ще можем да забравим, че този брак изобщо се е състоял.

— Майка ми прекара втората половина от живота си в пътувания из страната с друг мъж, който по една случайност ви се пада баща.

Вандър се наведе към нея. Думите му бяха отсечени и изпълнени със свирепост.

— Аз не съм нито луд, нито изваден от строя. Моята съпруга ще живее под моя покрив. Никога няма да ми изневери.

Миа си пое дълбоко въздух.

— Но аз не искам да живея с вас — обясни тя. — Не ни считам за истински женени.

На устните на Вандър се появи мрачна усмивка.

— Викарият, който ни венча току-що, няма да се съгласи.

Сърцето на Миа биеше толкова бързо, та си помисли, че може да припадне.

— Но вие дори не искате да сте близо до мен. Това положение трябва да е само временно!

— Да, но не е.

— Не е възможно да говорите сериозно! — промълви отчаяно тя. — Сигурна съм, че след време ще срещнете друга жена. Някоя, която ще обикнете. Нали помните? Вие ми казахте, че най-вероятно ще стане така, и сте прав.

— И какво ще промени бракът ни?

Жестокостта в гласа му отново я удари като камшик, но Миа нямаше право да се чувства обидена, задето новият ѝ съпруг смята да има любовници, след като го накара насила да изрече обета си.

— Сега имате ли любовници? — попита шепнешком тя.

Очите му не биха могли да бъдат по-студени.

— Това не е ваша работа и никога няма да бъде. Вие си проправихте път в леглото ми, но не сте спечелили доверието ми.

Устните му се извиха, но само някой демон би нарекъл това усмивка.

— Четири нощи годишно, херцогиньо. Това получихте от мен в замяна на писмото на баща ми. Вие се съгласихте. Това, за което май не сте помислили, е, че тези четири нощи ще се случват всяка година — до края на живота ни.

Миа чуваше как кръвта ѝ бучи в ушите ѝ. Всичко се беше объркало ужасно, просто ужасно.

— Бракът помежду ни — истински брак — никога няма да се получи — прошепна тя. Гласът ѝ беше хриплив от смайване.

Само след секунда Вандър застана пред нея, вдигна я да стане и ръцете му я стиснаха под мишниците толкова силно, че навярно оставиха синини.

— Вие сама си постлахте това легло и трябва да лежите в него четири нощи годишно. С мен. Мисля, че това е достатъчно, за да ни произведе наследник, нали така? Моите родители не си направиха труда да осигурят резерва, но с оглед на кончината на брат ви ние двамата може би трябва да продължим да се опитваме след първото дете. Героични усилия, нали разбирате. В името народа.

Миа си нареди да не изпада в паника.

— Не е възможно да имате предвид...

Той отново я прекъсна.

— Вие сте моя съпруга. Моята единствена съпруга, Миа. Вие може и да сте се омъжили за мен за срок от шест месеца, аз обаче се ожених за вас до края на живота си.

— Бракът ни е само за удобство!

— Съвсем не. Бракът ни е крайно неудобен — и за мен, и за вас.

Вълна на ужас се плисна над нея и я смаза. Тя не можеше да бъде омъжена за Вандър. Не и завинаги. Не и... не и да живее в една и съща къща с него.

Не.

Херцогът навярно усети какво си мисли тя.

— Ще живеете тук, в Ръдърфорд Парк. Вашият племенник също ще живее с мен. И... — Той се наведе напред и в очите му проблесна пламък — И няма да спите с никого другото, освен с мен.

— Вие не разбирате!

— О, разбирам, и още как! Много добре разбирам лудостта и подозирам, че у вас тя е в немалко количество. Според мен дори е много вероятно децата ни да са луди за връзване. Още една причина да си направим резерви: може да се наложи да въдворим най-големия в лудницата още преди да е навършил пълнолетие.

Риданието, което досега удържаше, се изтръгна от гърдите ѝ и Миа се опита да се освободи от хватката му.

— Пуснете ме!

Вандър веднага я пусна и тя се стрелна покрай него, оставяйки помежду им едно тежко кресло.

— Наистина ли мислехте, че няма да имам нищо против да се сдобия само с временна херцогиня? — попита Вандър невярващо.

— Според моите представи щяхме да живеем отделно през няколкото месеца на брака ни — отговори Миа и започна да разтрива ръцете си там, където все още усещаше напрежението от пръстите му. — Възнамерявах — възнамерявам — да замина за Бавария с Чарли.

— Доколкото разбирам, не сте се виждали как изпълнявате съпругеските си задължения. Предполагам, смятали сте да подмамите някой непредпазлив баварец да ви осигури доказателство за изневяра, ако не се получи с анулирането?

— Не! Сигурна съм, че мога да подкупя някого. С моите собствени пари. Ще пиша — обясни тя. — Вие няма откъде да знаете, но аз...

— Ако някога напишете още една от онези жалки поеми, които по някакъв начин могат да се приемат като свързани с мен или с моите телесни части — отсече решително Вандър, — не отговарям за последствията.

По гърба на Миа премина пламък на ярост. Тя се изправи толкова, колкото можа.

— Моята поема не беше жалка! — тросна му се тя на свой ред. — А ако си мислите, че някога отново ще напиша дори един ред, посветен на вас, много грешите. — И добави: — Освен това вече не пиша поезия.

Вандър бутна със замах креслото, което ги разделяше, и направи крачка към нея.

— Стойте там! — провикна се Миа. — Ако... ако се опитате да ми направите нещо, ще ви гръмна!

Това привлече вниманието му и от устните му се изтръгна буен дрезгав смях. Миа ненавиждаше факта, че лицето му все още ѝ оказва въздействие, макар да знаеше колко е високомерен. Той просто беше много красив с тази негова разрошена коса и пълна долна устна.

— Позволете ми да ви кажа нещо важно, херцогиньо. Моята съпруга ще живее с мен.

— Не. — Миа успя да изрече думата решително, но любезно.

— Не ли?

Човек би помислил, че през целия му живот никой не му е отказвал нищо.

— Не — повтори Миа. Чувстваше се като папагал. — Не, Ваша светлост, няма да живея с вас, да вечерям с вас... или да спя с вас, дори за четири нощи.

ГЛАВА 10

БЕЛЕЖКИ ЗА ФРЕДЕРИК

Флора се събужда с ясното съзнание, че сърцето ѝ принадлежи на Фредерик. Фредерик с ангелските очи и... още нещо.

— Няма да обикна никого друго, освен него — оповестява тя на адвоката на господин Мортимър.

— Неговото искане тя да се откаже от наследството си хармонира със саможертвената страна на Флора.

— Мръсните пари не означават нищо за мен; готова съм да живея дори в колиба, стига моят любим да е с мен.

— Адвокатът на Мортимър отбелязва, че Фредерик има палацо^[1] в Италия (това означава ли, че името му трябва да е Фредерико?) Фредерик има палацо някъде в Бавария. Или замък? Ох!

Фредерик я привлича в обятията си и я целува страстно. Флора чувства как главата ѝ се замайва („Флора чувства“?), а стройното ѝ тяло се люшва към неговото, надвито от силата на самото чувство. Шепотът на един небесен ангел (покойната ѝ майка) я кара да се опомни и тънката ѝ деликатна ръка го зашлепява по бузата.

— Как смееете да се забравяте по този начин, графе! Моят живот може и да е бил труден, но по душа съм истинска дама!

Вандър бе стъписан. Никой, дори Торн, не се бе осмелявал да му противоречи. Не че Вандър даваше заповеди на Торн.

Но когато даваше заповеди на някого, очакваше безусловно подчинение.

Той беше херцог.

Съпругата му като че ли не оценяваше какво означава това. Всеки сантиметър от дребното тяло на Миа беше скован от съпротива. Чувство на безкрайна изненада го разтърси целия. По изключение май наистина бе допуснал грешка — беше подценил противника си и не го беше разбрал.

— Защо, по дяволите, сте искали временен брак? — попита той.
— Щом сте толкова луда по мен, защо не поискайте повече време?

— Вие наистина ли вярвате, че съм прибегнала до изнудване, за да стана ваша съпруга, защото още съм влюбена във вас — след повече от десет години, през които дори не съм ви виждала очите?

Вандър присви очи, а тялото му се скова. Изречено по този начин, предположението му наистина звучеше нелогично.

В гласа на Миа се появи отчетлива нотка на презрение.

— А онова условие за „четирите ноци“? Предполагам, че целта му е била да смири моето обожание. Вие сам ли го измислихте, или беше добавка от страна на адвокатата ви?

— Аз сам — тросна се херцогът.

— Баща ми имаше голямо самочувствие, но според мен дори и той не се смяташе за така неустоим, за колкото очевидно се имате вие!

Вандър изруга под нос.

— Изглежда, че съм разбрал погрешно мотива за предложението ви — каза той.

Подигравката в очите ѝ изчезна.

— Това не беше предложение — призна тя. — Заставих ви с принуда, което беше много грозно. Никога не бих го направила, ако не бях отчаяна. Нито една почтена жена не би го направила.

Крайчето на устата ѝ се изви нагоре.

— Въпреки това трябва да призная, че арогантното ви мислене ме изненада. Вие решихте, че съм готова да извърша престъпление само за да си купя четири ноци в леглото ви!

За миг настъпи тишина, от която въздухът затрептя.

Вандър прокара ръка през косата си и промълви:

— Май съм почнал да си губя скапания ум. Във всичко това няма никакъв смисъл. Вие не сте се омъжили за мен нито от амбиция, нито за пари, нито за любов. Защо, по дяволите, ме изнудихте?

— Дълга история.

— Имам време — осведоми я мрачно той.

— Годеникът ми ме изостави — каза рязко Миа. — Пред олтара в „Сейнт Ниниан“. Е, не точно пред олтара, защото чаках в преддверието, но всички други бяха в църквата.

Това беше съвсем неочаквано.

— Кога се случи?

— Преди около един месец. Разбирате ли, трябваше да се омъжа. Аз съм... ами, аз съм майка — обясни тя и млъкна.

Вандър застина. Нищо чудно, че гърдата ѝ беше толкова пищна. Тя чакаше дете. По дяволите, и Индия изглеждаше така — сега, когато носеше детето на Торн.

Очите ѝ се разшириха.

— Не този вид майка!

— Вие за глупак ли ме смятате, херцогиньо? — попита Вандър. — Мога добре да видя фигурата ви. Какво ще ми кажете след четири месеца, когато талията ви се разшири? Още повече, отколкото сега — добави той. Знаеше, че се държи грубо, но не можеше да се въздържа.

Устата на Миа потрепери и той усети как го бодва вина.

— Аз не чакам дете — повтори тя. — Но във всичко, което има значение, аз съм майка на племенника си, и то още от раждането му. Чарлс Уолъс Карингтън, моят племенник, е детето, за което е споменал адвокатът ви. В завещанието на брат ми е упоменато, че ще остана негов настойник само ако до една година от прочитането на завещанието се омъжа за човек с добро обществено положение. Когато Джон умря, бях сгодена и това не представляваше проблем. Изчакахме да свърши траурът ми... но после той избяга от страната, за да не се ожени за мен.

Обяснението накара Вандър да се намръщи.

— Доколкото разбирам, ако не се омъжите, попечителството ще остане за сър Ричард Магрудър?

Тя кимна.

— За жалост сър Ричард ясно показва, че за мен повече няма да има място в къщата и ще трябва да оставя Чарлс Уолъс — Чарли — там.

За първи път гласът ѝ потрепери.

— Не можех да позволя това да се случи. Нещо повече, сър Ричард постоянно води разни дела и ще съсипе наследството на

племенника ми. През последната година заведе три отделни дела от името на имението.

Проклет вечен ад! Сега всичко придобиваше смисъл. Изоставена и отчаяна, Миа бе използвала единственото оръжие, с което разполагаше: писмото, което уличаваше баща му в измяна. Вандър преглътна второ проклятие.

— Значи сте дошли при мен с предложение да останем женени за шест месеца — предложение, което аз хвърлих в огъня.

— Адвокатът ми сметна, че ако узнаете всички подробности предварително — това, че сър Ричард почти със сигурност ще ви съди — ще загубите всякакво желание да ме направите херцогиня, било то временно или не.

Някъде в крайчеца на съзнанието на Вандър, в самата му кръв, започна някакво пулсиране и той знаеше на какво се дължи то. Съпругата му е била сгодена. Щяла е да се омъжи.

За друг мъж.

Отдели един миг, за да обмисли това чувство по рационален начин. Това не беше чувство за собственост. Проклятие, преди няколко дни той дори не знаеше, че Миа съществува! Е, не беше съвсем вярно: имаше ясни спомени за нея отпреди години, но положително не би му трепнало окото, ако беше чул, че се е омъжила.

Не беше чувство за собственост. Страст, това беше всичко. Той жадуваше за тази своя малка съпруга, с нейните съблазнителни извивки и разчорлена златиста коса.

Навярно се дължеше на факта, че тя току-що му беше станала съпруга. Това променяше нещата. Вандър беше виждал как съвсем разумни хора полудяват, когато си помислят, че техните съпруги им изневеряват.

Удовлетворен, Вандър изпрати това чувство на подobaващото място. Някой ден щеше да обладае Миа, било то за четири ноци или за по-дълго.

Просто трябваше да я убеди, че няма намерение да търпи шарадата, която щеше да му е необходима, за да си намери втора съпруга, особено като се има предвид фактът, че разводът щеше допълнително да накърни репутацията му и да направи процеса още по-труден. Миа му вършеше работа и проклет да е, ако ѝ позволи да го

напусне въз основа на изневяра и да опетни името на семейството му с поредния скандал!

Сега, когато бе наясно каква е слабостта ѝ, той не беше чак толкова великодушен, че да не се възползва.

— Изглежда, че сега аз съм настойник на Чарлс Уолъс — отбеляза той.

— Това не означава, че трябва да живеем заедно!

Вандър ѝ се усмихна.

— Чарлс Уолъс ще живее с мен.

Не откъсваше поглед от нея и видя мига, в който Миа проумя, че това е истината. Битката бе спечелена. Край.

— В замяна — продължи той — аз ще се изправя срещу сър Ричард в съда, когато той заведе срещу мен дело за кражба на имението и каквито още обвинения измисли. Ще отгледам племенника ти като свой собствен син. Ще положи всички усилия, докато Чарлс Уолъс навърши пълнолетие, да удвоя стойността на имението Карингтън.

— Но аз ще съм ужасна херцогиня! — провикна се Миа. — Погледнете как се обличам!

Той вдигна рамене.

— Не е по следен писък на модата, но това не ме интересува.

— Обществото ще го интересува!

— Аз не излизам в обществото.

В костите на Миа пропълзяваше паника и я обливаше в студ. Вандър говореше сериозно. Тя се бе хванала в собствения си капан.

Херцогът стана и тръгна към нея, без да бърза.

— Единственото, което ми трябва, е наследник и ще го получа от вашето тяло.

— Няма! — избухна Миа, вбесена от тази гротескна, вулгарна декларация. — Аз не съм ви съпруга, не и истинска.

— Напротив.

Миа знаеше какво е намислил. Щеше да я целуне. Веднъж Едуард започна да я целува и не спря в продължение на няколко дълги минути. След това Миа се изчерви цялата и изпита приятно объркано чувство, което се сви в долната част на корема ѝ. Той се засмя, отдели я от себе си и каза:

— Ще ме умориш, преди да съм те завел до олтара!

Този спомен я накара да изпита болка.

Глупавият Едуард и неговите глупави обещания!

Ето че Вандър наистина наведе глава и си проби път между устните ѝ — или може би изненадата я накара да разтвори устните си. Целувката му беше жадна, непочтителна и дива.

Трябваше да се съпротивлява. Трябваше да го удари. Да го настъпи по крака или да го ухапе по устната.

Кое то и да било от тези неща.

Всички тях наведнъж.

Вместо това устата ѝ се отвори, а главата ѝ се наклони назад. Ръцете ѝ се обвиха около врата му, а неговите стиснаха хълбоците ѝ. С рязко движение Вандър доближи тялото си до нейното.

Миа почувства как през тялото ѝ преминава болка, бавна като капещ мед и два пъти по-сладка.

Пръстите на херцога се плъзнаха надолу и обхванаха задните ѝ части. Той я привлече по-близо и притисна бедра към нейните. Дъхът ѝ секна.

Когато Вандър се отдръпна, тя го погледна, примигна и видя, че лицето му е съвсем безизразно.

— Когато става въпрос за жени, инстинктите ми нямат грешка.

Гласът му звучеше триумфално, като на фермер, сключил изгодна сделка за две прасета.

— Ка-какво?

— Хареса ми как мърдаш срещу оная ми работа.

Челюстта на Миа увисна и онази знойна топлина се оттече от нея, до последната капка.

— Какво ми каза току-що?

— Точно това — увери я Вандър и я погледна в очите. — Защо не, да го вземат дяволите? Хубавото при нас двамата е, че няма нужда да се занимаваме с разните му там дрън-дрън, да водим учтив разговор и тъй нататък. Можем да бъдем откровени. Когато се потърках в теб, тялото ти не показва никаква изненада.

По бузите на Миа отново пропълзя червенина.

Той вдигна рамене.

— В случай че се чудиш, не съм девствен.

Миа не можеше дори да проговори.

Вандър, от друга страна, видимо се ободряваше с всяка изминала секунда. Той се наведе към нея и прошепна в ухото ѝ:

— Нямам търпение да ти съблека тая грозна рокля.

— Според теб имам голям корем, зелки вместо гърди и съм благотворителна кауза! — тросна му се тя.

Вандър отвори уста, но Миа го стрелна с поглед, който го накара да я затвори.

— Ти не ме искаш. Недей да лъжеш. Нали току-що каза, че ще бъдем честни един с друг.

— Искам те — повтори Вандър с глас, в който звучеше раздражение.

Преди да успее да го спре, той отново я привлече към себе си, обгърна я с ръцете си, миризмата и силата си.

Проблемът беше, че когато я целуваше, умът ѝ се замъгляваше като слънце, което чезне под настъпването на здрача. Миа спря да мисли, защото той опитваше вкуса ѝ... или обратното.

Едната му ръка стисна хълбоците ѝ по неприличен начин, който я накара да изпита желание да се притисне по-близо. Другата обхвана главата ѝ, за да може езикът му да прави каквото пожелае. Умът ѝ се затвори и в главата ѝ настъпи нощ, тъмна нощ, в която не се виждаше нищо.

Ръката му пропълзя по-нагоре и Вандър отново се притисна към нея. Миа простена и едва когато чу този звук, излязъл от собствените ѝ устни, дойде на себе си. Отдръпна се и вдигна трепереща ръка към устата си.

— Това е най-добрият възможен брак — отсече Вандър. — Освен това не можеш да се оплачеш, че не те искам, защото доказателството е пред теб.

Сега вече не изглеждаше спокоен. Гласът му беше дрезгав. Коприненият му панталон се опъваше отпред, точно както когато... както първия път. При тази гледка сърцето ѝ отново затуптя, сега дори още по-бързо.

— Не искам да съм омъжена за теб — каза отново Миа с тих, дрезгав глас.

— Това вече не зависи от теб — отговори Вандър, премести се и потръпна и преди да може да се спре, Миа отново погледна там. Той поправяше положението.

Това беше най-еротичното нещо, което беше виждала някога. Не че беше виждала много. Или изобщо нещо.

Миа направи крачка назад, а после още една. Трябваше да се махне отгук.

— Вярваш ли, че те искам? — попита Вандър.

— Това, в което вярвам — изрече тя самата истина — е, че ти си един от онези мъже, които желаят всяка жена, която зърнат. Мислиш, че ще ти остана вярна до края на живота ни.

През погледа му премина някакво дивашко, примитивно изражение.

— В твой интерес е да останеш.

— Но ти ще обикаляш Лондон и ще лягаш, с която си поискаш, нали така? Искам само да разбера ясно положението. Ти можеш да си имаш любовници и да правиш каквото пожелаеш.

Вандър скръсти ръце на гърдите си.

— Ако изпитам такова желание.

— Докато аз ще прекарам целия си живот с мъж, който ме смята за дебела и безлична.

Тя се насили да го погледне в очите.

— Може би ако наистина бях влюбена в теб, щях да се чувствам благодарна. Или ако имах амбиция да ставам херцогиня. Но знаеш ли какво, Вандър? Не се чувствам благодарна. Не се чувствам като късметлийка.

Той стисна устни.

— Мисля, че на този свят може би има някой, който не мисли така за мен — продължи Миа. — Моят годеник, Едуард, ме харесваше.

В гърдите ѝ се надигна ужасно ридание, но тя успя да го сподави.

— Сега обаче никога няма да намеря човек, който да ме обича заради самата мен, защото ти си толкова сърдит, че ще искаш да ме накажеш.

Вандър започна да говори, но тя поклати глава.

— Не си прави труда да го отричаш. На теб ти е приятно да ме наказваш. Виждам го в очите ти. Но аз не заслужавам това. Не го заслужавам.

— Не те наказвам! — отговори нетърпеливо той. — Проклятие, според мен имаш достатъчно и предостатъчно доказателства, че те

желая. Ти винаги ли си такава драматична?

— Не — отговори Миа с треперещ глас. — Само когато хората ме наказват за греховете на баща ми.

Лицето на Вандър застина.

Доказателството, че е права, дори не я накара да изпита триумф.

— Ти можеш да направиш така, че аз никога да нямам възможност да се влюбя! — провикна се Миа. — Можеш да ме лишиш от това. Но никога няма да разбереш дали ти изневерявам. Никога!

Отговорът на Вандър беше сквернословен.

— По-добре се наслаждавай на тези четири ноци с твоята безлична херцогиня, докато още ме имаш — допълни Миа, — защото един ден ще намеря мъж, който... който да ме уважава.

— Да те уважава ли? — повтори той и погълна тялото ѝ с поглед. — Това означава ли, че никога няма да му кажеш защо съм се оженил за теб и как сме се оженили? Защото след като узнае това, той няма да те уважава, херцогиньо.

Риданието напираше с такава сила, че Миа вече не можеше да го потиска. Вандър беше прав.

— Отивам си в стаята — успя да изрече тя и хукна към вратата, заслепена от сълзи.

Той я хвана тъкмо когато стигна там и я обърна към себе си.

— Не! — възкликна Миа с нещо като сподавен вик. — Махни се от мен!

— Аз те уважавам — каза той с мрачен глас. — Ти направи това, което трябваше, за да предпазиш племенника си, и всеки свестен човек би те уважавал за това.

— Махай се! — простена Миа. — Пусни ме!

По бузите ѝ се стичаха сълзи. Това не беше красиво ридане. Беше от онези, които направо разкъсват жените. От онези, които ги надвиват, когато им напомнят, че не са красиви, не са обичани и дори не са уважавани.

Тя отново го блъсна и този път Вандър се отдръпна. На лицето му се изписа същото безпомощно изражение, което се появяваше на лицето на баща ѝ всеки път, когато Миа имаше някакъв женски проблем. Например, когато той съсипа годината на дебюта ѝ, като показа поемата ѝ на любовницата си.

Без нито една дума повече Миа отвори вратата със замах и хукна по стълбите, без да обръща внимание на иконома на Вандър. Сълзите оставяха солен вкус в устата ѝ и ѝ трябваше кърпичка... десет кърпички.

Миг по-късно вече лежеше на леглото си, захлупила две възглавници върху главата си, и плачеше така, както когато брат ѝ и баща ѝ умряха. Както когато разбра какви са условията на онова проклето завещание.

— Мразя те! — изграчи тя към брат си Джон. — Как можа... как можа?

Понякога ѝ помагаше, когато му говореше, но този път не се получи. Не искаше да го мрази. Обичаше брат си. Обичаше спомена за него, макар че много я дразнеше с това свое убеждение, че начело на всяко домакинство трябва да стои един мъж.

А и него го нямаше, за да се защити.

И все пак.

— Мразя те! — промълви отново тя и гласът ѝ се пречупи.

Съпругът ѝ изпитваше такова самодоволство от способността си да накара атрибута си да се втвърди въпреки това, че я смяташе за достатъчно закръглена да чака дете.

Когато отново прошепна „Мразя те“ във възглавницата си, Миа осъзнаваше две неща: първо, че вече не се обръща към покойния си брат.

И второ, че това е лъжа.

Наистина мразеше Вандър. Но не мразеше тези жадни целувки и усещането, което ѝ вдъхваха те — че е чувствена и ценена.

Каква глупачка беше!

Абсолютна глупачка. Как можа отново да се остави да я омагьоса!

Ненавиждаше се.

Това поне беше истина.

---

[1] Дворец (ит.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

БЕЛЕЖКИ ПО СЦЕНАТА СЪС ЗАВЕЩАНИЕТО

Госпожица Флора Пърсивал невярващо слушаше адвоката, който ѝ съобщаваше, че току-що е наследила цяло състояние.

— Сър — промълви тя. — Но аз съм само една бедна девойка и... (нещо).

— Госпожице Пърсивал, сега вие сте една от най-богатите млади дами в цяла Англия — увери я адвокатът, бършейки челото си. — Но трябва да ви предупредя: според условията на това завещание нямате право да давате парите на никого. Трябва да ги харчите само за себе си.

— Това е много озадачаващо условие — промълви Флора и сбърчи чело.

— Моят клиент ви наблюдава отдалеч в продължение на много месеци. Беше решил да остави парите си на млада жена с прекрасен характер, величествена осанка и аристократични обноски.

— Покойният ми дядо беше граф — призна Флора. — Семейството обезнаследило майка ми, когато се влюбила в обеднял цигулар.

Адвокатът кимна.

— Вашето благородно потекло си личи в маниерите ви. Позволих си свободата да купя една обзаведена къща в Мейфеър. Освен това поръчах карета със златен емайл, теглена от четири бели жребца.

(Съществува ли изобщо златен емайл? — Боядисана в златисто? Позлатена?)

Вандър опря глава на вратата на стаята на Миа. Тя ридаше така, сякаш сърцето ѝ се късаше.

Проклятие! Значи вече не била влюбена в него, така ли? Очевидно беше. Той никога не бе целувал жена, която да се разтапя в ръцете му като опарена и погълната от пламък. Трябваше да призове на помощ целия си самоконтрол, за да не я събори на дивана и да не разкъса онази грозна рокля още там.

Дори сега, докато слушаше риданията ѝ от другата страна на вратата, кръвта шумеше в долната половина на тялото му.

Можеше да я накара да се почувства по-добре.

Не, той наистина беше точно такъв самодоволен глупак, за какъвто го смяташе тя. Наистина ли беше казал, че е безлична? Не можеше да си го спомни. Когато го обземеше ярост, често изричаше неща, които не мислеше, както когато погледна надолу, видя дебелината ѝ, нагъната под гърдите рокля и каза, че е пълна. Всъщност формата на жените не го вълнуваше особено и никога не го бе вълнувала. Той просто харесваше телата им.

Проклятие!

Пак му се наложи да поправи положението. Целувките им бяха разпалили в слабините му истински огън. Пищни гърди, закръглени бедра, топла кожа, сладки устни, влажна... надяваше се, че е влажна.

Неволният стон, който се откъсна от устните му, му подейства като студена вода. Какво правеше, по дяволите? Изправи се и слезе обратно долу.

В преддверието съобщи на Нотъл, че тръгва към Карингтън Хауз да доведе племенника на съпругата си и му каза да даде инструкции на икономката до довечера да е приготвила детската стая.

За негова изненада лицето на икономка му се вледени. Промяната беше лека, но се забелязваше. Вандър вдигна вежда.

— Доколкото разбирам, момчето е деформирано — съобщи му Нотъл, като понижи глас. — Някои хора в селото казват, че само като го погледне човек, му се свивал стомахът. Единият му крак приличал повече на плавник, отколкото на крак. Бил като земноводно — и той видимо потръпна.

Докато чакаше да докарат каретата му, Вандър се замисли за тази нова информация. Това определено обясняваше отчаянието на Миа. Той беше убеден, че тя би се борила да защити всяко едно дете, не

само такава, което е с тревожно увреждане. Но деформацията на момчето навярно правеше паниката ѝ още по-голяма.

Нещо повече, това осигуряваше на изчезналия годеник нещо като извинение. Не му се струваше вероятно мъж, който е прозрял отвъд грозните дрехи и сдържаното поведение на Миа, да я изостави. Сега обаче съществуваше възможността онзи негодник да не е бил способен да поеме отговорността да отгледа сака̀то дете.

Вандър се метна в каретата, обзет от леко безпокойство. Навремето в училище имаше едно момче с два липсващи пръста; някои от другите ученици се държаха жестоко с него. Вандър и Торн никога не се присъединяваха към тях и всъщност дори набиха двама четвъртокурсници, които бяха особено ожесточени.

Но не можеше да лъже сам себе си и да твърди, че двамата с Торн са се държали благородно. Момчето не можеше да бора̀ви добре с бухалката за крикет, затова те се държаха настрана от него.

Когато Вандър пристигна в Карингтън Хауз, икономът на Миа излезе от къщата да го поздрави.

— Аз, Ваша светлост, се казвам господин Гонт^[1] — и млъкна, сякаш очакваше отговор, навярно защото беше кръгъл като сливов пудинг.

Вандър кимна и му подаде палтото си. Нямаше желание да се шегува с него относно нелепото му име, не повече, отколкото да пуска шеги за носа му, който очевидно е бил чупен. Гонт не приличаше на иконом в домакинството на лорд, но това не беше проблем на Вандър.

— Мога ли да ви предам поздравленията на членовете на нашето домакинство по случай сватбата ви? — попита икономът.

— Благодаря — отговори Вандър. — Бих желал да говоря със сър Ричард.

Сър Ричард Магрудър се оказа строен мъж с брадичка, подстригана на остро връхче, което бе излязло от мода преди два века. Вандър незабавно изпита неприязън към всичко у него: към пронизателния му поглед, към грижливо накъдрената коса, към блестящите му ботуши.

— Ваша светлост, за мен е удоволствие да ви поздравя с „добре дошъл“ в Карингтън Хауз — каза той, като стана иззад голямото бюро. От него се излъчваше гостоприемство, което не признаваше, че бюрото сега принадлежи на Вандър.

Херцогът се поклони, а сър Ричард се приведе в дълбок поклон и остана така, като добави няколко допълнителни театрални жеста с дясната си ръка. Това, заедно с брадата от епохата на кралица Елизабет, сякаш подсказваше, че си представя как живее в миналото. Служител на кралицата, накратко.

Той едва се бе изправил, когато Вандър тръгна към един стол и седна.

— Както знаете, сега госпожица Карингтън е моята херцогиня.

Сър Ричард седна в изискана поза и събра колене.

— Искам да ви изкажа своите най-сърдечни поздравления — рече той. Лицето му сияеше от щастие, сякаш нямаше намерение всеки момент да заведе иск. Адвокатът на Вандър май не знаеше какви точно ще са претенциите, но сър Ричард бе прочут с това, че използваше съдилищата, за да разчиства лични сметки. Вече беше започвал дело срещу Вандър заради един кон, който бе купил от конюшните „Пиндар“, макар че въпросното дело така и не стигна по-далеч от кабинетите на адвокатите им.

След миг сър Ричард каза:

— Вижте, херцоже, нали не продължавате да ми се сърдите заради онова дело преди няколко години? Главният ми коняр ме подведе — настоя, че клепналите уши на коня означават, че не е възможно да произхожда от матадор. Не беше прав и аз напълно приех доказателствата, представени от вашите конюшни.

Вандър не си направи труда да отговори. Сър Ричард бе заявил, че един кон от конюшните „Пиндар“ е с подправени документи — обвинение, което адвокатите на Вандър разбиха на мига.

Сега сър Ричард задърдори за клепнали уши и породисти коне, с което само доказа, че е свършен негодник.

— Искът ви беше съвсем несъстоятелен — прекъсна го най-накрая Вандър — и прекратяването му ми струваше повече от петдесет лири.

На това място сър Ричард заприказва за всеобщо разпространените непочтени практики и че всеки човек имал право да се усъмни в неспазване на гаранцията.

Вандър отново го прекъсна:

— Моят адвокат ми казва, че най-вероятно обмисляте второ дело в резултат на брака ми с госпожица Карингтън, който ме направи

попечител на младия лорд Карингтън.

Лицето на сър Ричард се разчупи в усмивка.

— Ваша светлост, и двамата сме наясно, сигурен съм, че този брак в последния момент с госпожица Карингтън — само един месец след като друг мъж я изостави — е скърпен, за да можете да си присвоите имението на повереника ми, което неслучайно граничи с вашето.

— Всъщност тази причина не беше сред основанията ми — отбеляза Вандър.

Сър Ричард се усмихна подигравателно.

— Насаме сме, херцоже. Защо да не говорим честно? Вие се оженихте за тази жена, за да се доберете до онази част от наследството, която не преминава изрично към следващия лорд Карингтън, и аз не ви обвинявам за това. Вие обаче ще разберете, че ще се наложи да направите компенсации. Имах очаквания да живея в тази къща и да се възползвам от земите поне десет години, а като се има предвид крехкото здраве на повереника ми, навярно и повече. А по една случайност и моите земи граничат с този имот, на изток оттук.

Вандър знаеше, че за херцог е доста недодялан. У него имаше мрак, който идваше още в детството му, породен от инстинкта, който го бе предупредил, че съзнанието на баща му е не само хаотично, но и опасно.

Сега този инстинкт му подсказваше да смаже сър Ричард като хлебарка. Той протегна ръка, обмисли ситуацията, остави тишината в стаята да се проточи. Просто нямаше начин Вандър да се съгласи да плати на сър Ричард, за да купи бездействието му.

Истинският въпрос беше дали да го смаже сега, или да изчака да види дали този негодник ще приведе в действие намекнатата си заплаха за съд.

По-добре да изчака, реши Вандър, като оглеждаше грижливо избръснатото лице на сър Ричард. Събеседникът му не изглеждаше уплашен, което беше интересно. Може би знаеше достатъчно за боя, за да се окаже труден противник.

По-вероятно обаче страдаше от заблудата, че камата, скрита в хубавия му бастун, ще го защити.

— Няма да ви платя нищо — отсече Вандър и се поздрави наум: успя да запази гласа си равен.

Сър Ричард бе оскубал веждите си толкова тънко, че всяка изненада — престорена или не — му придаваше прилика с един плъх, който Вандър държеше за домашен любимец като дете.

— Сигурен ли сте, Ваша светлост? Ще заведе дело срещу вас, както съм убеден, че знаете, в Бъркшър, където не съм непознат.

Той направи пауза, точно толкова дълга, колкото да покаже, че мировият съдия е негов човек.

Доколкото си спомняше Вандър, почитаемият господин Роуч беше мирови съдия от петнайсет години. Звярът в гърдите му изръмжа тихо, когато си помисли с колко хора навярно е било злоупотребено през цялото това време.

Сър Ричард не беше просто човек с убеждение, че целият свят му е длъжник, съчетано с безразсъдно незачитане на закона.

Той беше злодей — човек, който без колебание би забил нож в нечии ребра, преди най-невъзмутимо да продължи към операта.

Вандър кимна, сякаш действително обмисляше заплахата на сър Ричард. Разбира се, можеше да го убие, но това щеше да доведе до мръсотия в кабинета, беше непродуктивно и можеше да му навлече беда. Дори херцозите не бяха насърчавани да изземат функциите на съдия, съдебни заседатели и особено палачи.

И съвестта от време на време му напомняше, че няма право да играе тези три роли.

— И двамата знаем, че ще е най-добре да избегнем съдилищата — добави сър Ричард. Гласът му беше меден от самоувереност. — Можеше да е различно, ако Миа беше някоя голяма красавица: тогава бихте могли да заявите, че сте били поразен от стрелата на Купидон още от пръв поглед.

Той се подсмихна тихо.

— Но като се имат предвид нейните ограничени чарове и скандалите, свързани с родителите ви...

Това преля чашата. Вандър щеше да го убие. Въпросът беше само кога. Той се наклони напред, използвайки овладяната сила на тялото си като оръжие.

— Ако някога отново изречете името на съпругата ми, ще се ядосам извънредно много, сър Ричард.

Едната от онези абсурдно тънки вежди отново се повдигна.

— Възхищавам се на предаността ви. Нещо, което се среща толкова рядко у вашето семейство.

Този човек искаше да загине.

А на Вандър окончателно му писна да го изнудват.

— Искам още днес да се изнесете от тази къща.

Стана му приятно, когато осъзна, че напълно владее нервите си. С Миа имаше няколко мига, когато едва не нададе разярвен рев, но ето го тук, изправен пред една истинска невестулка, а не го грозеше никаква опасност да я нападне импулсивно.

— Ще заведа дело срещу вас още днес! — изсъска сър Ричард. — Ще превърна името ви за посмешище — не че вече не е такова. В края на краищата бракът ви не е ли кръвосмесителен? О, един момент, майка ви не беше омъжена за бащата на новата ви съпруга.

— Сам ли ще напуснете, сър Ричард, или ще се наложи някои от моите хора да ви помогнат?

Сър Ричард стана и отиде до камината. За миг не каза нищо. Когато се обърна, изящен като порцеланова фигурка върху музикална кутия, в гласа му имаше пред разполагаща нотка:

— Струва ми се, че започнахме този разговор по неправилния начин, Ваша светлост.

— Така ли?

— Просто искам да получа компенсация за загубите, които ще претърпя от този брак, сключен, с цел да ме лиши от попечителството.

— Както ви казах, не съм се женил с мисълта за имението Карингтън — напомни му Вандър.

— Нима искате да кажете, че сте влюбен?

— Изобщо не ви влиза в работата защо или за коя се женя. И на съдилищата не им влиза в работата — допълни Вандър и се изправи.

— Сега ми влиза в работата.

Лицето на сър Ричард потъмня. Той загуби излъчването на придворен от елизабетинската епоха и заприлича на жалък гризач, какъвто беше.

— Вие откраднахте моето имение. Наистина ли си мислехте, че няма да се боря? Че просто ще ви връча с усмивка ключовете?

— Мога да мина и без усмивката.

Вандър закрачи напред и забеляза начина, по който сър Ричард опипваше бастуна си. Ако извадеше острие, Вандър щеше да е

напълно оправдан да го размаже от бой.

Но сър Ричард трябваше да нанесе първия удар — Вандър отдавна се бе отказал от юмручния бой, освен при самозащита.

— Всички ще разберат! — гласът на сър Ричард ставаше все по-пронизителен. — Мислите ли, че някой от висшето общество ще признае тази ваша грозновата съпруга след позорната връзка между родителите ви?

Вандър стисна юмруци и в гърдите му се разля ликуване. Ако на този свят имаше човек, който да заслужава да го пребият, това беше сър Ричард.

Сър Ричард направи крачка назад и точно както очакваше Вандър, извади лъскавата си кама.

— Не ме докосвайте! — изкрещя пронизително той. — Ще ви съдя за нападение и побой. И ще кажа на целия свят, че сте ме нападнали само защото съм бил достатъчно смел да заявя истината: вие се оженихте за една дебелана, която никои мъж не забелязва, за да откраднете имението на едно сираче.

Секунда по-късно безвкусната кама вече се намираще в ръката на Вандър, притисната към гърлото на собственика си.

— Току-що наговорихте цял куп неща, които не ми харесаха — отбеляза Вандър.

— Прислугата ми знае, че сте тук — изохка сър Ричард. — Не можете да ме убиете.

— Аз и нямам намерение. Освен ако си спестите коленопреклонното извинение, искам да кажа. Моята съпруга е прекрасна, интелигентна жена. Притежава онези извивки, които всеки мъж копнее да има в леглото си. Аз може и да не съм бил първият, пожелал да се ожени за нея, но аз съм този, който успя.

За свое огромно удивление установи, че наистина си мисли всяка дума от казаното.

Сър Ричард присви очи. Този подлец готвеше някакъв противен, неверен отговор. Вандър си помисли дали да не го изкорми със собствената му кама, просто за да го накара да млъкне. Но камите бяха за страхливците. Той я метна към другия край на стаята, тя се забучи във вратата и остана да трепти там.

Само след един удар в челюстта сър Ричард се стовари на пода като чувал с брашно. Разочароващо бърз край. Вандър го побутна с

ботуша си. Главата на сър Ричард се завъртя на една страна. Беше жив, но в безсъзнание. Удовлетворен, Вандър отиде до звънчето за прислугата и го разклати.

Гонт се появи след броени секунди. Един бърз поглед му беше достатъчен да възприеме ситуацията.

— Мили боже — гласеше спокойният му коментар. — Сър Ричард май е паднал и си е ударил главата.

Вандър вдигна рамене.

— Нещо такова. Накарайте някой слуга да го натовари в каретата. Може да се възстанови в собствения си дом.

— Къде предпочитате да го изпратим, в провинциалното му имение или в градската му къща?

— Къде е имението му?

— Граничи с Карингтън на изток.

— Вярно — спомни си Вандър думите на сър Ричард. — Какво се е случило със скуайър^[2] Бевингтън? Неговото семейство притежаваше тази земя от поколения.

— Доколкото знам, сър Ричард придоби имота на скуайър Бевингтън като частична компенсация от дело за нападение и побой, което заведе срещу скуайъра — обясни Гонт и допря пръстите на крака си до ребрата на сър Ричард не особено внимателно. — Струва ми се, че е в безсъзнание.

Вандър редовно ходеше на тренировки по бокс в залата на джентълмена Джаксън. Когато удареше някого право в челюстта, това беше краят.

— Нападение ли?

— Скуайър Бевингтън беше останал с впечатление, че сър Ричард е имал някакви отношения с дъщеря му — отговори икономът с безизразно лице. — За съжаление в съда се доказа, че младата дама е момиче с нескромно поведение, което само било дало аванси на сър Ричард, поради което нападението на бащата беше сметнато за неоправдан побой. След това семейство Бевингтън замина за Канада.

— Исусе Христе!

Всичко това се беше случило, докато той трябваше да внимава да не се случи. О, да, трябваше да разбере за това. По дяволите, херцозите на Пиндар може би отговаряха за назначаването на мировите съдии в

Бъркшир, макар че при състоянието на баща му един бог знаеше как е бил назначен почитаемият господин Роуч.

— За момента изпратете сър Ричард в къщата на Бевингтън, Гонт.

Икономът повика двама прислужници, на чиито лица се изписа смесица от злорадство и чиста омраза, докато извличаха сър Ричард от стаята.

— Изпратете вещите му след него в рамките на един час — нареди Вандър. — Той не е женен, нали?

— Не, доколкото знам. Личният му прислужник може да му събере дрехите. Става въпрос за един-два куфара, не повече.

— Най-добре изпратете повече хора да пазят границите на имота. Не бих се учудил, ако сър Ричард се опита да си отмъсти.

Лицето на Гонт грейна и той заприлича на радостно оживен, макар и изпълнен с желание за убийство елф.

— Нека се опита, Ваша светлост. Нека само се опита.

Сър Ричард, изглежда, не си бе спечелил любовта на прислугата.

— Херцогинята ще иска повереникът ѝ да живее с нея, затова ще сведа членовете на това домакинство до минимум — само тези, които са крайно необходими — съобщи Вандър. — Ще намерим работа на хората в другите ми къщи. Винаги има място. Знаете ли някой друг да е бил освободен неправомерно, след като сър Ричард се е нанесъл тук?

— Ще ви направя списък. — Гонт направо сияеше.

Списък. Проклет вечен ад!

Вандър се обърна да излезе. Но нещо го загложди и той се спря и се обърна, за да погледне пак икономата.

— Гонт, да разбирам ли, че сте познавали бившия годеник на моята херцогиня?

Икономът наклони глава.

— Така е.

— Изпрати неколцина прислужници — или наеми някого от „Боу Стрийт Ранърс“^[3]. Искам да съм абсолютно сигурен, че още е сред живите. Струва ми се извънредно удобно, че я е изоставил. Сър Ричард нарече имението Карингтън „моето имение“.

Очите на Гонт се разшириха. Очевидно тази мисъл не му беше хрумвала.

Вандър беше много по-циничен. Бе прекарал целия си живот в и край конюшни и това го бе научило, че мъже като сър Ричард Магрудър се смятат за оправомощени да налагат промени, когато пожелаят, а дяволът (и законът) да се спасяват.

По всяка вероятност годеникът на Миа действително бе избягал от отговорността за жена и дете. Образът на Миа нахлу в главата на Вандър — устните, порозовели след целувките му, задъханата гръд.

Или пък не.

---

[1] Мършав, изпит (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Земевладелец (англ.) — Б.пр. ↑

[3] Първата професионална полицейска част в Лондон — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

БЕЛЕЖКИ ПО СЮЖЕТА

1. Безкрайно старият, но много добър господин Мортимър оставя на Флора 100 000 лири. Условието е да ги похарчи само за себе си (което води до вътрешна борба пор. милата ѝ природа). Разкъсвана между граф Фредерик, който не иска нито една лира от тези пари, и господин Улфингтън.

2. Отказва се от наследството; граф Фредерик я изоставя.

3. Тя едва не умира в провинцията, но я спасява злият лорд Плъм, който крои свои планове за нейната добродетел.

4. Макар че лорд Плъм ѝ предлага замък, тя не може да забрави първата си любов, пон. той е див, безразсъден и има дяволско сърце (и ангелско лице).

5. Избягва от замъка. Лорд Плъм по-скоро би предпочел да умре, отколкото да се омъжи за друг. Не: скучно.

6. Злият лорд Плъм си има тигър за домашен любимец! Обучен да напада.

Превъзходно!

— Ще взема повереника си и ще го заведа в Ръдърфорд Парк — обърна се Вандър към Гонт, след като се отърваха от сър Ричард. — Докарайте обратно каретата ми след трийсет минути. Можете да изпратите всички лични вещи, когато ви е удобно.

При тези думи Гонт придоби вид на строг, но внимателен дядо.

— Нейна светлост знае ли, че ще вземете мастър Чарлс Уолъс?

Вандър не беше свикнал слугите да го разпитват. Той изгледа втренчено Гонт.

— Ако обичате, заведете ме до детската стая. Или ще трябва сам да я намеря?

Икономът дори не трепна при това скастриане. Вместо това закрачи нагоре по стълбите, оставяйки Вандър зад себе си, като вървеше по средата на всяко стъпало.

— През краткия си живот младият господар вече се е изправял пред много предизвикателства — каза той и се спря на едно стъпало, сякаш искаше да си поеме въздух. — Но е наследил смелостта и търпението на баща си. Той е истински Карингтън, до мозъка на костите си.

— Радвам се да го чуя — каза Вандър. Лекцията го подразни, но се възхити на предаността на иконома. Хубаво беше, че земноводното дете си има поддръжници.

Стигнаха до вратата на детската стая и Гонт отново го изгледа крайно неподобаващо за иконом, с поглед, който казваше, че трябва да внимава или ще съжалява.

Струваше му се, че през последните дни не е срещнал нито един човек, който да не нарушава йерархията, залегнала в основата на цялото общество.

— Ще му се представя сам, Гонт — каза Вандър.

С очевидна неохота икономът се поклони и тръгна обратно по стълбите.

Отначало Вандър си помисли, че детската стая е празна. Беше голяма, ярка и весела, макар че нямаше да е зле да се пребоядиса. Стените ѝ бяха покрити с доста непохватни рисунки на хартия, за които той реши, че представляват артистичните усилия на младия мастър Чарлс.

Никога не беше виждал подобно нещо. Навремето неговата бавачка не му позволяваше да рисува, а дори и да позволяваше, жалките му опити със сигурност нямаше да се озоват окачени на стените.

С крайчеца на окото си той зърна движение. Едно момче бе оставило дебелия си книга и се изтласкваше тромаво от стола си. Вандър нямаше никакъв опит с децата; новият му повереник изглеждаше около пет-шестгодишен.

Докато той го гледаше, Чарлс Уолъс взе малка патерица, пъкна я под мишницата си и стана. Проблемът, изглежда, беше десният му

крак, макар че Вандър не видя нищо особено деформирано.

— Добър ден — поздрави момчето. — Мога ли да попитам кой сте?

Не пет. По-голям. Гласът му беше ясен, спокоен и — за изненада на Вандър — авторитетен.

Вандър се приближи, но не толкова, че момчето да се почувства застрашено.

— Аз съм херцогът на Пиндар, твоят нов настойник. А ти сигурно си Чарли.

Последва миг на тишина, а после момчето го поправи:

— Простете дързостта ми, Ваша светлост, но аз съм мастър Чарлс Уолъс за тези, които ме познават, и лорд Карингтън за останалите.

Вандър се почувства развеселен и призова на помощ цялата сила на волята си, за да преглътне усмивката си. Вместо това се приведе в онзи поклон, който го бяха обучили да отправя към кралски особи.

— Лорд Карингтън.

Когато се изправи, объркан установи, че в сивите очи насреща му определено се чете неодобрение.

— Ако очаквате да ви се поклоня в отговор — каза момчето, — трябва да ви разочаровам. Както виждате, десният ми крак не функционира много добре.

Вандър никога не беше общувал много-много с деца, макар че беше извънредно привързан към малката повереница на Торн, Роуз. Веднъж Индия му каза, че е най-добре човек да не се опитва да заблуди децата. Веднага разбирали.

— Моят поклон беше израз на уважение към ранга ти — отвърна той. — В случаите, когато един джентълмен не може да се поклони с подвиване на крак, било то поради болест или нараняване, той се покланя от кръста.

— Може да се прекатурия — възрази Чарлс Уолъс.

Очите му бяха светлосиви и обградени от необикновено дълги тъмни мъгли. Косата му беше гъста, къдрава и стърчаща, брадичката — заострена, а скулите — подчертани. В никакъв случай не можеше да се каже, че е красив.

Но най-лошото, което можеше да направи Вандър, беше да го увие в копринен пашкул. Миа навярно го бе изнежила, макар и с най-

добри намерения. Беше го оставила да стои в къщата и да рисува, макар че и слепец можеше да види, че момчето няма и капка талант.

Той вдигна рамене.

— Опитай.

Чарлс Уолъс го изгледа с присвити очи, приведе се от кръста... и точно както бе предсказал, се прекатури. Когато се удари в пода, се претърколи спокойно.

Вандър направи няколко крачки към него.

— Имаш хубава форма при претъркуването — отбеляза хладно той. — Дати подам ли ръка?

— Не — отговори Чарлс Уолъс, обърна се на една страна и се изтласка нагоре.

— Мисля, че патерицата ти е малко къса.

— Вие ли сте новият съпруг на леля Миа?

— Наричаш леля си с малкото ѝ име, така ли? Просто не го прави пред хората.

— Аз не ходя при хората — отсече Чарли, високомерен като някой млад император.

— Защо?

Момчето не отговори, но очите му безмълвно информираха посетителя, че не бива да задава глупави въпроси.

— Мисля да поседна — каза Вандър. — Ти искаш ли?

Той се приближи до един стар диван и седна, като преднамерено избегна да види докъде е стигнал Чарли.

Момчето се появи само след един миг и седна на другия край на дивана.

— Нямах ли учител или нещо подобно?

Момчето вдигна слабите си рамене.

— Сър Ричард заяви, че учителят ми бил тъп мазник и го уволни. Помощникът на свещеника ме учи на латински, а господин Гонт — да играя шах.

— Сър Ричард защо не ти е намерил друг учител?

— Според него било абсурдно един сакат да учи така, сякаш можел да отиде на училище.

За щастие обидата на предишния му настойник май изобщо не го смущаваше.

— И как се очаква да управляваш имението си, ако си останеш необразован?

— Точно това го попита и леля Миа. Той каза, че щяло да има достатъчно време да помисли за това, ако оцелея до пълнолетие.

Вандър си помисли, че ако той не се беше появил на сцената, е имало голяма възможност в близките няколко години Чарли да претърпи „злополучен инцидент“.

— На мен ми изглеждаш доста здрав. Има ли друг проблем, освен крака ти?

— Не.

— А какво му има? Странна форма, не можеш да го движиш, много е къс?

Зададе въпроса прямо, но без каквато и да било промяна в тона.

— Не е оформен както трябва под коляното. — Чарли стисна устни. — Селяните мислят, че не е крак, а плавник, но не е вярно. Това е нормален крак, завъртян настрани.

— Погледни от светлата страна: ако някой ден останеш без имение, винаги можеш да постъпиш в някой пътуващ цирк.

Това успя да разбие защитното спокойствие, което заобикаляше Чарли като броня. По бледите бузи на момчето изби руменина.

— Това не е никак мило.

— Момчетата рядко си казват мили неща — осведоми го Вандър.

— Вие не сте момче. Вие сте херцог. Трябва да сте по-любезен!

Вандър му се ухили.

— Сега си мой повереник. Нямам настроение за учтивост. Какъв е проблемът? Не обичаш пътуващите циркове, така ли?

— Не знам. Никога не съм ходил на цирк.

— И защо? Панаирът минава през селото по два пъти годишно.

Чарли вдигна рамене и очите му отново станаха безизразни.

— Страх те е хората да те видят.

— Не!

Добре! Тук имаше дух, борбеност.

— Тъй като не искаш да те наричам Чарли, може би ще ти викам Саки.

— От „сакат“? — попита Чарли и стисна зъби. — Не! Ако бяхте на мое място, нямаше да искате да ви викат Саки.

— Когато бях в училище — каза Вандър, изпъна крака пред себе си и се загледа в ботушите си, — ми викаха Рогатия. А понякога и Вулкан.

— Вулкан, като римския бог? Защо? И защо Рогатия?

— Намекваха, че моята майка, херцогинята, не криеше изневярата си. Знаеш ли какво означава това?

— Не.

— Че е била интимна приятелка с мъж, който не ѝ беше съпруг.

— О! Така, както Венера постоянно си намирала любовници и на Вулкан това не му харесвало — сети се Чарли. — Баща ви ядоса ли се, като Вулкан, когато разбра? Вулкан карал планините да избухват всеки път щом Венера си намерела нов любовник.

Сега гласът му беше оживен и заинтересуван.

— Баща ми така и не научи за това приятелство на майка ми. „Рогат“ се отнася до рогата на измамения съпруг — неприятен начин за назоваване на мъж, чиято съпруга обича друг.

— О!

— Повечето момчета правеха този жест, когато ме видеха, особено през първата ми година в училище.

Той показа на Чарли как да прави рога с палеца и кутрето си. Като всяко момче, Чарли започна да прави рога наляво и надясно.

— Можех или да се примиря и да осъзная, че хората ще продължат да ме наричат с разни имена заради поведението на майка ми, или да се сбия с всяко момче в училището.

— Аз точно това щях да направя — отсеке Чарли, демонстрирайки неочаквана кръвожадност. — Ако бях на ваше място, искам да кажа, и ако имах два нормални крака.

— Точно това правех през първата година — съгласи се замислено Вандър. — Смазах не един и двама от съучениците си. Търках лицата им в прахта и ги карах да се закълнат никога повече да не ме наричат Рогатия. „Вулкан“ не ме ядосваше толкова.

— И те спряха ли да правят рога?

— Не. Някои хора ще те наричат Куцльо или Саки и тем подобни зад гърба ти през целия ти живот.

Тъглчето на устата на Чарли потрепери.

— Много хора ще наблюдават и мен, за да видят дали леля ти ще се влюби в друг мъж — продължи Вандър. — Ще са любопитни дали

мъжете от моето семейство не страдат от някакъв недостиг. Хората си мислят, че херцозите на Пиндар не са способни да удовлетворяват съпругите си.

Чарли седеше свит в ъгъла на дивана, но сега се наведе напред и потупа Вандър по коляното с тънката си бяла ръка.

— Не се тревожете за това — каза утешително той. — Моята леля никога няма да се влюби отново. Така ми каза. Това означава, че никога няма да ви напусне така, както Венера е напуснала съпруга си.

Вандър неочаквано застина.

— Значи е била влюбена в годеника си, така ли? Той как се казваше? — попита херцогът с нехаен тон.

— Господин Едуард Рийв — отговори Чарли. — Той е син на графа на Грифин.

Вандър усети как се вледенява. Онова собственическо чувство, разбира се. Нищо повече. Никой съпруг не обичаше да слуша колко влюбена е била жена му в друг мъж.

— Накрая се оказа, че не може да поеме отговорността да ме отгледа. Така написа в бележката си. — Погледът на Чарли се отклони към празната камина.

— Той е бил един себичен глупак — отсече Вандър със суров глас. — Ти откъде разбра какво е написал?

— Сър Ричард прочете бележката на глас. — Гласът на Чарли леко потрепери. — Не трябваше да го прави. След това леля Миа му се разкрещя.

Отговорът на Вандър беше нецензурен.

Чарли незабавно се оживи и го попита какво означават две от тези думи.

Така че Вандър му обясни, при условие Чарли да не демонстрира разширения си речник пред леля си.

— Най-лошото е, че сър Ричард носеше в джоба си бележката на господин Рийв, но изчака църквата да се напълни. А после се направи, че си спомня, че са я донесли по-рано същата сутрин.

— Сър Ричард заслужава един бой с камшик.

— Леля Миа го нарече копеле — сподели Чарли с наслада. — Това е човек, чиято майка и баща не са женени. И господин Рийв беше копеле, защото родителите му не са били женени и защото изостави леля ми в църквата.

Представата как съпругата му чака някакъв тъпак да се появи пред олтара, докато сър Ричард играе зловни игрички, бе достатъчна да накара стомаха на Вандър да се свие.

— Той ще си плати.

Крайчецът на устата на Чарли се изви нагоре.

— Значи отговорът е насиле, така ли?

— Понякога насилието е единственото, което може да донесе достатъчно удовлетворение.

Чарли сбърчи вежди.

Вандър предположи за какво си мисли.

— Ще те качим на кон. Ще развием мускулите ти. И ще намерим начин да можеш да се защитаващ, когато си на земята.

— Всеки може да ме бутне и да ме събори.

— Не и ако имаш кама или рапира — отговори Вандър и му се ухили с вълча усмивка.

— Рапира? — повтори Чарли и лицето му грейна. А после помръкна също толкова бързо. — Как ще я държа? Аз винаги нося патерицата си.

— Можем да скрием кама в патерицата ти. Хората постоянно го правят с бастуните. Не че ще искаш да намушкаш някого, но на един мъж му трябва оръжие.

— Трябва да прободете сър Ричард с рапира!

— По-добре е човек да избягва убийството, освен ако не е абсолютно наложително — отговори Вандър и си помисли, че може би самият той не е най-подходящият пример за едно момче. Нравът му беше всичко друго, но не и миролюбив.

Изглежда, че и с Чарли беше така.

— И господин Рийв трябва да убиете. Леля Миа казва, че понякога мъжете не са толкова смели, колкото се надяваме, но аз мисля, че той беше ужасен — да я изостави по този начин!

— Ще го обмисля — обеща Вандър. — Годеникът на леля ти със сигурност е негодник. Обвинил е теб за собствените си слабости, а това е срамно.

Той се наведе и смуши Чарли в корема.

— Не си ли съгласен, Саки?

Хлътналите бузи на момчето отново се зачервиха, то се люшна напред, докато се изправяше, и удари с патерица по дървения под.

— Не искам да ме наричате така!

Рийв само беше загубил от бягството си. А Вандър бе спечелил. Това момче наистина му харесваше. Той стана и приклепна пред Чарли, за да може очите им да са на едно ниво.

— Добре, няма.

— Никога ли?

— Никога. Мога ли да те наричам Дефектния?

— Не!

— Дървен крак?

— Не.

— Значи трябва да се обръщам към теб с „лорд Карингтън“?

Тишина. А после:

— Предполагам, че можете да ме наричате Чарли.

— Това означава ли, че аз ще съм чичо Вандър, поне когато сме насаме?

По устните на Чарли трепна лека усмивка — първата, която виждаше Вандър.

— Мисля, че когато сме насаме, ще те наричам Вулкан.

Вандър изсумтя.

— Наречи ме Вулкан, и аз ще те наричам Саки. Така поне вече няма да ти пука, когато дойде време да тръгнеш на училище.

Чарли примигна.

— На училище! Не мога да отида на училище!

— Защо?

— Аз съм сакат. Вие не разбирате. Това ще е като да отида на панаира. Може да ме блъснат и да ме съборят.

— И какво от това? Нали ми показва, че знаеш как да се претъркаляш. Не можеш да останеш в тази стая като някоя приказна принцеса, заспала в кулата си.

— Аз не съм никаква принцеса! — намръщи се Чарли.

— Тогава хайде да слезем долу, да си вземем нещо за ядене от кухнята, и след това ще тръгнем към моята къща. Нападението над килера е цяло изкуство, Саки, и всеки един млад лорд трябва да го овладее.

Двамата тръгнаха към стълбищната площадка и за миг останаха там, загледани във витото стълбище.

— Това ли е една от причините, поради които прекарваш толкова много време в детската стая? — попита Вандър.

Момчето кимна.

— Трябва ми много време, за да стигна долу. Трябва да се държа здраво за парапета и ми се струва, че прислужниците ми се смеят зад гърба. Преди господин Гонт ме носеше долу, но сега съм много голям.

— Съгласен съм.

Вандър постави ръката на Чарли върху великолепия парапет от махагон.

— Усецаш ли колко е гладък? Предназначен е за плъзгане по него. Този път ще взема патерицата ти, но следващия път можеш да я пхнеш под мишница.

Чарли се ококори.

— Леля Миа ще ме убие!

Вандър демонстративно се огледа наоколо.

— Леля ли? Виждаш ли някакви лели? — Той погледна към Чарли и се ухили. — Ще те хвана, когато стигнеш долу. Обърни се и се плъзни по корем.

Чарли очевидно се страхуваше, но той беше смело момче. Когато Вандър стигна до най-долното стъпало и извика: „Давай, Саки!“, той тромаво се покатери на парапета.

— Тръгвай! — изрева Вандър.

Чарли го послуша и дори когато извика, то беше съвсем тихо.

Вандър гледаше как малкото телце се плъзга към него. Черната коса се вееше във въздуха. Той хвана Чарли с лекота, преди да се удари в колоната на стълбището.

— В моята къща ще сложим един лакей в подножието на стълбището и ще му кажем, че неговата работа е да те хваща. Когато натрупаш повече практика, ще можеш сам да се спираш.

Бузите на Чарли бяха зачервени, а очите му сияеха.

— Това беше знаменито!

— Радвам се — каза Вандър и му се усмихна широко.

— Леля Миа ще го намрази! — Усмивката на Чарли беше дръзка и възхитена.

— Обикновено майките и лелите се ядосват, когато децата им открият бързината. Чакай само да те види, когато препуснеш в галоп.

— Тя няма да позволи — прошепна Чарли.

— Може ли един мъж да позволи на жена да му заповядва?
Слабичките гърди на момчето се издуха.

— Не.

— Точно така. Време е за хляб и сирене. Омръзна ми да те наричам Саки. Какво ще кажеш за Пийт Дървения крак?

— Не ми харесва — отговори щастливо Чарли.

— Скок-подскок Хари?

— Не!

ГЛАВА 13

*От госпожица Карингтън
До господата Бранди, Бъкнъл и Бендал, издатели
9 септември 1800 г.*

Скъпи господин Бъкнъл,

Предполагам, че сте видели съобщението в „Морнинг Поуст“, но все пак трябва да го научите и от самата мен: след последните ни писма се омъжих за херцога на Пиндар поради поредица от неразбирателства, достойни за някой от романите на Лусибела. Това положение е само временно — скоро ще оправим цялата тази неразбория. Но сега е още по-наложително никой да не разбере, че пиша романи. Възможно е някои хора да сметнат, че литературните опити на Лусибела ще опетнят името на Пиндар.

Уверявам ви, че работя усърдно върху романа и промяната в живота ми не представлява ни най-малко препятствие. Изпращам ви това послание по един от конярите на херцога, който с удоволствие ще изчака отговора ви. Ще съм ви благодарна, ако ми изпратите също така и романите на Куиплет.

Госпожица Карингтън, Нейна светлост херцогинята
на Пиндар

През целия следобед Миа не спря да кипи от гняв. Самонадеяността на съпруга ѝ наистина не знаеше граници. Тя би предпочела да му представи Чарлс Уолъс лично.

И защо се бавеха толкова? Пътят с карета от едната къща до другата беше само един час и след като трите часа се превърнаха в четири, тя започна да се тревожи. Може би Чарли бе отказал да напусне дома си с един непознат.

За да се разсее, тя започна да нахвърля бележки по романа си на малкото бюро в спалнята си. След около час занесе пособията си за писане долу в салона и след като разчисти цяла сюртия стъклени зайци, седна да пише на една маса, от която се виждаше дворът.

Неприятната собственичка на една работилница за дантели тъкмо правеше клетата Флора на нищо, когато Миа най-после чу трополене на карета, която идваше по алеята.

Нотъл и двама лакеи се мотаеха в преддверието, когато Миа излетя от салона.

— Отворете вратата, ако обичате — каза тя.

— Ще ви донеса палтото, Ваша светлост — отвърна икономът, успявайки да изрази точно какво мисли за херцогиня с изцапани с мастило пръсти, както и — Миа погледна надолу — маншети.

— Вратата, Нотъл! — прецеди тя през стиснати зъби.

Един лакей във великолепна ливрея тъкмо отваряше вратата на каретата. Вандър слезе, подаде глава обратно вътре и отстъпи назад. Преди Миа да успее да хукне по стълбите, Чарли се появи на вратата на каретата с патерица под мишница и скочи долу.

Миа не издаде нито звук, макар че някъде в гърдите ѝ бе заседнал писък. Разбира се, разстоянието от каретата до чакъла не беше голямо. Но тя винаги внимаваше наблизко да има лакей, който да сложи стъпало и да държи Чарли за лакътя.

Във всеки случай Чарли вече бързаше към нея със светнали очи. Когато стигна до леля си, тя го хвана и го завъртя в кръг, от което косата му се развя във въздуха.

— Чарли, любов моя!

Той изтърпя три целувки, но после се изтръгна от прегръдките ѝ, обърна се и погледна към херцогския дом.

Челюстта му увисна.

— Тук ли ще живеем?

Вандър вече беше стигнал до тях и Чарли се обърна.

— Това ли е твоята къща?

— Никога не показвай удивление, Саки — поучи го Вандър. — Но да, това е къщата Ръдърфорд.

Миа се намръщи.

— Как го нарече?

— Нали ти казах, че няма да ѝ хареса — обърна се Чарли към Вандър.

— С Чарли изпробвахме прякори, за да решим кой му харесва най-много — осветли я Вандър. До момента отхвърли Скок-подскок Хари и Пийт Дървения крак, но много се надявам, че ще свикне със Саки.

— Това не е приемливо! — изрече Миа тихо и свирепо. Погледна надолу, за да види дали Чарли е наранен от безсърдечното отношение, но той бе наклонил глава назад, за да вижда лицето на Вандър. Изразът в очите му не можеше да се сбърка — това беше преклонение пред героя.

Вандър вдигна рамене.

Миа отвори уста да продължи с обясненията, но Нотъл стоеше на прага, а Чарли трябваше да се изкачи по три мраморни стъпала, както и по витото стълбище, което водеше нагоре.

— Хайде да разгледаме детската стая — каза вместо това тя и реши да обсъди въпроса с Вандър, когато останат насаме.

Херцогът приклекна и каза:

— Чарли, старче, имахме дълъг ден и мисля, че трябва да се повозиш догоре. Дай патерицата на леля си.

— Чарли мрази да... — започна Миа.

— На гърба ти ли? — попита нетърпеливо Чарли и ѝ подаде патерицата си.

— Да. Така, както се качихме горе от кухнята.

Под слисания поглед на Миа Вандър се обърна, а Чарли обви слабите си ръце около врата му и крака около кръста му.

Бродираното палто на Вандър навярно струваше повече, отколкото някой работник на полето изкарваше за три сезона. Но той с нищо не показва страх от евентуални щети от ботушите на Чарли.

Миа известно време, докато настанят момчето в новата му стая и през цялото време Миа усещаше, че я разтърсват противоречиви чувства. Една част от нея все още не можеше да повярва, че Вандър настоява да останат женени. Друга част се страхуваше. Трета скърбеше за съпруга, за когото се бе надявала да се омъжи някой ден.

Както и за брака, който се бе надявала да има: партньорство с разумен, почтен мъж, който да я обича, цени и уважава.

Можеше да обвинява само себе си. Тя не се държа почтено, затова, разбира се, безмилостната съдба ѝ прати Вандър за съпруг. Ситуацията приличаше на случките в големите митове — онези, при които една ужасна грешка води до катастрофален край.

В тези митове винаги имаше поука — несъмнено нещо за измамни жени и непочтени мъже.

Не че Вандър беше непочтен. Мислите ѝ продължаваха да се въртят във влудяващ кръг, от който нямаше излизане, цял следобед и след настъпването на вечерта, докато накрая Миа бе обзета от такова отчаяние, че на един дъх обърна чаша шери веднага щом влезе в салона.

Вандър вече беше там. Боят със сър Ричард май изобщо не му се беше отразил. Сюзан ѝ бе разказала всички подробности, докато Миа се обличаше за вечеря, освен това ѝ беше съобщила, че на долния етаж всички са радостно възбудени от чувство на косвен триумф.

Миа от все сърце одобряваше въпросното чувство. Честно казано, ако беше достатъчно силна да размаже сър Ричард от бой, щеше да го е направила отдавна — може би първия път, когато той я увери, че Чарли няма почти никакъв шанс да оцелее повече от няколко години.

Шишо не се виждаше никакъв в салона и Миа се почувства притеснена. Нотъл се бе оттеглил да наблюдава приготовленията за вечерята и двамата с Вандър бяха сами.

Херцогът се бе преоблякъл в прост черен жакет. Косата му падаше край ушите по начин, който нямаше нищо общо с последната мода, но това само го правеше петдесет пъти по-чувствен. Шалчето му — ами, беше завързано. Това беше всичко, което можеше да се каже за него.

Миа обаче осъзнаваше, че не може да откъсне поглед от него, и това я караше да се чувства неудобно. Това беше направо смешно: тя беше цивилизована млада дама от едва настъпилия нов век, но една заблудена част на душата ѝ бе запленена от резкостта и грубостта му. Според разказа на Сюзан той бе повалил сър Ричард в безсъзнание с един удар.

— Още вино? — попита Вандър и погледна празната ѝ чаша.

— Не бива — отговори Миа. — Много бързо се напивам.

— Шишо е специалист точно в този смъртен грях — успокои я Вандър и взе бутилка бренди, която ухаеше много по-добре от горчивото шери, подадено ѝ от Нотъл. Без да я попита какво предпочита, отбеляза Миа.

Тя отиде да поздрави стъклената менажерия на поставката над камината.

— Щом животните не ти харесват, не си ли мислил да ги прибереш в кутии?

— Скоро ще изчезнат като молци.

Нещо в начина, по който произнесе фразата, я накара да се замисли. Какво, за бога, имаше предвид?

Тя се обърна.

— Често ли се събличаш в салона?

— Само когато нещо ме подтикне. — В очите му блестеше наистина порочен пламък. — Имам големи надежди за този брак.

Миа се задави.

— Звучиш така, сякаш смяташ, че четири ноци с теб струват цяло състояние.

— Предполагам, че събличането в обществена стая прилича на обладаването: ще го правя само ако съпругата ми ме помоли.

— Прислужникът ти ще се зарадва да узнае, че нямам намерение да развалям плода на усилията му — каза Миа и вдиша дълбоко смесицата от кон и слънце, която обгръщаше съпруга ѝ. Тя ѝ вдъхваше желание да се хвърли в обятията му и просто да го вдиша. Абсурдно!

— Любопитен съм да разбере нещо повече за годеника, когото си имала преди мен — каза Вандър точно когато Шишо влезе в салона.

— О, сгодена ли си била? — попита бодро Шишо. Вече се бе обзавел с бутилка бренди.

Миа му се усмихна, облекчена, че е дошъл при тях.

— Добър вечер, сър Кътбърт. Да, наистина бях сгодена, преди Негова светлост да бъде така добър да ми се притече на помощ.

— Не го усуквай, момиче — посъветва я Шишо. — Вандър не ти се притече на помощ, ами ти го принуди да се ожени за теб. Този обрат на старата история ми харесва. Ако се разчуе, всички девизи навсякъде ще се възрадат. Като в някой от моите романи.

— Вашите романи ли?

Сърцето на Миа подскочи. По очевидни причини никога не бе срещала друг романист, а камо ли да се сприятели с такъв.

— Шишо има слабост към готически романи — поясни Вандър. — Чете всички, до които успее да се добере. Колкото по-евтини, толкова по-добре, нали така, Шишо?

— Вкусът ми не е съвсем изискан — сподели Шишо. — Предполагам, че ти никога не си чела нещо толкова неизискано. Искам да те питам, имаш ли нещо против да те наричам Емилия? Това „Ваша светлост“ наляво и надясно ме уморява. Трудно ми е да запомня. А ти по-добре започни да ме наричаш Шишо, защото годините ми напреднат. Скоро няма да си спомням собствената си титла.

— За мен ще бъде чест, ако ме наричате Миа. Но наистина, както се опитвам да убедя херцога, нашият брак е само за изгода. Целта му е да спаси наследството на племенника ми. След пет години няма да съм тук.

— Изгода! — Шишо се ококори. — Любимият ми сюжет! Кажете ми, скъпа моя, чела ли си някой от романите на госпожица Джулия Куиплет?

— Чела съм един — отговори Миа. — Много ми хареса и...

Шишо я прекъсна:

— Има и още една романистка, също толкова добра е. Но точно сега не мога да се сетя за името ѝ.

Против волята си Миа се скова. Щеше да е много разочароващо, ако се окажеше, че Шишо има предвид романите на госпожа Скъджъл: според Миа тези книги страдаха от зависимостта на сюжета от недостовърни ситуации. Не че нейните сюжети бяха кой знае колко достоверни, но в нейните романи поне никога нямаше снеговалеж през юли само защото сълзите на героинята са трогнали майката природа.

— Имам всичките ѝ издания, подвързани с телешка кожа, със златни заглавия, копринени разделители и мраморен форзац — съобщи Шишо. — Проклятие, не мога да повярвам, че забравих името ѝ! В любимата ми книга героинята едва не се озовава на гилотината.

— Тъй като ми разказваш сюжета на абсолютно всяка книга, която купуваш — намеси се Вандър, — предполагам, че говориш за госпожица Лусибела Деликоза.

Той се обърна към Миа:

— Премеждията на измислените героини на госпожица Деликоза са основната ни тема на разговор поне една седмица след излизането на книгите.

— Ще ми се само да излизаха по-често — изрече скръбно Шишо. — Моите любими авторки са ужасно мързеливи. Сигурен съм, че могат да пишат по-бързо, ако наистина се постараят. Във всеки случай Вандър е прав: госпожица Деликоза е любимата ми романистка, затова си поръчвам нейните книги в специални обложки. Струва доста, но те го заслужават.

Миа усети как на лицето ѝ се изписва широка усмивка. Знаеше до последното пени колко взема издателят ѝ за тези специални издания, защото беше позволила разпространяването на тритомните издания срещу две гвинеи и пет пенита — цяло състояние в света на книгоиздаването.

— Доколкото разбирам, си чела тези книги — каза Вандър.

В този миг я осени прозрението: разполагаше с идеален начин да убеди Вандър, че не става за херцогиня.

— Аз имам тайна самоличност — оповести Миа.

— Да не си френски шпионин? — попита Шишо и лицето му грейна.

— Не ставай смешен! — срязва го Вандър и се намръщи първо на него, а после и на Миа. — За какво говориш, по дяволите?

— Аз пиша романи.

— Така ли? — Шишо очевидно беше възхитен. — Скъпа моя, безкрайно се радвам да го чуя. Аз обожавам романите. Живея за тях. Аз мога да бъда твоята муза!

— Ти — литературна муза, чичо? — Вандър очевидно всеки момент щеше да избухне в смях.

— Ти не ме разбираш — отсече Миа, раздразнена от тази негова развеселеност. — Романите са нещо скандално и една херцогиня със сигурност не може да пише книги от такъв характер. Някои от моите колежки-романистки водят доста нередовен живот.

— Наистина ли? — провикна се Шишо. — Разкажи ми всичко, което знаеш! Какво можеш да ми кажеш за госпожица Куиплет? Според мен тя е млада и много изискана дама, но, разбира се, всъщност изобщо не знам каква е.

— Не знам нищо за личния ѝ живот — отговори Миа, — но мога да те уверя, че авторката на „Елън, графинята на замъка Хауъл“...

— Обожавам тази книга! — възкликна незабавно Шишо.

— Това беше един от първите романи, които прочетох, преди повече от пет години.

— Живее при нередовни обстоятелства с един вицеадмирал — довърши Миа.

— Майчице! — възкликна Шишо, очевидно възхитен. — Откъде знаеш? Познаваш ли я?

— „Нередовни обстоятелства“ може да означава толкова много неща — изрече провлечено Вандър. — Може ли да се изразиш по-точно, та по-добре да преценим моралната същност на всички романистки на този свят, като се водим по любовницата на вицеадмирала?

Миа го погледна намръщено.

— Ти може и да се шегуваш, но те уверявам, че почти цяла Великобритания смята романистките почти за наложници.

Вандър изглеждаше още по-развеселен.

— Думата „наложница“ звучи толкова прекрасно библейски, не смяташ ли? Нима ми казваш, че причината, поради която още не съм срещнал наложница, е това, че не принадлежа към литературните кръгове?

— Много си черногледа, що се отнася до репутацията на романистките — каза Шишо, без да обръща внимание на глупостите на Вандър. — Госпожица Фани Бърни беше от кръга на кралица Шарлът, поне, преди да се омъжи за генерал Александър д'Арбле и да напусне двора.

— Много се радвам, че го научавам — обади се племенникът му. — Наскоро осъзнах, че имам нужда от свой човек в двора. Всички херцози трябва да имат такъв човек — така ми съобщи адвокатът ми след фарса, който се разигра покрай писмото на баща ми. Незабавно ще изпратим ръкописа ти на Нейно величество.

— Романистките са скандални! — натърти Миа, налагайки си търпение. — Баща ми изпадна в ужас.

— Трябва да отбележа, че лорд Карингтън е бил доста нахален, изразявайки възмущение от подвизите на измислени герои — отбеляза Вандър. — Според сър Ричард нашият брак е на практика

кръвосмесителен, като се има предвид любовната връзка между родителите ни.

— Нищо подобно! — възмути се Шишо. — Когато клетият ми брат се озова в лудницата — а покойната херцогиня се запозна с лорд Карингтън, — ти отдавна беше свалил късите панталонки, племеннико.

— Все едно, пак съм прав — настоя Вандър и гаврътна питието си. — Много хора от доброто общество ще останат толкова скандализирани от брака ни, че може да припаднат, ако срещнат някого от нас, без да са подготвени. Каквото и да направиш на литературния фронт, няма да надминеш това, което причиниха родителите ми на семейната репутация... а ние увеличихме с брака си.

— Той гледа от мрачната страна на нещата — осведоми Шишо Миа. — Трябва да му простиш.

— Мисля, че подценяваш какъв ужас ще настане, ако другата ми самоличност се разкрие — каза Миа. Чувстваше се нелепо раздразнена, защото Вандър не само не беше шокиран: дори окото му не мигна при новината, че тя има тайна самоличност.

— Вандър е прав, скъпа моя — рече Шишо. — Брат ми и съпругата ми направиха така, че всички постоянно да наблюдават какво се случва в това семейство; вашият брак дори засили това желание. Откровено казано, дори някой ден да издадеш роман, това няма да е нищо особено.

— Всъщност мисля, че дори трябва да издадеш — съгласи се Вандър. — Защо не? Допада ми идеята да критикуват херцогинята на Пиндар за нещо друго, освен за изневяра. Това ще придаде на семейното ни име блясък, който до момента не ни беше по силите.

— Защо смяташ, че вече не съм издала? — попита Миа.

Вандър вдигна вежда.

— Издала ли си? — провикна се Шишо. — Защото те уверявам, за твоите книги ще поръчам издания, пред които тези на Лусибела Деликоза ще бледнеят! Скъпоценни камъни... или не, кадифе с бродерия!

— Вече съм издала няколко романа — съобщи Миа с истинско удоволствие. — Шест, за да бъде точна.

— Ти си публикуван автор? — попита Вандър.

В гласа му имаше неверие, което не допадна на Миа.

— Не само съм публикувана — отсече тя. — Аз съм самата Лусибела.

Шишо ахна високо и притисна ръка до гърдите си.

— Така че не мога да остана херцогиня на Пиндар — продължи Миа, опитвайки се да разгадае изражението на Вандър, когато наблюдаваше с крайчеца на окото си. Притеснен ли изглеждаше? Или смяташе, че послъгва? Не можеше да каже.

Определено не изглеждаше възмутен, за разлика от баща ѝ, когато му съобщи, че са публикували първата ѝ книга (беше решила, че ще е по-добре да помоли за прошка, отколкото за разрешение.)

Тъй като публиката ѝ изглеждаше смаяна, тя добави:

— Само въпрос на време е някой от читателите ми да разбере истината за самоличността на Лусибела.

— Говориш за себе си в трето лице, така ли? — попита Вандър.

В същия миг Шишо я сграбчи заръката и се провикна:

— Ти си истинско съкровище! Национално съкровище! Твоите книги са толкова важни за мен, а си мислех, че никога няма да се запознаем!

— Много се радвам, че моите романи ти харесват — отговори искрено Миа.

— Да ми харесват ли? Те спасиха разсъдъка ми, доколкото го имам. Уверявам те, скъпа моя, че в мрака на последната година, когато загубих обичната си снаха и малко след нея и брат си, твоите книги се превърнаха в спасение за мен!

— О! — промълви Миа, стресната от пламъка в очите му. Нейните читатели обикновено не ѝ доверяваха такива неща в писмата си, но понеже открай време трябваше да крие самоличността си, всъщност тя никога не се бе запознала лично с нито един от тях.

— Спасение — продължаваше Шишо — и радост. Къде, скъпа моя, е „Ангелско лице, дяволско сърце“? Вече я поръчах с хубава обложка. Чакам вече от месеци насам!

Миа отдръпна ръката си.

— Боя се, че книгата още не е довършена — каза тя на Шишо и се обърна към Вандър: — Сигурно разбираш, че е невъзможно да продължа да бъда херцогиня на Пиндар.

— Стига да не започнеш да издаваш оди, посветени на членовете на моето домакинство, не виждам какво значение има.

— Какво значение има ли? — повтори Миа. — Разбира се, че има значение! Аз не пиша тържествени епични поеми или... или исторически драми, или голяма литература. Знаеш ли какво каза дамското списание „Грапълс“ за последната ми книга?

— Няма значение какво казват — обади се незабавно Шишо. — Твоята работа е гениална, скъпа моя, просто гениална.

— Казаха, че било истинска мистерия как изобщо някое човешко същество можело да се опита да прочете книгата, без да прибегне до самоубийство, това казаха! Нарекоха я „комбинация от вулгарна поквара и противоестествени ужаси.“

— Това е просто грубо — отсъди Шишо. — Сигурен съм, че самата рецензентка води доста покварен живот. Точно затова не е могла да разпознае истинската доброта на героинята на Лусибела!

— Моите книги наистина са покварени — обърна се Миа към съпруга си, който все още като че ли не осъзнаваше сериозността на думите ѝ.

— Не съм чел много романи — отговори Вандър, наля бренди в празната ѝ чаша и ѝ я подаде, — но може да започна. Така, както ги описваш, звучат много информативно. Дори вдъхновяващо.

— Ти никога не си прочел дори един роман — поправи го Шишо.

— Не си справедлив — отговори племенникът му, без да трепне. — Мога да кажа, че „Спортни новини“ прилича на роман: сензационно невярно и постоянно преразказва неестествени ужаси.

— Аз ще опетня името на Пиндар — настоя Миа. Брендито беше много хубаво, макар да имаше смътната представа, че би трябвало да го пие само след вечеря. Баща ѝ никога не ѝ позволяваше да пие силен алкохол — постоянно ѝ напомняше, че е дама. Тя отпи голяма глътка в негова чест.

— Вандър не би могъл да се разведе с теб, дори да иска — осведоми я Шишо. — Просто е невъзможно човек да се отърве от съпругата си. Не един и двама членове на Камарата на лордовете са се опитвали, повярвай ми.

— Ще трябва да прочета тази твоя така наречена поквара, за да преценя сам — отсеке Вандър. — Може би ще мога да ти помогна да изиграеш на живо някои сцени от бъдещи книги.

Миа го изгледа свирепо.

— Само за да си ги представиш по-добре — добави той.

— Не можеш да избягаш от брака, скъпа моя — каза Шишо, без да обръща внимание на глупостите на Вандър. — Вече си постла леглото, така че лягай в него!

В очите на Вандър отново блестеше онзи дяволски блясък, при който през тялото на Миа премина вълна на шок. Той беше просто толкова... красив: първичен, мъжествен и горд, макар че тя уж го беше разгромила с онова писмо, с което го изнуди.

Никой не можеше да разгроми Вандър.

Той вдигна вежда, сякаш можеше да прочете мислите й.

— Стига с тези глупави приказки за развод! — настоя Шишо и си допълни чашата. — Искам да разбера какво се е случило с новата ти книга.

— Още не съм я написала — призна Миа. — Тоест, имам написани някои части и нахвърлях няколко диалога, но трябва да разреши някои проблеми в сюжетната линия.

— Разкажи ми всичко! — провикна се Шишо. — Аз ще бъда твоята муза, твоят покровител, твоят наставник, аз ще съм Джонсън, а ти ще бъдеш Шекспир!

Миа успя да докара немощна усмивка.

— Предпочитам все още да не говорим за това. Трябва да реша какво да правя с някои деликатни аспекти.

Все пак успя да се въздържи и не добави: „Тоест, около триста страници.“

— Поне ни кажи какво се случва с героинята! — помоли я Шишо и се обърна към Вандър: — Героините на Лусибела винаги са в опасност. Още от първите страници треперя от ужас, като знам какво ги очаква. Дай ми само един намек за сюжета! — помоли я той.

— Героинята се казва Флора и годеникът й я изоставя пред олтара — осведоми го Миа.

На лицето на Вандър се изписа изненада.

— Така, както са изоставили теб?

— Обстоятелствата са коренно различни.

— Героините на Лусибела изобщо не приличат на нашата Миа — подкрепи я Шишо.

Миа потръпна. Ако някога бе успяла да помисли хубави неща за фигурата си — не че й се беше случило, — обични роднини от типа на

Вандър и Шишо очевидно щяха да я свалят на земята без бавене. Тъй да се каже.

— Вярно е — призна тя.

— В какъв смисъл? — попита Вандър.

— О, моите героини неизменно са несравнимо красиви — обясни тя. — Стройни, със сини очи, всичко обичайно. Такива са изискванията на жанра.

— Ти си красива — заяви Вандър с равен глас.

Миа го погледна и примигна, но съпругът ѝ като че ли не ѝ се подиграваше.

— Обикновено не обръщам голямо внимание на тези части от книгата — намеси се Шишо, — но сега, като се замислих, героините на Лусибела не са точно красиви. Винаги са измършавели поради бедността си. Понякога, когато приключва някоя книга, отделям малко време да си помисля колко ли ще са щастливи, ако получат всичката храна, която искат.

— Моите героини не са измършавели!

— Умират от глад — поправи я Шишо. — Едната дори се понесе по повърхността на течението просто заради целия този въздух в ребрата си.

— Въздухът в ребрата ѝ ли? — Вандър изглеждаше смаян.

— Нямам предвид ребрата. В стомаха ѝ, разбира се! В стомаха на горката дама нямаше нищо друго, освен въздух, затова заподскача по повърхността като мехурче. Докато един херцог не я извади на брега, разбира се.

— Разбира се — съгласи се Вандър и отново отпи от брендито си. — Това е най-малкото, което очаквам от един мъж с моя ранг.

— Той рискува живота си — спомни си Шишо. — Най обичам романите, в които има приключения. Когато херцогът вижда, че любимата му подскача по повърхността като тапа, той се хвърля право в реката. Ледената вода се затваря над главата му неведнъж, но той успява да я измъкне на брега.

— И аз бих направил същото — ухили се широко Вандър. — Обучавали са ме от люлката.

— Моите романи нямат нищо общо с действителността — настоя Миа. — Фактът, че годеникът на героинята ми я изоставя, е само съвпадение.

— Няма нищо лошо в това да черпиш вдъхновение за романите си от живота — успокои я Шишо. — Твоят живот е също толкова интересен, колкото този на героините ти.

— Само през последните няколко седмици, уверявам ви — възрази Миа.

— Всичките ти герои ли са херцози? — попита Вандър с тон, който подсказваше, че според него Миа може да ги е основала на него.

Кое то беше истината.

— Не! — възкликна Миа. — Разбира се, че не. Сегашният ми герой е граф. А и като цяло титлата е само начин да покажа, че героят е човек с добро обществено положение и значително богатство.

— Любовните сцени на Миа са прочути — каза Шишо. — Предполагам, че точно това е раздразнило онова западащо списание. Нейните герои не спират да повтарят колко се обожават.

— За лирични ли ги смяташ? — попита Вандър много невинно.

Миа се почувства безпомощна, сякаш бе някоя от собствените си героини и подскочаше на повърхността на някоя река, понесена нанякъде без никакъв контрол. Вандър я гледаше по начин, който предполагаше, че е наясно: Миа го бе вплела в главните герои от шест романа. Единствените думи, които минаваха през ума ѝ, бяха неприлични.

— Навярно наистина си обичала този твой годеник — обади се Шишо. — Ето, пийни още малко бренди. Надявам се да не започнеш да пишеш трагедии сега, когато си останала разочарована в любовта. Той не те е заслужавал, скъпа моя. С Вандър ще ти е по-добре, нищо че мирише на обор.

Миа се вкопчи в тази реплика така, сякаш ѝ я бе спуснал самият Бог.

— Точно затова не можах да довърша сегашната си книга. Разбито сърце... — и тя остави гласа си да замре.

Вандър спря да се смее и погледът му стана стоманен. Хубаво! Миа не можеше да понесе повече обиди за един ден. Но той наистина каза, че е красива. Засега Миа остави настрана този комплимент. Щеше да го обмисли по-късно.

Чашата на Вандър изтрака на масата.

— Имаш ли представа къде се намира бившият ти годеник?

— Не — отговори уморено тя. — В писмото си пишеше, че смята да замине за Индия.

— Надявам се, че твоята героиня — Флора, нали така? — няма да се върне при мъжа, който я е изоставил, нито пък ти при негодника, който се е отнесъл с теб така жестоко! — провикна се Шишо.

— Всъщност ще се върне — разочарова го Миа. — Тя обича графа толкова много, че ще му прости.

— Мисля, че извади дяволски късмет, че Миа е била останала без годеник, когато се е сетила за теб — обърна се Шишо към Вандър. — Ако беше останало на теб, никога нямаше да си намериш жена. Прекалено си погълнат от тия твои коне, а доколкото знам, там в конюшната няма никакви дами. Проклятие, пак си залях жакета и похабих хубаво бренди. По-добре да отида да се преоблека.

Движеше се забележително бързо за пиян. Само след миг вече бе излязъл от стаята. Миа определено започваше да си мисли, че понякога Шишо е далеч по-трезвен, отколкото би трябвало да му позволяват изпитите чаши.

— Твоят Чарли ми съобщи, че съм заел мястото на графски син — каза Вандър и отпи от брендито си. — Мога ли да предположа, че баща ти не е размахал писмо в лицето на въпросния господин, за да го накара да ти направи предложение?

Миа остави чашата си толкова рязко, че течността се разплиска над ръба.

— Знам, че бракът ни не отговаря на желанията ти, но ще те помоля да не ми се подиграваш, задето ме изоставиха.

Тя замълча и добави:

— Двамата с господин Рийв бяхме много влюбени и бяхме сгодени в продължение на месеци преди деня, определен за сватбата ни. Мога да те уверя, че той наистина искаше да се ожени за мен.

— Прости ми, че ти напомням очевидното, но това му намерение е силно под въпрос, като се има предвид отсъствието му от брачния олтар. — Лицето на Вандър отново бе придобило онази своя безизразност, която Миа подозираше, че използва като средство да прикрие някакво силно чувство.

— Вярно е — призна тя. Все още не можеше да приеме факта, че Едуард се бе оказал съвсем различен от това, за което го мислеше. Изглежда, Миа беше неспособна да намери в живота джентълмени,

почтени и благородни като онези, които измисляше в романите си. Може би такива джентълмени съществуваха само в света на художествената литература.

Читателките ѝ често се оплакваха от същата липса в писмата си.

— Не че не ме обичаше — добави Миа, като премина в защита, макар и със закъснение. — Едуард не можеше да поеме отговорността да отгледа Чарли.

Вандър бе стиснал устни в отвращение. Жалко, защото Миа наистина харесваше устата му. Много малко мъже имаха такава пълна долна устна. Той би останал ужасен, ако разбереше, но според нея тя смекчаваше лицето му и му придаваше дълбока чувственост.

Не беше за вярване.

Миа го осъзна прекалено късно. Пак беше паднала в същата клопка.

Вандър я почука по носа и тя вдигна глава и го погледна в очите.

— Разминала си се на косъм. Сега го разбираш, нали?

— Да — отговори тя.

Вандър погледна към съпругата си и се зачуди защо несъмнено искреният тон на Миа го кара да изпитва толкова огромно облекчение. Какво го интересуваше дали тя още копнее за мъж, който не я иска?

Тя беше негова съпруга.

Романистка? Кой би предположил? Вандър знаеше, че е интелигентна, но и насън не би му хрумвало, че притежава достатъчно талант да стане успешен автор. Честно казано, онази ужасяваща поема от младостта ѝ правеше тази възможност особено невероятна.

Противно на това, което си мислеше Миа, него изобщо не го вълнуваше дали пише покварени романи. Макар че искаше да ги прочете.

Имаше само една страна от книгите ѝ, за която трябваше да разбере със сигурност. Той се премести по-близо. Ръцете го сърбяха да я докосне, но се сдържа.

— Ще трябва да ме научиш на разни неща за работата си. Ще прочета някой от романите ти от край до край. И всички покварени моменти от останалите.

— Представа нямам защо искаш. Баща ми и брат ми дори не се опитаха да ги прочетат. И колкото и да е ентузиазизиран чичо ти, съм сигурна, че повечето от читателите ми са жени.

— Ще прочета един или дори повече от един — обеща Вандър.
— Но трябва да ти кажа, херцогиньо, че се налага да зарежеш романтичните си мечти за брака. Никога няма да направя нито едно от онези други неща, които си представяш.

Тя се направи на стъписана.

— Ваша светлост, нима се опитвате да ми кажете, че ще ме оставите да се понеса, подскачайки, по повърхността на ледена река?

Вандър се засмя дрезгаво.

— Обещавам да ти хвърля въже.

— Няма нужда — промълви тя и отклони погледа си. — И бездруго ще потъна като камък.

Представата как Миа се мята в ледена река беше учудващо неприятна, затова Вандър подкара бързо нататък.

— Говорех за романтичните жестове, които навярно правят херцозите в твоите романи. Да ти нося китки, да пиша стихове, да те обсипвам с бижута. Твоят баща постоянно подаряваше на майка ми цели стада стъклени животни. Аз никога няма да направя нещо подобно.

— Добре — отвърна с готовност Миа.

— Нашият брак няма да е такъв.

Той я погледна в очите, защото това наистина беше важно.

— Можем да имаме много повече, херцогиньо. Тези романтични глупости са за романите, не за живота. За мечтатели като Шишо. Или като майка ми. Тя се задоволяваше със стъклени жребци, когато в конюшните имаше коне от плът и кръв.

Миа кимна леко, напрегнато.

Доволен, той осъзна, че са стигнали до онзи етап от преговорите, в който опонентът му осъзнава, че няма логична причина да продължи да спори: Вандър щеше да спечели.

По всички пунктове.

Сега Миа щеше да капитулира и да се съгласи да живее с него като негова съпруга.

Тя обаче го изненада: вирна тази своя упорита брадичка във въздуха.

— Ако трябва да съм абсолютно честна, въпреки че ме принуждаваш да остана твоя съпруга, аз изобщо нямам намерение да те моля за тези четири нощи. Никога.

Това беше неочаквана спънка, при това не само защото тялото му пулсираше от желание да обладае невестата му, а и защото в един момент щеше да му потрябва наследник. Вандър остави част от това желание да проличи в очите му.

— Ами ако аз помоля теб?

В изражението ѝ не настъпи ни най-малка промяна.

— Ще кажа „не“. Днес следобед разбрах, че не мога с нищо да променя факта, че използваш Чарлс Уолъс, за да ме накараш да се примиря с брака ни. Моите собствени действия ме направиха уязвима. Ти обаче се остави на моята милост, когато написа онзи договор и уточни, че ще бъдем заедно само в онези нощи, в които те умолявам да дойдеш при мен.

По устните на Вандър премина неохотна усмивка. Току-що се бе озовал лице в лице с противник, който ловко бе заобиколил защитите му.

И го бе надвил.

Ако трябваше да бъде честен пред себе си, по някакъв изкривен начин той бе очаквал с нетърпение тези четири нощи с Миа.

Разбира се, това беше по времето, когато вярваше, че тя го обожава. Когато смяташе, че ще ѝ направи услуга. Бе изпитал заблудена гордост, че една жена — която и да било жена — го обича дотолкова, че да е готова да престъпи собствените си морални принципи, за да легне с него.

Не бе изпитал никакъв страх при мисълта за брачното легло. Не, беше си се представял как се изправя над Миа, докато къдриците ѝ са разпилени по възглавницата, а очите — изпълнени с желание и любов, закръгленото ѝ тяло е негово и само негово. Как тя изпада в екстаз, задето най-после е негово.

Само че беше сбъркал.

Устните на тази жена бяха стиснати в сурова линия, а очите — изпълнени с ярост.

Много беше сбъркал.

— Моля те само да преразгледаме въпроса след около година или там някъде — каза той. — Рано или късно трябва да създам наследник. Няма причина да бързаме особено.

Миа се намръщи.

— Предполагам, че бихме могли да го обмислим, след като се опознаем по-добре. Но, Ваша светлост, умолявам ви да премислите решението си за този брак.

Защо, по дяволите, проявяваше такава неохота? Сигурно заради годеника. Може би беше някой красавец. Вандър отлично знаеше, че в брадичката му има нещо грубо, а от цялото му същество се излъчва енергия, която жените или обожаваха, или презираха.

— Ти си моя съпруга — каза той — и ще останеш моя съпруга. Ще поговорим за намеренията на сър Ричард да ме даде под съд, както и за управлението на имението Карингтън.

По лицето ѝ видя, че е изтощена, затова добави:

— Но това може да почака до утре.

Миглите ѝ трепнаха.

— Аз ще участвам ли в управлението на имението?

— Разбира се. Освен ако ти не искаш другояче.

— Баща ми смяташе, че жените нямат ум за бизнес.

— Като се има предвид колко съм платил за романите на Шишо, спокойно мога да предположа, че кариерата ти е доста доходоносна.

Очите ѝ се озариха от усмивка.

— Баща ми, ми каза, че мога да задържа пенитата си.

— Винаги съм мислил, че е глупак.

— Аз не бих се изразила по този начин. Но мненията ни често се разминаваха, когато станеше въпрос за бизнес.

— Ти наистина ли си една от най-популярните романистки в Англия?

Бузите ѝ порозовяха.

— Да.

— Браво — каза искрено той. Ненадейно тялото му пламна така, както никога досега. Нещо от комбинацията от чувственост и интелигентност у Миа беше безумно възбуждащо. Обладаването щеше да бъде разковничето, което щеше да му позволи да превърне брака им в уютното съжителство, което си бе представял. Само дете щеше да е още по-хубаво, отколкото си мислеше преди, защото сега той уважаваше причините, които я бяха подтикнали да го принуди към този брак.

След прекарания с Чарли следобед Вандър вече знаеше, че е готов да изнуди дори самия крал, за да може новият му повереник да е

в безопасност.

След като веднъж успееше да съблазни Миа, щеше да зареже уговорката за четирите ноци и да ѝ даде достъп до леглото си винаги когато пожелае.

По дяволите, може би дори щеше да ѝ позволи да спи с него. Никога не бе спал с жена, но все повече му допадаше мисълта да протегне ръка към Миа посред нощ.

Да се обърне и да пъхне ръце между...

— Ако ме извиниш, ще се оттегля и ще си поръчам лека вечеря в спалнята си — каза Миа. — Замая ми се главата от брандита, а и имам да напиша едно писмо.

— Разбира се — съгласи се Вандър с мисълта, че може би биха могли да вечерят заедно в неговата спалня — прелюдия към хранене в леглото.

Преди обаче да успее да облече тази идея в думи, Миа излезе бързо от стаята. Вандър едва не тръгна след нея, но споменът за тъмните сенки под очите ѝ го спря.

Съпругата му щеше да остане негова съпруга още много години.

Помисли си, че може би ще му е приятно Миа да го целува за довиждане, когато излиза от стаята. Устните ѝ бяха... възхитителни.

По-късно можеха да пороботят по въпроса.

ГЛАВА 14

БЕЛЕЖКИ ПО СЦЕНАТА С ИЗОСТАВЯНЕТО

Флора трябваше да се изправи срещу Фредерик, или да изглежда като жалка страхливка.

Трябваше да захвърли настрана молитвеника си и да каже на изоставящия нечестния граф какво точно мисли за него — за този подсмърчащ, плюнчещ се, тресящ се, слаботелесен, лишен от пулс мъж.

Флора чакаше пред олтара и изящните ѝ ръце стискаха молитвеника, който умиращата ѝ май...

Граф Фредерик влезе в църквата и Флора инстинктивно разбра, само с един поглед към сатанинските черни очи, че възнамерява да я унижи по най-ужасен начин, пред цялото beau monde^[1]. Тя запрати молитвеника си като диск и го събори на пода.

После се отпрати към вратата и по пътя стъпи върху проснатото му тяло.

Това не става.

Когато се събуди на следващата сутрин, Миа се чувстваше много по-добре.

Малко жени биха се оплаквали, че са омъжени за безумно привлекателен херцог. Макар че може би щяха да се намусят на готовността на Вандър да се откаже от консумирането на брака.

Миа би го приписала на факта, че той не харесва фигурата ѝ, но макар че я смяташе за трътлеста, Вандър я бе целунал веднъж. Е, добре, два пъти.

По думите на всички, мъжете бяха точно такива. Самата близост до жена изпълваше мъжа с желание да я обладае. Беше странно да открие, че в това отношение гувернантката ѝ е имала право.

Миа позвъни за Сюзан, влезе в банята и едва тогава направи едно важно откритие. Една врата на стената срещу ваната почти със сигурност водеше до стаята на Вандър. И Миа не виждаше кука, която да му попречи да влезе право в банята, докато тя се къпе.

Гола и заобиколена от всички тези огледала.

В никакъв случай не можеше да го допусне. Трябваше веднага да поставят куки. А междувременно накара Сюзан да пази пред вратата, докато тя се къпеше.

Малко по-късно Миа слезе в стаята за закуска и видя, че вътре е само Нотъл.

— Добро утро, Ваша светлост — поздрави я икономът. — Може ли да ви предложи благопожеланията си по случай сватбата?

Думите бяха очевидно неискрени, но Миа предпочете да не обръща внимание на тона му.

— Благодаря, Нотъл. Да сменим темата: бих желала някой да сложи ключалки от вътрешната страна на вратите в банята ми. И на двете врати — тази към моята спалня и другата, към спалнята на херцога.

— Нека се уверя, че съм разбрал правилно Ваша светлост — каза Нотъл сковано. — Искате да сложите ключалки от двете страни на вратите на банята? Тези врати са били донесени от Венеция, където са красили едно тристагодишно палацо.

— Точно така. На тези врати — потвърди Миа.

Когато той не се съгласи веднага, тя попита:

— Може би ще се почувствате по-спокоен, ако Негова светлост потвърди заповедта ми?

Изглежда, според Нотъл полът ѝ беше по-важен от ранга.

— Разбира се, че не — отговори той. Изглеждаше ни лук ял, ни лук мирисал. Миа не беше сигурна какво означава това, но не обичаше лук.

И Нотъл.

Тя се отпрати към един стол, но икономът се обади:

— Ако ме извините, Ваша светлост, има един неотложен домашен проблем, за който бих желал да получа напътствията ви.

— О! — измърмори Миа и се обърна. — Разбира се, Нотъл. За какво става въпрос?

— За животните на покойната херцогиня.

— Всички тези стъклени украшения — каза Миа, разбирайки какъв е проблемът му. — Сигурно е много уморително постоянно да ги бършат от прах.

— Нямах предвид колекцията, а кучетата ѝ — обясни той с притеснено изражение.

— Уинки и Доби! — възкликна Миа. — Да, разбира се, че помня кучетата ѝ. Доби сигурно остарява. Какво стана с тях през последната година?

— Най-общо казано, затворени са в бараката на градинаря. И от време на време в избата с картофи — допълни той.

Миа се намръщи.

— Защо, за бога, живеят в барака? Те са свикнали да тичат на воля из къщата.

— Моля ви да сведете поглед към килима в тази стая.

С огромно усилие на волята Миа се сдържа да не завърти очи. Вместо това погледна към краката си.

— Да?

— Коприна, изтъкана в планините на Кашмир — обясни икономът и в гласа му за първи път се появи нотка на ентузиазъм. — Не само че ноктите са вредни, но и с прискърбие трябва да ви съобщя, че след смъртта на херцогинята те започнаха да уринират навсякъде.

Измина малко време, преди Миа да проумее какво ѝ казва той.

— Вероятно са били в шок! И нищо чудно, щом сте ги затворили в избата с картофи. Херцогът одобри ли това отношение?

— Не занимавам Негова светлост с въпроси от областта на домакинството — съобщи ѝ високомерно икономът.

— Дори не сте го питали?

Нотъл отклони погледа си.

— Херцогът не проявява интерес към такива банални въпроси. Но се случи така, че Негова светлост придружил лорд Карингтън до кухнята за среднощна закуска и така открили кучетата. Ще съм ви много благодарен, Ваша светлост, ако се погрижите животните постоянно да останат затворени в детската стая. Няма да допусна килимът в тази стая да пострада.

— Няма да затворя Уинки и Доби в детската стая. Изобщо не е трябвало да ги затваряте в избата — заяви тя. — Когато се успокоят, инцидентите ще намалеят.

Лицето на иконома се удължи още повече, ако това изобщо бе възможно.

— Да разбирам ли, че килимите ще са заложници на емоционалното състояние на тези животни? Ще ми позволите ли да ги оставя затворени, докато постигнат спокойно състояние, Ваша светлост?

— За малко да реша, че се опитвате да сте забавен, Нотъл — каза Миа. Но беше очевидно, че случаят не е такъв. Тя въздъхна. — Кучетата ще останат при Чарли. Тъй като по всяка вероятност той няма да прекарва много време на долния етаж, килимите ще са в безопасност.

Нотъл наклони глава, очевидно умилостивен.

— Навярно бихте могли да ми съобщите, Ваша светлост, какви условия трябва да осигурим на вашия повереник, като се има предвид неговото... състояние.

Миа присви очи. Това, което долови в гласа му, отвращение ли беше? Реши да го приеме за невинен до доказване на противното.

— Моят племенник е донякъде ограничен в движенията си, но никога не създава проблеми.

— Питам се дали някои от прислужничките в стаите — онези, които не се отличават със здрав стомах, не трябва да бъдат преместени.

Погледът му потвърди, че би предпочел Чарли да живее в избата за картофи вместо в детската стая.

С това съмненията на Миа се стопиха. На лицето ѝ навярно се бе изписало предупредително изражение, защото икономът добави:

— За доброто на младия господар, разбира се. Никой не иска той да се разстрои заради глупостта на някое селско момиче.

— Глупостта на някое селско момиче — повтори Миа. — Какво точно имате предвид?

Икономът я изгледа от горе на долу от висотата на значителния си ръст.

— Това домакинство се гордее със способността си да си затваря очите за някои неприятни особености винаги когато е възможно. Такава е традицията на херцозите на Пиндар.

— Разбирам, че е имало предостатъчно неща за пренебрегване — каза Миа. — Но сега аз съм херцогинята на Пиндар. Нима искате да

ми кажете, че си представяте как прислужничките припадат, щом зърнат Чарли?

— Надявам се, че няма — отговори Нотъл. — Но трябва да осъзнаваме, че има такава възможност, предвид малформацията на детето.

Ненадейно Миа взе решение.

— Уволнен сте — каза тя, като се изпъна дотолкова, доколкото можа, което за съжаление означаваше, че стигна само до мишницата му. — Освобождавам ви от длъжност. Ако херцогът желае да ви осигури препоръка, това зависи само от него. Но бих желала до обед да сте напуснали.

Досега бе уволнявала само двама прислужници, и в двата случая за кражба. И в двата случая въпросните прислужници бяха реагирали с всички признаци на вина.

Нотъл обаче не последва този пример.

И той се изпъна, докато накрая надвисна над Миа, очевидно използвайки ръста си, за да се опита да я сплаши, и оповести:

— Служа на херцозите на Пиндар, откакто бях осемнайсетгодишен.

— В такъв случай Негова светлост навярно е забелязал у вас качества, които аз не виждам — отвърна остро Миа. — Може да ги изброи в препоръката си. Но никой в тази къща няма да запази мястото си, ако прояви към племенника ми дори най-малък признак на неуважение. Може би ще желаете да обясните това на останалите членове на домакинството, Нотъл, преди да си съберете багажа.

— Ще видим какво ще каже Негова светлост по този въпрос — отговори икономът. Гласът му звучеше още по-неприятно, защото той почти съскаше.

От отворената врата зад гърба му долетя някакъв звук и Шишо влезе в стаята за закуска с леко ръкопляскане.

— Хайде, хайде, Нотъл! Нали не мислиш, че един херцог, който току-що се е оженил, ще отмени заповедта на жена си по въпрос, свързан с домакинството?

— Това е прекалено! — за първи път Нотъл изглеждаше леко смутен.

— Аз няма да се застъпя за теб — информира го Шишо. — Не ми харесва как ме гледаш, когато пийна повече, отколкото е

препоръчително.

— Убеден съм, че никога не съм ви оскърбил по какъвто и да било начин.

— Значи бъркаш. Мисля, че често се държиш оскърбително, когато смяташ, че не е така — отвърна рязко Шишо. — Хайде, скъпа моя, ще желает ли чаша канарско вино? Установил съм, че точно от това има нужда човек, за да си успокои стомаха сутрин.

Миа откри, че трепери. Не беше свикнала с подобни сблъсъци. Тя излезе през вратата, през която току-що бе влязъл Шишо, но за нейно недоволство двамата мъже я последваха.

— Извини ме, трябва да се върна за малко в спалнята си — обърна се тя към Шишо, пренебрегвайки Нотъл. Качи се обратно по стълбището, като държеше ръцете си отпред, та никой от двамата да не види, че треперят.

Когато се качи на горния етаж, се втурна в стаята си, затвори вратата и се облегна върху нея. Сюзан я погледна учудено. Тъкмо разопаковаше куфарите, които бяха пристигнали предишната вечер, и грижливо поставяше дрехите на Миа в шкафа.

— Мили боже, милейди — възкликна тя, — какво се е случило?

— Току-що уволних Нотъл.

— Какво? — извика камериерката й.

— Отпратих го — поясни Миа и се свлече на един стол. — Казах му, че до обед трябва да се е махнал.

Сърцето й все още препускаше.

— Беше ужасно, Сюзан. Отначало отказа да си тръгне, преди да е говорил с херцога, но за щастие сър Кътбърт ми оказа голяма помощ.

— Сър Кътбърт е пияница, но е много мил, така казват всички — съгласи се Сюзан, пусна роклята, която държеше, на леглото и се приближи. На лицето й бе изписано огромно любопитство. — Какво, за бога, направи господин Нотъл, че ви ядоса така? Имайте предвид, че той изобщо не ми харесва. Страшно е надут. Ще речеш, че той е херцогът.

— Изрази се грубо за Чарли — отговори Миа. — Направо противно. Намекна, че прислужничките ще припаднат, като видят крака му.

— Това наистина е противно.

Сърцето на Миа започваше да се успокоява. Погледът ѝ бе привлечен от тъмните старомодни рокли на рафтовете в шкафа и тя взе още едно светкавично решение.

— Имам нужда от нови рокли, Сюзан, от коприна, в красиви цветове.

Проклетата да е, ако позволи подовете на Ръдърфорд Парк да са по-добре облечени от господарката му!

Сюзан засия.

— Сега, когато сър Ричард не държи кесията, можете да си поръчате каквото искате. Вие сте херцогиня!

— Предполагам — съгласи се Миа. Преди дрехите никога не я бяха занимавали. Чарли не се интересуваше от външния ѝ вид, а тя не искаше да пръска пари за скъпи платове. След сезона на дебюта си — при който всички добри партии като цяло я пренебрегнаха — тя живееше тихо вкъщи, от време на време посещаваше местни събирания, но рядко дръзваше да отиде в Лондон и никога — в средите на висшето общество.

Но презрението на Нотъл я разтърси. Имаше силното чувство, че отношението му има нещо общо с гардероба ѝ, макар че същината на проблема навярно беше връзката на баща ѝ с покойната херцогиня.

Сюзан пак се върна на темата за иконома.

— Беше ужасно невъзпитано от страна на господин Нотъл да остави конярите да разказват за юмручния бой на Негова светлост със сър Ричард. Господин Гонт никога не би допуснал такива клюки. Имайте предвид, че господин Гонт умееше да показва чувствата си. Не му харесваше начинът, по който майката на мастър Чарлс Уолъс потръпваше, щом го зърнеше. Но никога не каза нищо на глас.

Този конкретен спомен потвърди правотата на импулсивното решение на Миа да се отърве от Нотъл. Горкият Чарли бе принуден да се примирява с отвращението на майка си; последното, което му трябваше, бе да търпи същото и от иконома.

— Снощи Нотъл каза на масата за вечеря, че мастър Чарлс нямал крак, а плавник. — Сега Сюзан бе подпряла ръце на хълбоците си. — Аз му казах, че ужасно греши, а той ми нареди да си затварям устата.

На Миа ѝ се стори, че в стаята няма достатъчно въздух. Не беше само заради сблъсъка с Нотъл. Всичко просто ѝ идваше прекалено много.

— Сюзан — промълви отчаяно тя, — не мога да остана омъжена за херцога!

Камериерката ѝ се тръсна на леглото.

— И защо не? Той е хубав мъж и прислужниците го харесват. Това говори много. А освен всичко друго, сега и станяхте херцогиня.

— Не искам да съм херцогиня! Никога не съм искала.

Сюзан се подсмихна.

— Това е все едно да кажете, че мразите диамантите. Само жена без капка мозък би казала, че не иска да бъде херцогиня. Сега можете да си поръчате всички рокли, които желаете.

Миа вдигна рамене.

— Всички книги, които искате — добави Сюзан. — А младият господар може пак да има учител.

— Негова светлост смята, че съм трътлеста — изрече Миа. За първи път признаваше истината. — И дебела.

Сюзан събра вежди.

— Откъде знаете?

— Той реши, че чакам дете.

— Какво?

— Успях да го убедя, че греша — поясни нещастно Миа. — Но не ми допада идеята да съм омъжена за него. Той е прекалено красив, Сюзан. Помежду ни има несъответствие, което не може да доведе до щастлив брак.

— Когато ви го каза, синия меринос ли носехте? Той наистина се набира под бюста. Винаги съм твърдяла, че госпожа Ракърти в селото трябва да се посвети на градината си.

Тя се поколеба, но добави:

— Забелязах, че снощи той не посети спалнята ви, макар че беше първата ви брачна нощ.

Разбира се, че беше забелязала. Прислугата виждаше всичко.

— Решихме да отложим създаването на наследник за известно време. Години, най-вероятно.

— Вие не сте дебела — отсече категорично Сюзан. — Имате прекрасни извивки. Ще му докажем, че греша.

— „Трътлеста“ е друга дума за „ниска“. Ще стана известна като Трътлестата херцогиня.

— Възможно е.

— Така ли мислиш?

Миа се почувства леко наранена. Сюзан беше нейна камериерка — и на практика единствената ѝ приятелка — от три години.

Сюзан я дръпна и я изправи пред огледалото.

— Роклята ви стига чак до ключицата — изтъкна тя.

Миа кимна.

— Така ми харесва.

— А тези допълнителни набори на раменете не ви красят.

— Трябват ми.

— Защо?

— За да балансират гърдите ми. Прекалено са големи.

Веждите на Сюзан се стрелнаха нагоре.

— Затова ли винаги искате набори?

— И ти щеше да искаш, ако беше ниска и имаше зелки отпред. Ти си цяла глава по-висока от мен, Сюзан, и нямаш представа какво е да си колкото мен.

— Много бих искала да съм колкото вас. Особено отпред.

Тя подръпна корсажа си.

— Погледнете! Нямам си почти нищо.

— Ябълки, не зелки.

— Какво? Защо говорите за храна?

— Не искам да привличам внимание към бюста си. Прекалено съм ниска за дрехи, които се набират под гърдите. Те са за жени с дълги крака, но при мен се издуват и ме карат да изглеждам така, сякаш чакам дете.

— Краката ви са добре оформени — продължи Сюзан. — Както и глезените. Мисля, че трябва да поръчаме скандално къса рокля без почти никакъв плат в бюста.

Миа завъртя очи.

— Сега сте омъжена. Трябва да се обличате като херцогиня: по модата, а не две години след нея. — Тя подръпна набора. — Или десет.

— Това няма да промени нищо.

— Великолепните рокли променят всичко. Утре можем да заминем за Лондон.

— Утре ли?

Сюзан кимна енергично.

— За да отидем при някоя модистка. Нали знаете, че сестра ми Пег е на служба при лейди Брандъл? Когато миналия месец отидох да я видя, обсъдихме всички модистки в Лондон и знам при коя точно трябва да отидем.

— Не мога. Романът ми...

— Вашият съпруг ви пренебрегна през първата ви брачна нощ! — напомни ѝ Сюзан с остър глас. — Това никоя жена не бива да го търпи. Ще ви превърнем в жена, която ще е толкова прелестна, че херцогът ще ви умолява да го допуснете в спалнята си.

Тази идея допадна на Миа, макар да не вярваше, че е възможно.

— Не мога да отида в Лондон. Знаеш, че Чарли не обича да пътува, а аз няма да го оставя сам в чужда къща, докато се размотавам в търсене на нови панделки.

— Ще ви трябва нещо повече от панделки! — провикна се Сюзан.

— Мислех си, че мога да отида да поюздя — смени темата Миа. — Знаеш ли дали снощи са докарали Ланселот? Не ми се закусва.

— Да, докараха го — потвърди Сюзан, — което ми напомня, че ви трябва и нов костюм за езда.

Миа кимна. Беше болезнено наясно, че сегашният се беше свил, тъй като платът се опъваше край месинговите копчета отпред. Това само подчертаваше още повече тази част от тялото ѝ.

— Сега, когато вече не сте просто обикновената госпожица Карингтън — каза замислено Сюзан, — навярно ще можете да повикате някоя модистка в Ръдърфорд Парк.

— Дали ще дойдат тук, в провинцията?

— Ще предложим да им платим двойно.

— Двойно ли?

Сюзан сложи ръце на хълбоците си.

— Милейди, снощи вашият съпруг дори не се опита да дойде при вас в леглото, нали?

Миа се намръщи:

— Трябва ли постоянно да се връщаме към същата тема?

— С подходящата рокля ще станете неустоима — обеща Сюзан.

Според експертното мнение на Миа — като романистка, която бе създала три превъплъщения на Пепеляшка, — това беше също толкова

вероятно, колкото и сняг през юли. Но не можеше да се спре: в сърцето ѝ разцъфна малка пъпка на надежда.

---

[1] Висше общество (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

ОЩЕ БЕЛЕЖКИ ПО ФЛОРА

— Проблем: Флора е отегчителна. Като килимче пред камината. Трябва да измисля думи за скастрияне. „Ти, бълшасала брада такава!“

— Поне да се защитава.

Скучната госпожа Дандилион (пискливо):

— Не си брой билетата, преди да са се излюпили!

Флора:

— С радост ще ви кажа, че дори не знам как изглежда едно пиле, нито пък имам пилета. Очевидно сме се движили в съвсем, съвсем различни обществени среди.

Читателите може да решат, че е прекалено миличка?

Трябва да бъде миличка.

Конюшните на Вандър по нищо не приличаха на простата сграда в Карингтън Хауз. Бяха четири пъти по-големи, с широк, безупречно чисти централен коридор и елегантни боксове, от които конете протягаха глави. Всеки бокс имаше месингова табелка с името на коня. И всеки кон беше по-изящен от предишния.

— Погледнете този, Ваша светлост — обади се господин Мълбъри, главният коняр на Вандър, докосна Миа по ръката и кимна надясно. — Той е нов тук и се оказа, че има ужасен нрав. Ухапа един от работниците отзад и момчето ще си носи белега до края на живота си.

Конят подаде глава над преградата и погледна към нея. Беше тъмнокехлибарен на цвят, с черна грива и сладък перчем, който падаше над очите му. Мускулите играеха по могъщия му врат, извит над вратата на бокса му. Погледът му срещна нейния. Очите му бяха тъмнокафяви, свирепи, диви.

Миа замръзна.

— Голям е колкото къща — прошепна тя. Самата тя определено предпочиташе коне с размери като своя жребец, Ланселот, който беше нисък и набит като нея. Големите коне я хвърляха в ужас.

— Шестнайсет длани — потвърди Мълбъри.

— Как се казва?

— Джафер. Това означава „звукът на вятъра“ на арабски. Негова светлост го докара тук заради родословието му, с цената на огромни разходи, но никой не може да го опитоми. Спря да яде. Според мен просто в Англия не му харесва.

— Боже мой, това е ужасно! — възкликна Миа. За щастие това никога нямаше да се случи с нейния кон, защото Ланселот обичаше да яде повече от всичко друго на този свят. Съмняваше се, че той изобщо ще забележи, че са го завели в друга страна, стига там да има овес.

— Сложих вашия кон в бокс до Джафер, защото реших, че едва ли ще се изнерви от всички смутове, които кипят в съседния бокс.

— Нищо не може да изнерви Ланселот — потвърди Миа.

Мълбъри се опитваше да я преведе покрай бокса на Джафер, но тя се спря.

— Ако се приближа към него, какво ще направи?

— Най-вероятно ще започне да рита по вратата — отговори главният коняр. — Моля ви, Ваша светлост, не го правете! Тук имам двайсет и четири животни и всички те се възбуждат, когато Джафер се опита да избяга — а през последните пет дни не е правил нищо друго.

Миа кимна и се промъкна предпазливо покрай бокса. Когато се приближиха, Ланселот не ги погледна — той дремеше с увиснала глава.

— Може ли да сложите и на Ланселот табелка от месинг? — попита тя. — Знам, че не може да се мери с другите.

— Негова светлост несъмнено веднага ще ви осигури нов жребец — отговори Мълбъри.

— Не искам нов кон — отговори Миа. Ланселот бе идеален за нея. Приличаше на диван с крака. Къси крака.

Сър Ричард бе продал всички коне на баща ѝ и брат ѝ — твърдеше, че на Чарли няма да му трябват. Щеше да продаде и коня на Миа, но се оказа, че никой не е готов да плати за Ланселот повече от един шилинг.

— С него сме заедно от години — добави тя и подръпна перчема му.

Ланселот продължи да стои със затворени очи, без да ѝ обръща внимание. Той беше силно убеден, че бездействието е по-добро от движението.

— Буден е — обърна се Миа към Мълбъри. — Не иска да излиза от конюшните, но ако го извадите от бокса му, ще живне.

Мълбъри май се съмняваше в това, но все пак отвори вратата на бокса и издърпа Ланселот навън.

Миа понечи да ги последва, но тогава видя, че Джафер се е преместил до онази стена на бокса си, която граничеше с Ланселот. Взираше се в нея със светнали, любопитни кафяви очи.

Сега вече не изглеждаше проклет. Изглеждаше заинтересован.

Миа направи крачка към него, а той наведе глава и изцвили.

Понякога единственото нещо, което можеше да накара Ланселот да се размърда, беше ябълка, което означаваше, че джобовете на Миа бяха пълни с ябълки.

Тя протегна едно парче към жребеца и той деликатно го пое с уста от дланта ѝ.

— Ти бърз като вятъра ли си? — попита го Миа.

Той отметна глава назад, сякаш ѝ отговаряше.

— Ти не си конят за мен — осведоми го тя, защото той бе започнал да души косата ѝ, като че ли флиртуваше. — Ти си по-висок, отколкото трябва да бъде, който и да било кон на този свят. Освен това си бърз като вятъра, нали така? Аз не обичам дори да яздя в тръс.

Мълбъри се появи в другия край на коридора. Миа бързо се отдръпна, преди да са я хванали. Джафер издаде малък гърлен звук, сякаш беше разочарован, което беше абсурдно.

— Трябва да тръгвам — каза Миа, обърна се и се отправи към отворената врата.

До ушите ѝ мигновено достигна рев на разярен кон. Тя се обърна и видя как Джафер се изправя на задните си крака, замахва с предните и злобно изригва задната стена на бокса си.

Без да се замисля, Миа закри обратно и нареди:

— Престани веднага!

Той пак се надигаше на задните си крака; предните му копита изтрополиха на земята и на Миа ѝ се стори, че в очите му се чете

виновно изражение.

— Нали знаеш, че не бива да създаваш неприятности.

Джафер отново изви врат и се протегна над преградата да подуши косата ѝ.

Миа колебливо потупа мускулестия му врат. Конят ближеше къдриците ѝ и заплашваше да извади фуркетите от косата ѝ, затова тя му даде още едно парче ябълка. Джафер ентусиазирано го изяде, а после от ноздрите му излезе ураган от въздух и голямата му глава се отпусна на рамото ѝ.

Миа остана на мястото си, вдигна ръка и го почеса край ухото. Ушите му се размърдаха и конят отново въздъхна — звук на несъмнено задоволство. След миг Миа отстъпи назад, сложи ръце от двете страни на муцуната му и го погледна в очите.

Те се възряха на свой ред в нейните, влажни и приветливи.

— Ти си само един измамник — измърмори Миа. — Нали така? Изобщо не си неуправляем.

— Ваша светлост! — обади се Мълбъри, застанал плътно зад рамото ѝ. — Моля ви, отдръпнете се бавно. Вече ви предупредих за този кон. Той хапе.

— Глупости! — отвърна Миа, посегна и почеса Джафер над очите. — Той е също толкова сладък, колкото Ланселот. Просто не е толкова сънлив.

Джафер отново въздъхна — ураган от вятър — и затвори очи, като я остави да го чеше по челото. Миглите му бяха дълги и извити.

— Мисля, че е самотен.

— Самотен ли?

— Нали виждате? Просто иска някой да му обърне малко внимание.

— Ваша светлост, той получи предостатъчно внимание! — възрази приглушено главният коняр. — Този кон струва стотици гвинеи, така че получи не само вниманието на херцога, а и на всички нас. Всички ние поред се опитахме да го успокоим.

— Може би не сте опитали по правилния, начин? — предположи Миа. — Пробвахте ли с ябълки?

Тя бръкна в джоба си и извади още едно парче.

— Вижте, обича ги.

— Дали сме пробвали с ябълки ли? — гласът на Мълбъри звучеше смаяно. — Ваша светлост, пробвахме с всички зеленчуци и плодове, които можете да си представите, с най-добрия овес, със специално приготвена каша от трици и малц. Виждате ли ребрата му? Този кон отказва да се храни.

Миа пусна Джафер и се надигна на пръсти, за да надникне над преградата му. Той веднага се отдръпна, за да ѝ остави място.

Наистина, яслата му беше пълна с овес.

— Джафер — каза Миа и посочи към нея. — Трябва да се храниш.

Той издаде странен звук, почти като разговор.

Миа се наклони към преградата.

— Предполагам, че мога да остана тук за малко — каза му тя, — но после трябва да отида на езда. Ланселот ме чака.

Джафер наклони глава и започна да яде овеса.

— Да ми паднат гащите дано! — възкликна Мълбъри и мигновено добави: — Извинете, Ваша светлост.

Миа се разсмя. Джафер очевидно си беше спомнил колко вкусно нещо е овесът. Тя го потупа по врата, той вдигна глава и изцвили, но веднага след това пак я наведе.

След няколко минути Миа тръгна към заграденото място. Мълбъри я качи на широкия гръб на Ланселот точно когато от конюшната излезе един коняр, и той на кон. Сърцето на Миа се сви. Отчаяно копнееше да се измъкне и последното, което искаше, беше присмехулният поглед на един отегчен млад коняр, докато двамата с Ланселот се шляеха по пътеката и от време на време спираха, та Ланселот да се подкрепи с малко трева поради необичайната задача да я носи.

— Не ми трябва придружител — обърна се тя към Мълбъри. — Съжалявам, че ти загубих времето — добави и кимна на коняря.

— Ваша светлост — възрази Мълбъри, — не е възможно да мислите да излезете на езда, без да ви придружава никой.

— Точно това възнамерявам да сторя — увери го тя. Когато той започна да протестира, Миа се изпъна на седлото. Спокойно можеше да започне да се упражнява в задачата да прилича на херцогиня. — Ще отида на езда сама — отсече Миа. — Ще се върна след около час или там някъде. Приятен ден, Мълбъри.

С тези думи тя насочи Ланселот към отворената порта. Той премина полекичка през нея, примирен с факта, че е принуден да излезе на езда с нея на гърба си.

Миа се наведе и го потупа по гърба.

— Добро момче, Ланселот.

Зад гърба си чу яростния рев на Джафер и трещене на копита. Той навярно бе разбрал, че тя си е отишла, докато е ял.

Миа и Ланселот се отправиха по пътеката, която започваше зад конюшните, заобикаляше моравите и навлизаше в гората. В мига, в който от огромната къща вече не можеше да я види никой, Миа се почувства така, сякаш най-послед може да диша. Сякаш я бе понесла вихрушка, след което тя бе открила, че в околото на бурята въздух няма.

Съвсем неотдавна Миа стоеше в местната църква и очакваше да стане госпожа Едуард Рийв, когато сър Ричард оповести, че Едуард е избягал, и тя незабавно бе затънала в паника, от която все още не бе успяла да се измъкне.

През последните седмици всеки мускул в тялото ѝ бе напрегнат от страх. Сега можеше да се отпусне. Каквото и да се случеше с нея, Чарли щеше да бъде в безопасност — и финансово, и физически. Вандър щеше да ръководи имението умно и предпазливо, за разлика от сър Ричард, който би пропилял наследството на Чарли за неоснователни искиове.

Вандър никога не би постъпил така. Едуард също. За първи път Миа си позволи наистина да помисли за факта, че годеникът ѝ бе предпочел да избяга от страната, вместо да се ожени за нея.

Гърлото ѝ се сви. Тази мисъл беше ужасна.

Едуард я целуваше така, сякаш наистина я желаше. След първата им целувка той се отдръпна и се засмя, а все пак начинът, по който я гледаше...

Очевидно желанието не бе достатъчно условие за преданост. Тогава Миа вярваше, че Едуард я обича, но сега осъзнаваше, че това е бил временен копнеж. Както с Вандър.

За миг тя се олюля на седлото, поразена от факта, който бе проумяла току-що: че един ден Вандър ще си вземе любовница, красива изящна жена, някоя, която може да обикне така, както Торн Дотри обичаше съпругата си.

По бузите на Миа потекоха сълзи. Съществуваха причина, поради която пишеше романите на Лусибела: тя копнееше да бъде обичана и да се влюби на свой ред.

Баща ѝ не се справяше много добре с родителските задължения. Но той обичаше покойната херцогиня на Пиндар. Никога не беше пощастлив оттогава, когато танцуваше с Нейна светлост. Миа го бе виждала стотици пъти на дансинга. Косата му блестеше като злато на светлината на полилеите и той беше горд да държи своята любима в прегръдките си.

От този спомен сълзите ѝ потекоха още по-бързо. Тя се бе надявала — мечтала, — че един ден ще обикне някого със същата страст, но в рамките на брака. Чувствата ѝ към Едуард не бяха особено пламенни, ала Миа наистина го харесваше и беше убедена, че с времето ще се научат да се обичат.

Сега, ако изобщо изпиташе любов, това щеше да бъде любовта в изневярата. Нейното чувство щеше да бъде опетнено така, както това на баща ѝ, обгърнато от срам.

Тя затвори очи и остави Ланселот да върви на, където пожелае. От време на време гърдите ѝ се разтърсваха от ридание. Върна се към действителността само когато спряха да се движат.

Първото нещо, което видя, когато отвори очи, бяха размазаните очертания на една голяма ръка, стиснала поводите на Ланселот. Миа бавно премести поглед от ръката към поле от сива вълна, силна челюст, сини очи. Гневни сини очи.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изръмжа Вандър. Беше доближил коня си до Ланселот, за да сграбчи поводите. Кракът му се допираше до нейния.

Нямаше смисъл да се опитва да се преструва.

— Плача.

— Никога не съм виждал никой да язди със затворени очи — каза той. — Конят ти можеше да се препъне в някоя къртича дупка. Макар че е толкова набит, че едва ли щеше да пострадаш. Трябва да ти намеря свестен кон.

— Ланселот е идеалният кон за мен — успя да изрече Миа и попи сълзите си с влажна кърпичка.

— Да, стига да не опитваш нищо по-бързо от ходене — отвърна кисело Вандър.

Мъжете нямаха добро мнение за Ланселот. Миа така и не успя да убеди брат си, че не изпитва никаква нужда да минава в тръс и следователно мудността на коня ѝ е без значение.

— Ето — протегна Вандър към нея голяма бяла кърпичка.

Миа я взе и отклони погледа си. Той беше изтънчен както винаги, докато тя беше обляна в сълзи и разрошена.

— Благодаря — отговори Миа и войнствено си издуха носа — нещо, което нито една дама не би направила в присъствието на джентълмен. После прибра кърпичката му, за да я даде на Сюзан. — Извинявам се, че съм те притеснила, херцоже.

Той я погледна и се намръщи.

— Какво те разплака?

Изключено беше да му разкрие, че скърби за любовната история, която никога нямаше да има.

— Мислех си за баща си.

Вандър се взираше в бюста или може би в корема ѝ, затова тя изпъна гръб, вместо да седи на седлото като чувал с брашно.

— Баща ти беше конте, което не правеше нищо друго, освен да се върти на пета пред майка ми в спалнята ѝ — прелюбодейски, държа да добавя.

— Моят баща обичаше майка ти! Това може и да не беше редно, но просто... просто беше така.

— Тя му беше любовница — поправи я Вандър със студен глас. — Придаваше му важност, докато двамата слагаха рога на баща ми.

— Това е много вулгарен начин за обясняване на връзката им — възрази Миа и отново се изправи на седлото.

— Това е истината — отвърна остро Вандър.

— Мисля, че ще се върна в конюшните — каза тя и дръпна поводите, но Вандър не ги пусна.

Кракът му отново се отърка в нейния, докато жребецът му помръдваше неспокойно.

— Доколкото разбирам, тази сутрин си освободила Нотъл.

— Да — потвърди Миа. — Той каза някои много нелюбезни неща за Чарли.

— Да, и Шишо така каза. Нотъл служи на семейството ми от години, затова го изпратих да поеме длъжността на иконом в градската къща. Рядко ходя там и това ще го устройва напълно. И пратих един

коняр да помоли твоя господин Гонт да се присъедини към нас. Според мен ще се справи много добре с този пост.

— Това е идеално решение — въздъхна с облекчение Миа. — Чарли никога не ходи в Лондон и няма причина да се срещат.

Вандър събра вежди.

— Защо го казваш? Чарли, естествено, ще ходи в градската къща. Но повярвай ми, Нотъл никога повече няма да изрече нито една неуместна дума за племенника ти, било то на горния или на долния етаж. Много добре знае, че ако чуя и най-малкия шепот, си тръгва без препоръка.

— Отлично! — възкликна Миа и му се усмихна сияйно. — Постоянно се опитвам да заобикалям Чарли с положителни влияния. Може да научи колко е жесток светът, когато стане по-голям.

— Когато стане по-голям — повтори Вандър. — Колко по-голям?

— На двайсет, може би? Толкова дълго, колкото успея да го предпазя. А сега той има и теб.

— Не, няма ме — отговори Вандър с равен глас.

Сърцето на Миа се сви. Тя бе принудила Вандър насила да встъпи в този брак; не беше много вероятно той да поеме ролята на настойник с какъвто и да било ентузиазъм.

— Да, естествено, разбирам. Ако ме извиниш, херцоже, ще се връщам в къщата.

— Ти не ме разбра.

— Разбрах те — отсече тя. — Какво си мислиш, че си първият човек, който смята Чарли за прекалено голямо бреме ли?

— Исках само да кажа, че за разлика от теб аз няма да изнежвам племенника ти.

— О! — промълви Миа и кимна. — Разбирам. Сега ще се връщам в къщата.

Беше изтърпяла целия семеен разговор, който можеше да понесе. Освен това усещаше топлината на крака му през полата на костюма си за езда и това ѝ размътваше мозъка.

С бързо движение Вандър пусна и своите, и нейните поводи, хвана я за кръста, грабна я от страничното ѝ седло и я вдигна нагоре и напред, докато накрая Миа се озова седнала пред него.

Тя ахна.

— Какво си мислиш, че правиш?

Херцогът я погледна мълчаливо, а после устата му се доближи към нейната. Целувката беше с разтворени устни, сякаш си говореха. Дясната страна на Миа беше долепена до гърдите на Вандър, едната му ръка бе заровена в косата ѝ, а езикът му...

Усещането профуча през тялото ѝ и се заби в нея като гръмотевичен тътен.

Срещата на два езика... това беше нещо плътско. Миа се бе вкопчила в палтото му, убедена, че ще падне; сега пръстите ѝ се свиха в юмруци в гъстата му мека коса.

Още един миг, и някои части от тялото ѝ станаха по-горещи от други. От гърлото на Вандър излезе звук, който приличаше на ръмжене. Миа отговори така, сякаш някой прокарваше по голото ѝ тяло къс коприна.

Притисна се още по-близо до него и Вандър я стисна по-силно. Миа се разтопи насреща му, сякаш нямаше кости. Сякаш той можеше да прави с нея каквото пожелае.

А после Вандър спря.

— Имаш ли желание да поискаш някоя от тези определени нощи? — попита той. Погледът му беше непроницаем.

Отне ѝ един миг, но накрая тя изграчи:

— Да поискам ли? Нямаш ли предвид, че трябва да те помоля за една нощ? Никога!

С бързо движение той я върна на седлото ѝ. Добре че гърбът на Ланселот беше широк, иначе Миа можеше да падне право от другата страна. Коленете ѝ трепереха.

Колкото и прекрасно да се целуваше Вандър, у него нямаше нищо особено интересно.

Ако си го повтореше достатъчно пъти, може би щеше да го повярва. Отново вдигна поглед към него и отвори уста, за да му го каже, но по някакъв начин всичко отново се беше променило.

Когато той я беше метнал обратно на гърба на Ланселот, полата ѝ се бе омотала около коленете и сега краката ѝ — обути в бледорозови копринени чорапи — бяха разкрити чак до бедрата, виждаше се и млечнобялата плът над коленете ѝ. Очите на Вандър горяха, сякаш искаше не просто да я целуне, а да направи нещо наистина скандално. В стомаха ѝ се разля топлина и Миа дръпна полите си обратно надолу.

— Здравсти, здрасти!

Един дълбок глас разби магията така, както камък — прозорец.
— Кого виждам! Я, ама това са младоженците в малък tate-a-tate^[1].

— Здравей, Шишо — поздрави го Миа и успя да се усмихне.

Онзи мускул отново пулсираше на челюстта на Вандър. Миа изпита злобно удовлетворение.

— Добро утро, скъпа моя — поздрави я Шишо. — Да продължавам ли сам към селото, племеннико?

— Не, не, аз ще тръгна — обади се припряно Миа.

Вандър отново присви очи.

— Току-що си дадох сметка... Къде е конярят ти?

— Реших да тръгна сама — отговори Миа. — Довиждане.

Много ѝ се искаше да препусне в галоп по пътеката, но знаеше, че няма смисъл да пробва. Зад гърба ѝ настъпи тишина, докато двамата с Ланселот се отдалечаваха тежко-тежко и това ѝ даде време да се зачуди дали задните ѝ части не изглеждат абсурдно закръглени в тесния костюм.

Вандър навярно я наблюдаваше и се питаше дали изобщо има талия.

Не можеше да се обърне да погледне назад. Не биваше.

Почти беше стигнала до завоя, когато чу как гласът на Шишо избоботи:

— Момичето има невероятна коса. Предполагам, че я е взело от баща си.

Тя зави и накара Ланселот да спре. Умираще от желание да разбере какво ще отговори Вандър. Шишо продължи:

— Никога не съм сигурен дали слуховете, които повтарям, отговарят на истината, но тя не беше ли същата, която беше лудо влюбена в теб, когато беше момче? Не си спомням със сигурност.

Миа замръзна. Чуваше единствено собственото си накъсано дишане. До ушите ѝ не достигна нито една дума от отговора на Вандър.

— За това си прав, момчето ми — каза Шишо. — Прав си. Все пак си херцог.

— Не беше заради титлата.

А, хубаво! Вандър поне разбираше, че тогава Миа не беше.

— Но да, едно време беше влюбена в мен — довърши той.

— Не беше ли достатъчно хубава за теб?

Сърцето на Миа се блъскаше в гърдите.

— По онова време лицето ѝ беше кръгло, а аз бях на петнайсет — отвърна Вандър с равен глас. — Изисканите млади дами ми допадаха точно толкова, колкото и поезията.

Миа стисна юмруци. Този самодоволен, наперен негодник! За бога, нали той я дръпна на своя кон!

Той беше този, който я целуна въпреки кръглото ѝ лице, а не обратното.

Миа беше чула достатъчно. Тя охлаби поводите на Ланселот и конят бавно продължи напред, размахвайки опашка.

Миа не заслужаваше подобно отношение. Може и да не беше най-хубавото момиче на света или дори най-хубавото в Англия, но никой друг, освен Вандър не я беше карал да се чувства направо грозновата.

След инцидента с поезията тя опита да се подложи на режим за отслабване, но той само намали обиколката на кръста ѝ, така че гърдите ѝ изглеждаха още по-големи. Накратко, по-привлекателна нямаше да стане никога.

Проклятие, ето че пак плачеше, толкова силно, че започна да хълца.

Бракът беше нещо ужасно.

Миа го ненавиждаше... почти толкова, колкото ненавиждаше съпруга си.

---

[1] Интимен разговор, среща насаме (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

*От седалището на „Бранди, Бъкнъл и Бендал“,
издатели*

10 септември 1800 г.

Ваша светлост,

Пиша ви, за да ви изкажа най-искрени поздравления, от мое име и от името на моите партньори, за неотдавнашната ви венчавка. За нас е чест, че сте един от авторите ни.

Освен това бях много щастлив да прочета за отличния ви напредък с „Ангелско лице, Дяволско сърце“. Ако мога да направя редакторски предложения по първите сто страници, вместо да чакам да получа пълния ръкопис, с удоволствие ще се заема. Убеден съм, че ще мога да си намеря квартира в селото, където ще можете да ме намерите по всяко време и ще мога по-ефективно да ви окуражавам и съветвам, както и да редактирам страниците веднага щом излязат изпод перото ви.

Още хубави новини: продажбата на сборника със златни мотиви на подвързията на предишните ви книги надмина очакванията ни. Предупредихме печатаря, че скоро ще получим новия ръкопис, и отново ще поръчаме и картонена подвързия със синя хартия и кожен етикет на гръбчето, и кожена подвързия със златни мотиви в един и същи ден, с което ще удовлетворим всичките ви читатели.

С дълбоко уважение и с надеждата да ви видя скоро.

Оставам ваш:

Уилям Бъкнъл, еск.

П.П. Към настоящото писмо ви изпращам не само работите на госпожица Джулия Куиплет, но и един нов роман, написан от госпожа Лайза Клампас, за който вярвам, че ще ви хареса.

Докато се обличаше за вечеря, Вандър се чувстваше смутен. Беше оставил Шишо в кръчмата, заобиколен от цял куп приятели.

Когато се върна в конюшните, установи, че Мълбъри направо танцува от въодушевление — заради жена му. Джафер беше спокоен в присъствието на Миа! Миа, чийто кон се движеше като престаряла костенурка, бавна и със сковани крака?

Нещо повече, не можеше да си избие от главата спомена за целувката им. През целия си живот се беше чувствал привлечен от високи, стройни жени. Сега обаче го раздираше пламенно желание към жена, която едва му стигаше до рамото. Жена, която дори не беше достатъчно висока, за да го погледне в очите. Която можеше да вдигне от седлото и да не спре да целува, докато и двамата останат без дъх.

Раздразнеше ли се Миа, очите ѝ потъмняваха до мразовит зелен цвят, който Вандър не беше виждал у нито една друга жена.

Ненадейно се усети, че прислужникът му му подава жилетка.

— Извинявай. Знаеш ли как е минал следобедът на новия ми повереник в детската стая?

Прислужникът му се ухили.

— Доколкото чувам, той е голям образ.

— Съгласен съм.

— Господин Гонт също. Накара всички ни да седнем и ни изчете сериозно слово как трябва да се държим с мастър Чарлс.

— Отлично — отвърна доволно Вандър. — На долния етаж имаше ли празник по случай заминаването на Нотъл?

— Съвсем не.

Но моментната пауза преди отговора подсказа на Вандър точно това, което трябваше да знае; отбеляза си наум да прати Нотъл в някоя къща в имота си в Йоркшър.

Той се обърна и нахлузи вечерния си жакет.

— Херцогинята е повикала модистка от Лондон — доложи личният му прислужник. — Нейната камериерка много се радва, че Нейна светлост е решила да се откаже от непълния траур.

Съпругата му, изглежда, наистина бе скърбила за смъртта на баща си. Сълзите ѝ го бяха разстроили дълбоко и това не му харесваше. Меките устни на Миа трепереха и той изпита желание да я целуне, докато се разтрепери цялата, но по различна причина. В мига,

в който осъзна, че жена му плаче, му се прииска да я вземе в прегръдките си и да не спре да я целува, докато не я разведри.

Абсурд! Вандър никога не бе изпитвал подобно нещо и проклет да е, ако се оставеше съпругата му да го смути. Още по-малко съпругата, която дори не бе избрал сам.

Не че се оплакваше, както трябваше да признае. Всеки път щом видеше Миа, желанието му се разпалваше още повече. Това беше полезно, защото щеше да се наложи да легнат заедно достатъчно пъти, за да създадат наследник и резерва.

А може би дори и дъщеря. За миг Вандър си представи едно малко момиченце с великолепната коса и зелените очи на Миа и сърцето му подскочи.

Четири нощи...

Потисна смеха си.

Щяха да му трябват повече от четири нощи, за да си я избие от главата.

Няколко минути по-късно той влезе в салона и развеселен установи, че Миа се е облякла в рокля с висока яка и цял куп волани, която приличаше на одеяние на някоя възрастна икономка. Но това нямаше значение. Само един поглед към нея, и членът му реагира.

Косата на Миа падаше по гърба ѝ, а една лента я държеше настрана от лицето ѝ. Отиваше ѝ. С тези големи очи, сърцевидно лице, извити вежди... и, проклетие тези устни.

Странно, но Миа сякаш нямаше представа колко е красива. Вандър беше свикнал с жени, които бяха издокарани и шлифовани, безжалостно излагайки най-хубавите си стоки на пазара.

Само като наблюдаваше как гърлото на Миа пулсира, докато тя преглъща виното си, се възбуди. Гонт му предложи чаша червено вино. Вандър я взе и тръгна към жена си, като оправи жакета си, за да прикрие ситуацията отдолу.

— Добър вечер, херцогиньо — поздрави той.

Миа не го погледна в очите.

— Добър вечер, херцоже — измърмори тя. Носът ѝ имаше съвършена форма — нито закръглен, нито прекалено заострен, както у много други жени.

— Искам да те питам нещо за баща ти — каза той. Нарочно повдигаше тема, която щеше да създаде известна дистанция помежду

им.

Както очакваше, Миа сбърчи вежди.

— Не желая да говоря за баща си.

— Защо е дал твоята поема на майка ми?

Миа най-накрая погледна към него. Погледът ѝ беше като нажежен ръжен, който изпрати кръвта от главата до петите му, като по-голямата част се събра на половината път между двете точки, ако трябваше да бъде честен.

— Помислил си е, че поемата е смешна.

— Предполагам, че не си му дала екземпляр.

— Моят баща имаше особени идеи за собственост. Освен това никога не можеше да устои на любопитството си. Несъмнено точно така се е добрал до писмото, написано от твоя баща.

— Има ли други писма от подобен характер? — осведоми се Вандър. — Разполагаш ли с трезор, пълен с чужди тайни?

Тя потръпна почти незабележимо.

— Не. Донякъде сама съм си виновна за кражбата на поемата, защото ѝ сложих заглавие, от което беше ясно на кого е посветена. Трябваше да знам, че ще я сметне за неустоима.

— Нямах да ми е толкова неприятно, ако я беше посветила на Евандър. Винаги съм мразил второто си име.

Крайчецът на устата ѝ се изви леко.

— По онова време „Септимъс“ ми се струваше далеч по-романтично име от „Евандър“.

Тя се обърна и отиде до едно канапе. Против волята на Вандър погледът му проследи движението на задните ѝ части. Това бяха най-сочните хълбоци, които беше виждал. Закръглени... съвършени.

Съчетаваха се идеално със съвършения ѝ нос.

Херцогът я последва, седна на един стол срещу нея и отново отпи от виното.

— Това значи ли, че предпочиташ „Септимъс“ пред „Евандър“?

— Не — отговори замислено тя. — Мисля, че беше прав, когато поиска да не се обръщаме един към друг така интимно. Независимо дали бракът ни ще оцелее, или не.

Миа видя, че той се кани да продължи, и вдигна ръка.

— Искам да кажа, че никой от нас не желае у другия да се появи неблагоприятна привързаност.

Ненадейно Вандър се почувства убеден, че иска у жена му да се появи точно такава привързаност.

— Мислиш ли, че е възможно?

През погледа ѝ премина вълна на болка, но веднага изчезна, изместена от маската на добре заучена любезност.

— Доколкото разбирам, ти не можеш да си представиш ситуация, в която ще се влюбиш в мен — каза тя с вдигната брадичка. — Но ако аз се влюбя в теб, Ваша светлост? Пак? Мисля, можем да се съгласим, че ще е по-добре да избегнем такава злополучна ситуация.

— Не исках да нараня чувствата ти.

Думите му прозвучаха като дрезгава ласка.

— Не си ги наранил — отговори веднага Миа. — Напълно осъзнавам разликите помежду ни, херцоже. Не ми причиняваш болка, като ми напомняш да не ги забравям.

Той се намръщи. Разлики ли? Но преди да я помоли да уточни, Шишо влезе в салона с несигурна стъпка. Чичо му не беше пиян-заян: беше два пъти по-пиян от това.

— Добър вечер, влюбени гълъбчета! — поздрави ги той, завъртя се на пета и погледна назад, досущ като кутре, което си търси опашката. — Видяхте ли вече този наш нов иконом? Само преди една секунда беше тук.

Вандър посегна и дръпна връвта на звънеца.

— Казва се Гонт, Шишо.

— Знам — отговори чичо му. — Днес никой не би си го помислил, като му види корема, но едно време беше шампион по бокс в това графство, племеннико, както щеше да знаеш, ако не се вълнуваше само от конюшни, конюшни и нищо друго, освен конюшни.

Миа се усмихваше, така че сигурно вече знаеше на какво се дължи счупеният нос на иконома ѝ.

Дявол да го вземе, само един поглед към нея, и страстта пак го проряза като нож.

Тя беше негова съпруга. Беше негова.

Щеше да го обикне.

Пак.

ГЛАВА 17

ОЩЕ БЕЛЕЖКИ ПО ИЗОСТАВЯНЕТО

— Може би Фредерик е пьян и забравя да дойде в църквата?

„Фредерик болезнено усещаше колко недостойно се бе държал.

— Сега, когато отново съм на себе си и съм се освободил от опасното влияние на силния алкохол... с потиснати от дяволския ром чувства, забравих най-безценния подарък, който ми е дал животът. «Не. Читателите няма да го харесат.»

— Може би Фредерик случайно събаря Флора в един водопад. Поставя я в Смъртна опасност и я осакатява трайно. Изоставя я от чувство за вина. (И това няма да им хареса.)

— Или пък ревнува! Неверен приятел му казва, че Флора е само една покварена съблазнителка. Да, това ще стане!“

Съвсем в стила на Шекспир — това не беше ли „Много шум за нищо“? Или пък „Мяра за мяра“?

Миа започваше да си мисли, че ще заслужи медал, ако оцелее до края на вечерята. Нямахше почти никакъв разговор — сър Шишо си тананикаше нещо, а Вандър ядеше парче телешко с онова почти религиозно преклонение, с което мъжете ядат големи парчета месо.

Миа не можеше да спре да се тревожи за въпроса за интимността — и нямахше предвид обръщането един към друг на малки имена. Когато двамата с Вандър консумираха брака си, което трябваше да се случи рано или късно, щеше да настоява преди това да угасят всички лампи. И без свещи. Чаршафи, вдигнати до брадичката.

Беше ли допустимо една жена да настоява съпругът ѝ да не я докосва никъде над кръста? Струваше ѝ се, че не, макар че не знаеше. Тъй като не помнеше майка си, имаше съвсем неясна представа за подробностите около брачната интимност.

Стига толкова! Трябваше да говорят за нещо.

— Днес се запознах с Джафер — каза ведро тя.

Вандър вдигна поглед от чинията си.

— Мълбъри ми каза. Не се доближавай до този кон. Прекалено е нервен.

— Доколкото разбирам, Джафер е отскоро в конюшните ти?

— Да, пристигна преди няколко дни — потвърди Вандър и си взе още телешко.

— Ти нали ми спомена, че скоро ще има надбягване? Той ще участва ли?

— Не съм си мислил да го включа, защото е много неспокоен. Печелил е надбягвания в родината си още на една година и бих искал да разбере какъв е на хиподрума. Но може би ще го запиша... сега, когато знам, че пътят към сърцето му е една херцогиня с джоб, пълен с ябълки.

Миа знаеше, че сияе, но беше прекрасно да триумфира там, където главният коняр на Вандър се беше провалил с гръм и трясък.

— Браво на теб, скъпа моя — обади се Шишо и направи широко движение с чашата си. Едва не се прекатури, но успя да се спре. — Вече си открила пътя към сърцето на съпруга си.

Вандър присви очи. Навярно мислеше, че Миа се опитва да го подмами да изпита нежелано чувство, като се сприятелява с Джафер — когато подобна мисъл и през ум не ѝ беше минавала.

— Няма нужда да стигаш до такива крайности, херцогиньо — отбеляза той. — Нали вече ме купи и плати за мен.

Миа замръзна, неспособна да продума. Шишо, от друга страна, направи рязък жест и изръмжа:

— Племеннико, аз...

Столтът му се прекатури назад с оглушителен трясък. Силно тупване им подсказа, че Шишо си е ударил главата в пода. Миа изпищя и скочи на крака, но Вандър просто се наведе напред достатъчно, за да надникне към чичо си, и се изправи, без да бърза.

Миа заобиколи тичешком масата. Шишо лежеше на пода. За нейно облекчение гледаше към тавана и примигваше. Изглеждаше по-скоро изненадан, отколкото пострадал.

— Ето ме пак на този проклет под — отбеляза той.

Вандър го изправи на крака и го сложи обратно да седне.

— Да не би да имаш съмнения за брака ни? — обърна се той към Миа с подигравателен тон, докато се връщаше към мястото си начело на масата. — Това домакинство не е точно като beau monde.

— Трябва ми нещо тонизиращо — измърмори Шишо и дръпна звънеца, за да повика Гонт.

— Ако някога съм мечтала да живея сред beau monde — успя да изрече Миа, — то отдавна съм се отказала от тези мечти. А сега, ако ме извините, ще се оттегля.

Тя стана и излезе тичешком от стаята, докато Гонт влизаше, а после се втурна по стълбите към детската стая.

Помещението в херцогския дом беше три пъти по-голямо от това в Карингтън Хауз. Беше светло и весело, с люлеещ се стол с извити части от метал и възглавници от червено кадифе. Пред сложно украсената решетка на камината беше поставен диван.

В ъгъла имаше желязно легло с детски размери, а до него — мивка с леген, голяма колкото за дете. Чарли беше в леглото, но когато Миа влезе на пръсти в стаята, разбра, че е буден. Тя седна на леглото му, наведе се и го целуна по челото.

— Защо не спиш, Барли Чарли^[1]?

— Прекалено съм развълнуван — прошепна той и седна в леглото. — Чичо Вандър ще ме научи да яздя, лельо Миа! Ще ме научи да яздя кон! И ми показва как да слизам по стълбите съвсем сам.

— Какво?

Чарли сграбчи ръката ѝ и я сложи в ямката на слабичкото си коляно.

— Усещаш ли това?

Натисна с крак ръката ѝ и Миа кимна.

— Това означава, че мога да яздя кон! — поясни триумфално той.

Сърцето на Миа се сви.

— Скъпи, ездачите използват едни неща, наречени стремена.

— На един истински ездач те не му трябват! — възрази пламенно Чарли. — Човек може да направлява кон само с коленете си. Херцогът казва, че това е най-добрият начин за езда. Не ти трябват стъпала — само силни крака.

Миа отвори уста и я затвори. Все пак тя не беше човекът, запознат с подробностите около ездата.

— Предполагам, че би могъл да яздиш Ланселот.

Чарли поклати глава.

— Ще яздя истински коне. Ще започна с едно пони на име Рижка, а след него и с най-големите коне в конюшните на херцога. Ще ги яздя всичките.

— О, не! — простена Миа. Това изражение ѝ беше познато. Беше го виждала на собственото си лице, когато осъзна, че ако пише романи и ги публикува под псевдоним, може да продължи да пише за любовта, без да рискува да я сполети унижение.

Лицето на Чарли беше дребно, но тя изведнъж видя, че вече не е деликатно. Брадичката му беше квадратна, а очите — изпълнени с яростна решителност.

— Вече порастваш, нали? — попита тя, без да може да сдържи усмивката си.

— Разбира се, че пораствам — отговори Чарли. — Всички момчета порастват. Скоро трябва да тръгна на училище. Това ще е истинско приключение.

— Не, няма да ходиш там! — извика Миа. Възражението избликна направо от сърцето ѝ. — Кой ти каза подобно нещо? Херцогът ли?

Чарли се сгуши обратно сред завивките си.

— Да, той. Каза ми, че ще ме изпрати в своето училище. Името му е едно такова смешно... звучи като Итам. Мисля, че е това. Ще ме изпрати в Итам.

Очите му се притваряха, той вече задрямваше.

— „Итън“ — прошепна Миа потресена. Нейното бебче никога нямаше да отиде на училище, където жестоки момчета като онзи ужасен Оукънрот щяха да му се присмиват и да го тормозят.

Миа беше готова по-скоро да се хвърли пред колелата на каретата, отколкото да позволи това да се случи. Тя ли беше виновна?

Заради брака ѝ с Вандър Чарли щеше да понася агонията на унижението, не само веднъж, а всеки ден, години наред?

Не.

Очите на Чарли отново се отвориха.

— Не можеш да ме задържиш завинаги бебе, лельо Миа — прошепна той. — Трябва да порасна.

Сърцето ѝ туптеше в гърлото. Бракът ѝ не беше консумиран. На Чарли може би щеше да му е по-добре при сър Ричард. Той поне щеше да го задържи в къщата, вместо да го метне на гърба на някой кон или да го изпрати на училище.

Не. Каквото и да се случеше отгук нататък, тя постъпи правилно, като измъкна Чарли от лапите на сър Ричард.

Чарли вече спеше. Миа посегна, приглади падналата над челото му коса и излезе на пръсти от стаята. Трябваше да помисли, но Сюзан оправяше спалнята ѝ. Имаше нужда от място, където едва ли някой щеше да я обезпокои.

Ненадейно си спомни за Джафер. Той беше също толкова притеснен и самотен като нея. Мина известно време, докато намери странична врата, но най-накрая излезе в нощта. Навън беше топло, а небето бе обсипано със звезди, като блестящи черешки в купа.

Миа тръгна по пътеката към конюшните и остави вечерния въздух да обгърне раменете ѝ. Лампите не бяха ли опасно нещо в конюшните? Да, но сградата беше осветена отвътре, сякаш бе ден, и когато се приближи, Миа чу крясък.

Последван от високото цвилене на разярен кон.

— О, за бога! — измърмори Миа под носа си.

Но въпреки всичко се почувства по-добре. Някой се нуждаеше от нея. По очевидни причини Вандър не желаше компанията ѝ, а Чарли вече порастваше.

Двама коняри се приближиха тичешком към нея по коридора от бокса на Джафер. Опитаха се да я спрат, но тя мина право покрай тях.

Само след секунда вече стоеше пред бокса. Обезумелите очи на жребеца се въртяха, ушите му бяха опънати назад, а косъмът — потъмнял от пот. Миа подпря ръце на хълбоците си. Когато беше двегодишен, Чарли мина през период, в който лягаше на пода в детската стая и започваше да крещи.

Миа реши, че и Джафер е изпаднал в детински пристъп на гняв. Както някога с Чарли, тя изчака, докато улови погледа му. Дивата самота в очите на Джафер се стопи и той стовари предните си крака на пода с шумно тупване.

Конярят, който дърпаше поводите в напразен опит да го овладее, изсипа порой от благодарни ругатни, обърна се, видя я и се стресна.

— Ваша... Ваша светлост!

— Джафер — каза Миа, — какво си мислиш, че правиш?

Конят духна въздух през ноздрите си и разтърси глава. Нямаше да се предаде веднага. Очевидно за всичко беше виновна тя.

Миа пристъпи напред.

— Ела — каза тя и посегна към него.

Джафер не дойде веднага — трябваше да я накара да разбере, че не е трябвало да го изоставя на странно място, където разни мъже му крещат. А после шумно въздъхна и наведе глава към рамото ѝ.

Миа обви ръце около врата му.

— Не бива да се държиш така — каза му тя. — В края на краищата не мога да спя с теб в конюшните.

Сякаш я разбираше, Джафер изпръхтя тихичко и облиза косата ѝ. Сюзан я бе оставила пусната по начин, за който твърдеше, че е по последна мода, но според Миа беше просто несресана.

Тя се отдръпна.

— Тук е много светло — обърна се към работника. — О, Мълбъри, ето ви и вас! Няма ли да е по-добре да угасите лампите? Вижте горкия Ланселот. Иска да спи.

Всъщност Ланселот спеше. Един ужасен, обзет по носталгия по дома кон в съседния бокс съвсем не стигаше, за да го държи буден.

— Ако знаех, че на този жребец ще му трябва херцогиня, за да е щастлив — измърмори Мълбъри, — никога нямаше да препоръчам да го купим.

— Навярно просто му липсва женска нежност — каза Миа, макар че идеята не ѝ допаднаше. Джафер беше неин.

Мълбъри поклати глава.

— Не, Ваша светлост. След като сутринта си тръгнахте, пробвахме с всички кухненски прислужнички, с тази от долния етаж и с всички краварки. Опитах се да подмамя и готвачката, но тя отказа да дойде.

Миа прокара кадифеното ухо на Джафер между пръстите си.

— Не мога да остана цяла нощ с теб в конюшните, глупаво момче такова. Мълбъри, ако бъдете така добър да оставите само една лампа, навярно ще мога да го укротя достатъчно, за да заспи.

Тя обърна глава и целуна коня по мустакатия нос.

— Нали ти се спи?

Очите на арабския жребец се затваряха. Детински пристъп на ярост, продължил цял ден, със сигурност не беше лесно нещо.

Навремето, когато беше двегодишен, Чарли заспиваше като пън след пристъпите си.

Една по една лампите угаснаха и конюшните потънаха в почти пълен мрак. Всички мъже си тръгнаха. Мълбъри беше последен.

Най-накрая останаха само тя и Джафер — е, тя, Джафер и още две дузини животни, които бавно дишаха в топлия мрак с мирис на коне и чиста слама.

Миа отвори вратата към бокса на Джафер и влезе. В мига, в който застана до главата му, той сгъна дългите си крака и рухна като къща от карти.

— Сега ще заспиш — каза Миа със спокоен равен глас. Седна на пода до него и се облегна на рамото му. Конят изви врат около нея и тя го погали отстрани по муцуната. — Скоро трябва да си тръгвам и ти ще спиш през нощта. Ще дойда да те видя утре сутрин, а може би вечерта пак.

Главата на Джафер се плъзна от рамото ѝ на сламата и той заспа.

Миа продължи да седи с ръка на врата му. Мислеше за живота си. Бе пожертвала всичко за Чарли — самооценката си, самоуважението си, шанса си за щастлив брак. Но така беше правилно. Само като си помислеше за грейналите му очи, и започваше да се усмихва. Той искаше да се научи да язди, така че трябваше да му позволи.

От мига, в който осъзна, че новороденият ѝ племенник може да умре, защото майка му беше прекалила с опиума по време на раждането, а лекарят реши да не събужда бебето заради деформацията му, Миа пое отговорност за него. Започна в секундата, в която изсипа над главата му една кана с вода и го събуди от замаяността на опиума.

Според Миа понякога единственият път, по който човек можеше да поеме, водеше напред, затова тя издърпа Чарли от ръцете на

дойката. Осем години по-късно се изправи пред подобен проблем и се омъжи за Вандър.

Тя се облегна назад, върху Джафер, и прогони мисълта за херцога от ума си.

Може би графът щеше да изостави Флора, защото беше закоравял пияница, също като Шишо? Но зад пиенето на Шишо сякаш се криеше толкова много болка... нямаше да успее да се справи, ако Фредерик се намираше в толкова мъчително емоционално състояние.

Романите не приличаха на действителността.

Най-мрачните проблеми в живота бяха като сифилиса и въшките. Миа не можеше да се допре до тях, не и в страниците на книгите си.

---

[1] Чарли Ечемичения (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

ЧЕРНОВА: СВАТБАТА

Флора бе израснала в сиропиталище и не знаеше почти нищо за брака. Образът на паднал на колене джентълмен се сблъскваше в главата ѝ с видение на самата нея в копринена рокля, обслужвана от облечен в ливрея иконом лакей в ливрея.

Флора отдавна мечтаеше за мъж в елегантен жакет, който да седне до нея и да се закълне да я обожава завинаги.

Никога не си бе представяла тази... тази агония.

С треперещи пръсти тя разгърна малкото листче, което ѝ подаде свещеникът. Лицето на божия служител бе белязано от състрадание.

(„Белязано“ звучи така, сякаш има сифилис, от каквото не бива да страда никой свещеник.)

С треперещи пръсти тя разгърна листа хартия. Думите заиграха пред очите ѝ. Пред очите и заплуваха черни петна.

Фредерик бе променил решението си.

Когато вратата на трапезарията се затвори зад съпругата му, Вандър се вгледа в нея и почувства как в стомаха му се свива топка на вина. За миг, преди Миа да се усмихне неискрено и да им пожелае „лека нощ“, той бе видял страданието, изписано в погледа ѝ.

Страдание.

Той бе виновен затова.

— Държиш се като конски задник — потвърди Шишо. Отново беше взел вилицата си и говореше през хапка телешко. — Знаем, че те изнуди и тъй нататък, но вече е свършено. Какво ще правиш? До края

на брака ви ли ще я нападаш? Тя дори не ти отвърща. Това не е честна борба.

Миа наистина не му отвърна. На лицето ѝ се изписа вдървено изражение, което не му хареса. Изобщо.

— Ще трябва да ти дам някой и друг урок как да се държиш с жените — размаха вилицата си Шишо. — Бог вижда, че майка ти беше необикновена. Сигурно затова изобщо не ги разбираш.

— Необикновена ли? — повтори Вандър и настръхна. — Аз не мисля, че беше необикновена. Шишо го погледна намръщено.

— Какво имаш предвид?

— Тя изневеряваше на брат ти — отговори Вандър. — Взе си любовник и му слагаше рога пред очите на цялото общество. Нищо необикновено няма в това.

Шишо остави вилицата си на масата.

— По-грозно обяснение от това не би могъл да измислиш.

— А друго има ли? — в сърцето на Вандър се събираше горчивина. — Гледах я, Шишо. Виждах как майка ми се носи из балните зали, увиснала на ръката на този мъж. Той оставаше при нас с месеци, седеше на мястото на баща ми на масата. Дори когато още бях в детската стая, знаех, че е нередно.

Когато предстоеше да пуснат баща му от частната лудница, лорд Карингтън изчезваше обратно в собственото си имение. Вандър никога не каза на баща си какво се случва по време на престоите му в лудницата.

Ако херцогът знаеше, че всеки път, когато го обземеше прекалено голяма меланхолия, за да се къпе, и го прокудеха обратно в лудницата, лорд Карингтън влизаше наперено обратно в къщата с развяна над челото буйна златисторуса коса... щеше да бъде ужасно.

Затова Вандър стана неволен участник в заблудението на баща си. Участник в изневяра.

— Ситуацията беше много сложна — прекъсна мислите му Шишо. — Предполагам, че е трябвало да поговорим за това по-рано.

— Няма за какво да говорим — отсече Вандър.

Шишо стана, отиде до бюфета, взе си бутилката вино и си наля в чашата, която си беше донесъл.

— Трябваше да повикаш Гонт да налее — тросна се Вандър.

— Ти наистина ли ще се опиташ да превърнеш къщата си в типично херцогско жилище? — попита Шишо. — Малко си закъснял.

Вярно беше. Вандър обичаше по цял ден да работи в конюшните. Не си правеше труда да се преоблича за вечеря, макар че днес го стори. Беше се оженил за жена, която се обличаше като възрастна икономка. Чичо му беше пиян почти през цялото време.

— Едва ли.

— Обичах брат си — каза Шишо, облегна се на бюфета и отпи от виното си. — Когато бяхме малки, за мен той беше нещо като бог: постоянно разказваше разни истории, забъркваше се в неприятности и успяваше да се измъкне със сладки приказки, навсякъде ме влачеше със себе си, макар че бях толкова по-малък.

Вандър кимна.

— Благодаря ти за това.

Той се изправи.

— А сега, ако ме извиниш...

— Няма — сръза го Шишо.

Вандър замръзна. Преди този проклет брак никой — никога — не му беше казал какво да прави. Не само че беше херцог — бе спечелил хиляди лири от обучение, надбягвания и залагания на своите коне. Той даваше заповеди, не ги приемаше.

— Племеннико — настоя Шишо.

— Разбира се — каза Вандър и седна обратно. — Извинявам се. На твое разположение съм.

Можеше да го направи. Повече от всичко друго мразеше да говори за родителите си, но дължеше на чичо си поне тази любезност.

— Болестта на баща ти настъпи, когато беше на петнайсет, макар че тогава не го разбрахме — поде Шишо, като въртеше чашата между дланите си. — Започна да будува по цяла нощ и да разказва налудничави истории. Дни наред не млъкваше. Отначало и аз стоях буден с него. Но не можех...

За миг той замълча.

— Не можех да издържа на темпото му. Той яхваше някой кон и яздеше по цяла нощ. Когато бяхме в къщата в Уелс, се гмуркаше от скалите и се връщаше в селото с плуване. Знаеш колко път е това, момко.

— Можел е да загине — промълви Вандър и се намръщи. — Сигурно вече е бил луд. Разбира се, че е бил.

— Да.

Шишо отпи голяма глътка от виното си и започна да върти чашата си пак и пак.

— Започна да се гневи. Избухваше съвсем неочаквано. Това не беше той, не и в истинския смисъл. Като момче не беше такъв. Винаги беше зад мен, защитаваше ме.

Вандър кимна.

— Значи ти се е нахвърлял?

— Отначало мислех, че аз съм виновен — призна Шишо. — Че ако по някакъв начин бих могъл да бъда по-добър брат, по-тих, по-услужлив и той няма да се гневи. Но той винаги се гневеше. Яростта, ударите се разразяваха съвсем изневиделица.

Вандър отново стана от стола си. Не знаеше нито какво да направи, нито какво да каже. Не беше от онзи тип хора, които умеят да утешават другите.

Проклятие, по бузата на чичо му се плъзгаше сълза!

— Испитах облекчение, когато се ожени и се изнесе от къщата — прошепна Шишо. — Родният ми брат.

— Всеки би разбрал — увери го Вандър, заобиколи масата и сложи ръка на рамото му. — Баща ми не беше с всичкия си. Беше смахнат.

— Той се прехвърли от мен към майка ти — промълви Шишо и насълзените му очи срещнаха тези на Вандър.

Ненадейно херцогът почувства, че застива целият.

— Бях толкова благодарен за освобождението си, но това просто означаваше, че той насочи този гняв към нея. Никога ли не си се питал защо нямаш брат или сестра? Или защо майка ти така и не зачена от лорд Карингтън, след като бяха заедно повече от двайсет години?

Челюстта на Вандър се стегна. Посоката, в която поемаше този разговор, не му харесваше.

— След твоето раждане тя повече не можеше да има деца, защото твоят баща — моят брат — я лиши от тази възможност. — Гласът на Шишо беше тих, измъчен.

Вандър инстинктивно се обърна настрана и се спъна.

— С юмруците си — допълни Шишо и отпи голяма глътка вино.

Стомахът на Вандър се сви и неспособен да се спре, той повърна на пода.

— Проклятие! — измърмори Шишо. — Не биваше да ти казвам.

Той грабна някакъв плат от бюфета и го хвърли над повърнатото.

— Трябваше да се досетя — промълви Вандър и взе от масата чаша с вода. — Как съм могъл да не го забележа?

— Той не искаше да го прави — рече настойчиво чичо му. — Той не беше виновен, момко. Лудостта го завладяваше...

— Давай да се махаме оттук, по дяволите!

Вандър остави празната чаша и закрачи към вратата. В коридора се спря и каза:

— Гонт, повърнах на пода. Моля те, предай извиненията ми на прислужничката, която ще трябва да го почисти, която и да е тя.

— Рибената чорба! — възкликна икономът.

— Не, не, чорбата беше превъзходна.

Шишо го последва в кабинета му, стиснал в ръка бутилката с вино.

— Открай време имаш този навик да повръщаш при лоши новини — отбеляза той и се облегна на рамката на вратата.

Вандър се намръщи. Нямахше никакви спомени от повръщане.

— Ти беше като глашатай на лудостта на брат ми — каза чичо му. — Когато манията го обземеше, знаех, че ще се разделиш с менюто си. Мисля, че един-два пъти това ти спаси живота.

— Не е възможно! — промълви Вандър с хриплив глас.

— Всички се опитваха да те предпазят, разбира се, но ти беше малък, а децата са ужасно крехки, не съм ли прав? Брат ми настояваше да влезе в детската стая, все едно колко лакеи бяха оставени пред вратата. Имай предвид, че той не искаше да го прави. Разбираш ли, той страдаше от заблуди. Понякога мислеше, че е негов дълг да те убие.

Вандър разрови паметта си.

— Помня, че един път ме взе за крадец.

— Така ти казахме.

Гласът на Шишо беше толкова тъжен, че Вандър усети сълзите в него.

— Но той обичаше и теб, и майка ти, мен също.

Вандър си прочисти гърлото.

— Това не е достатъчно — каза той и погледна Шишо в очите. — Може и да ни е обичал, но не ни е защитил. Не се е погрижил да сме в безопасност. Изглежда, е било точно обратното.

Крайчецът на устата на Шишо потръпна. По лицето му се бореха съжаление и срам.

— Радвам се, че ми каза — добави Вандър.

Това беше лъжа.

Шишо кимна и обърна бутилката над чашата си.

— Ще бъда в конюшните — рече Вандър и се измъкна покрай него в преддверието, а после и през предната врата и потъна в сенчестия мрак.

ГЛАВА 19

БЕЛЕЖКИ ПО РАЗКАЯНИЕТО НА ФРЕДЕРИК

— един ден след като Фредерик жестоко изоставя Флора пред олтара, неговият неверен приятел рухва и признава, че Флора никога не го е целувала. Всичко е било лъжа.

— Фредерик осъзнава прекалено късно в каква злочестина го е вкарала ужасната му ревност. Загубил е жената на сърцето си и т.н.

— Втурва се към къщата ѝ, но вижда, че адвокатът на господин Мортимър отново е влязъл във владение и е настанил там нова (доскоро съвсем бедна) девица.

— Ужасен, той осъзнава, че дрехите и бижутата на Флора са били закарани в неговата къща преди сватбата.

— Сега Флора няма нищо друго, освен роклята, която е носила на церемонията.

— Агония на разкаяние. Ха!

— Обезумял, Фредерик ще се откаже от състоянието/конете/прислугата си дотогава, докато си възвърне своята любима. Поема на път пеш, упътван от истории за една Божествено красива жена в окъсана сватбена рокля, която проси хляб.

Вандър се запъти към единственото място на света, в което всичко имаше смисъл, но Мълбъри го пресрещна по пътя. Само след секунда той вече тичаше по пътеката към конюшните. Какво, по дяволите, правеше Миа? Защо пак се беше приближила до този кон?

Купуването на Джафер беше грешка. Той очевидно е бил част от стадо, а някои коне така и не се възстановяваха, след като ги разделяха от семейството им. Беше рядко, но се случваше.

Той отвори вратата и хукна към бокса на Джафер. Не видя никъде Миа и въображението му изрисува пред очите му образа на жена му, сгърчена под копитата на коня. Остана изненадан как прескочи сърцето му, но после я зърна.

Неговата херцогиня се беше сгушила в рамото на най-непредсказуемия жребец, прекрачвал прага на конюшните му. Беше дълбоко заспала, както и Джафер. Конят изглеждаше по-спокоен от когато и да било след пристигането си в Англия.

На бледата светлина на единствената лампа, на фона на тъмната рокля, кожата на Миа изглеждаше бяла като порцелан, но по-топла, по-копринена. По целите ѝ рамене бе нападала златна коса и се подвиваше като талаша, който конярите сипваха в клетките на конете.

Това сравнение навярно нямаше да ѝ хареса, но отговаряше на истината. Талашът беше златист, кехлибарен и дори масленожълт, а нейната коса преливаше във всички тези оттенъци едновременно.

Но това, което наистина го порази, беше колко е дребничка. Сгушена така, затворила смелите си независими очи, тя изглеждаше крехка. Поривът да я закриля премина през тялото му като светкавица.

— Миа — прошепна той. Трябваше да я извади от бокса.

Тя не помръдна, затова Вандър влезе с тихи крачки, наведе се и я вдигна на ръце.

Миа тежеше колкото пиле. Може би колкото новородено жребче. И му беше приятно да я усеща в прегръдките си. Навярно беше изтощена, защото не се събуди. Бузата ѝ се притисна до гърдите му и Миа се сгуши до него, сякаш той я разнасяше напред-назад от години.

Вандър излезе заднешком от бокса и внимателно затвори вратата с коляно — достатъчно тихо, за да не събуди нито коня, нито дамата. После се отправи към къщата.

Вярно, не знаеше нищо за цветята, но беше почти сигурен, че Миа ухае на орлови нокти. Орлови нокти, примесени с ванилова нотка.

На половината път до къщата тя се размърда и веждите ѝ се събраха, сякаш го гълчеше наум. Отвори очи и прошепна:

— Какво правиш?

— Нося те обратно в къщата — отговори Вандър. Ръцете му се стегнаха около мекия благоуханен вързоп в прегръдките му.

Не искаше да мисли за разкритията на Шишо. Предпочиташе да се съсредоточи върху факта, че за първи път в живота си има човек,

който да е негов и само негов, независимо дали по невнимание, или не.
Миа.

— Моля те, пусни ме веднага! — настоя съпругата му. Тялото ѝ се бе напрегнало и това не беше толкова приятно, както когато се беше сгушила в обятията му.

— Приятно ми е да те нося — каза ѝ той.

— Предпочитам да вървя сама.

— Вчера не те пренесох през прага — напомни ѝ Вандър. Строгата нотка в гласа ѝ му допаднаше. — Така че мога да те пренеса сега.

Миа се опита да се измъкне.

— Аз не съм играчка, херцоже.

После стисна зъби. Проклятие, но тя имаше най-хубавото лице, което беше виждал Вандър. Не беше ъгловато и сурово, както на някои други жени. А в същото време Вандър долавяше сила във всяка негова черта.

— Не разбирам защо се държиш така — каза Миа със студен глас.

— Защо те нося ли?

Вече се приближаваха към стената на къщата. Тя беше построена от блокове, издялани от някой далечен прадядо (или по-вероятно от робите му). Само като погледна към зидарията, се почувства по-спокоен.

Баща му и майка му си бяха отишли, а с тях и цялата болка и хаос в живота им. Той беше женен за джобната Венера, която държеше в прегръдките си, и някой ден щяха да имат деца, едно, от които щеше да стане негов наследник.

С начина, по който Миа успокояваше Джафер, децата им щяха да носят в ръцете и костите си същия гъдел като него: гъдел, който му подсказваше, че някое едногодишно жребче ще спечели надбягване, а друго е лениво по природа и ще е по-добре да тегли двуколка.

Вандър бутна въртящата се врата към опустелите кухни и влезе. Със закъснение осъзна, че Миа все още говори и гласът ѝ се повишава.

— Веднага щом стигнем горе, те пускам — обеща ѝ той. За първи път от дни насам се чувстваше щастлив.

Допадна му мекотата на Миа, извивките ѝ, парфюмът ѝ... всичко у нея. Той влезе заднешком през вратата към спалнята си, която

за щастие беше празна.

Лицето на Миа бе започнало да поруменява, тя се мятеше напред-назад и Вандър най-накрая я пусна. Миа се завъртя към него с ръце на хълбоците.

— Какво си мислиш, че правиш, като ме подмяташ така? — попита властно тя.

Вандър се ухили.

— Пренасям съпругата си по стълбите.

Той се премести по-близо до нея и се зачуди как една разрошена жена, облечена в чувал с висока яка, може да накара цялото му тяло да се стегне от желание.

— Мисля, че трябва да се престорим, че това е нашата сватбена нощ.

Миа се отдръпна.

— Бракът ни ще остане неконсумиран, докато аз не те помоля за една от отредените ми нощи, не помниш ли? Ти така реши. И ме накара да го подпиша във вид на договор.

— Реших да наруша договора — обясни Вандър, без изобщо да се притеснява от решението си. Сега имаше Миа и щеше да я задържи. Онова тъпо правило за четири нощи трябваше да отпадне.

— Това не е в твоите компетенции. Аз не ти искам такава нощ. Всъщност никога няма да помоля за една нощ с теб.

Тя се стрелна към вратата на общата им баня.

— Извини ме.

Задърпа я, но напразно.

Вандър закрачи към нея.

— Сигурно е затворена от вътре.

— Това е абсурдно!

— Идеята да не пускаш съпруга си в банята, докато се къпеш, също е абсурдна.

Ако и бездруго нямаше ерекция, със сигурност щеше да получи само като си представеше млечнобялата кожа на Миа хлъзгава от вода.

Тя очевидно реши, че няма смисъл да продължава този разговор, защото се отправи към вратата на коридора.

Вандър я улови за кръста, обърна я и телата им се притиснаха едно в друго. Миа веднага се укроти и погледът ѝ се остави да го прикове неговият. В гърдите на Вандър набъбна дълбока сигурност

дори докато тялото му пулсираше от желание. Сигурност, която му се струваше също толкова редна, колкото дъждът през пролетта, също толкова огромна, както когато първият обучаван от него кон спечели надбягване.

Те бяха женени, Миа беше негова и това беше много важно. Не беше само въпрос на документи и преговори.

Имаше нещо друго... Песента на Шишо изплува в съзнанието му: „Днеска ме люби, любима. Младостта не е без край!“

Вандър сведе устни към нейните и се случи същото, както последния път, когато се целунаха: страстта се разгоря толкова силно и бързо, че беше почти осезаема. Всъщност наистина беше осезаема — в онази корава част, която се притисна към нейната мекота.

Неговата уста изискваше... нейната се разтвори. Първичната чувствена радост се смеси с жаждата и желанието му.

Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ и я привлякоха по-близо. Той трепереше от желание, но имаше достатъчно разум да осъзнае, че Миа вече не се опитва да се измъкне или да се заяжда за онези четири нощи. Сега тя отговаряше на целувките му и езикът ѝ се извиваше около неговия по начин, който разгоря огън в кръвта му.

Сладострастни извивки се разтопиха срещу тялото му. Ръцете му се плъзнаха още по-надолу и той я повдигна, завъртя я, докато гърбът ѝ се окажа притиснат към стената, която поддържаше тежестта ѝ, за да може Вандър да завладее устата ѝ, без да навежда глава.

Миа издаде тих звук. Вандър се почувства като луд, завладян от непреодолимо желание. Очите ѝ се отвориха... с тежки клепачи, чувствени, изпълнени с копнеж. През тялото му премина тръпка.

— Ако обичаш, би ли поискала една от онези четири нощи? — попита шепнешком той.

Преди Миа да успее да отговори, Вандър наведе глава и я целуна по шията. Искаше да я оближе цялата, да я накара да се гърчи под него, да простене и да извика името му.

Мисълта за разтворените ѝ устни, докато от гърлото ѝ излизат викове, го тласна малко по-напред към лудостта.

— Всеки път, когато те докосна, се чувствам като луд — прошепна той. Някъде на този свят имаше ли други толкова красиви очи? С цвят на зелена вода. Караха мъжа да си представи, че вижда неща, които никой друг не може да види.

— Наистина ли си спряла да пишеш поезия? — попита той.

— Да — отговори Миа — първата дума, която изрече, откакто започнаха да се целуват. Дрезгавият ѝ глас възпламени тялото му и Вандър отново превзе устата ѝ, като безмълвно ѝ заповядваше да помоли за него. Да помоли за услугите му. Да изиска той да ѝ служи.

Както иска, така да се изрази!

Бе готов да направи всичко, особено когато пръстите ѝ се свиваха в косата му и Миа се притискаше близо до него. Беше готов да я хвърли на леглото и да я погълне и по дяволите всички обещания и договори, четири ноци или триста ноци. Триста и шейсет ноци можеше и да не му стигнат.

— Боже, искам те.

Думите изскочиха от устните му, брутални и прости като нещо, което някой работник от доковете можеше да каже на проститутка.

— Мисля, че ще е по-добре да... — започна Миа, но ахна и млъкна, защото той завладя устата ѝ, преди да е довършила. Изречението ѝ не отиваше във вярната посока.

Без да я остави да проговори, Вандър се завъртя, отиде до леглото си и я положи там, а после тежкото му тяло последва нейното.

Помисли си, че за първи път не е съвсем сигурен дали ще може да изчака жената да му позволи. Стъписан, той се отдръпна и се претърколи настрани.

— Миа — прошепна и сложи пръст на сочните ѝ устни. Дали пък не трябваше той да изиска една ноц? Проклятие, тя беше негова съпруга! Тя беше.

— Добре — прошепна Миа и по бузите ѝ пропълзя розовина. — Ако... ако наистина искаш.

Вандър я погледна невярващо.

— Ако наистина искам ли?

Членът му се притискаше към крака ѝ, затова той леко се премести напред.

— Как ти се струва, дали се двоумя?

Миа примигна и сведе поглед към панталоните му. Те бяха издути над ерекцията му, а тя на свой ред беше такава, че долните му гащи се бяха предали и се бяха смъкнали. Кое то, между другото, беше адски неудобно.

Трябваше да зададе само един въпрос, макар че вече знаеше отговора. Начинът, по който Миа реагира на близостта му, беше отговор сам по себе си. Тя със сигурност беше преспала с онзи малоумник, годеника си.

— Някога била ли си с мъж? — попита Вандър, като се постаратонът му да прозвучи неутрално.

Веднага разбра, че е допуснал грешка.

— Не съм имала тази възможност — отговори сковано Миа. Преди да може да я спре, тя седна и се плъзна към края на леглото. — Това наистина беше много образователно, Ваша светлост, но мисля, че не бива... не бива да пресилваме способността си да прекарваме време в една и съща стая.

Вандър седна и я хвана за кръста точно когато тя се изправи.

— Остани с мен.

— Предпочитам да не оставам.

— Трябваше да ти задам този въпрос.

Миа обърна глава и погледна към него.

— Защо? Защото съм изнудвачка, мислиш, че дарявам с ласките си, когато ми хрумне?

— Не! Нищо такова не съм си помислял. Мъжът се държи с жената различно, ако има опит, това е всичко. Много двойки предвкусват сладостта на брака преди клетвите.

Миа стисна устни.

— Ние с Едуард не сме — отсече тя.

Чувството, което премина през гърдите на Вандър, беше примитивно и нецивилизовано, но невероятно мощно.

— Радвам се — каза той, преди да може да се спре.

— Ако ме извините, Ваша светлост, бих искала да се оттегля в спалнята си. Мисля, че здравият разум трябва да надделее.

— Не. — Пръстите му я стиснаха по-силно и я задържаха. — Трябва да поговорим, Миа. Не можем да продължим да си подмятаме разни неща. Сега сме женени. Заедно носим отговорност за Чарли.

— Ти не носиш никаква отговорност за него — отговори веднага тя.

— Нося — поправи я Вандър. — Малко са хората, които могат да се срещнат с Чарли, без да останат заплени от него и щастливи да поемат отговорността за него. Знаеш, че е така.

Устните ѝ потрепериха.

— Така ли смяташ? Наистина ли?

— Но ти си го увила в пашкул. Той трябва да излезе от къщата, да се качи на кон, да разбере как да се държи с другите момчета.

— Ти дори не подозираш колко жестоки могат да бъдат децата. Това може да прекърши духа му.

— Подозирам, и няма да го прекърши.

— Откъде знаеш? Веднъж, когато беше петгодишен, го оставих за няколко минути сам в селото и когато се върнах, те го бяха разплакали.

— Пак ще го разплакват — отговори спокойно Вандър. — Ще има трудни моменти. Но докато ние сме зад него, ще се справи. Трябва да го направи, Миа. Трябва да порасне и да стане мъж, а не инвалид.

Тя бе стиснала зъби и това го накара да се ухили. Бракът с Миа никога нямаше да бъде скучен.

Той обви ръката си по-плътено около талията ѝ, привлече я по-близо.

— Искам да променя условията на споразумението ни. На брака ни.

— Не виждам причина — отговори тя. Гледаше не към него, а някъде зад дясното му ухо. — Четири ноци годишно е предостатъчно, за да създадем наследник. Ако ли пък се окажат недостатъчни, може да размислим след края на годината.

Опита се да се отскубне, но Вандър я подметна обратно към гърдите си като уловена пъстърва през лятото.

— Искам те — каза отново той.

Гласът му беше натежал от страст. Херцогът гризна леко ухото ѝ. Миа подскочи, но не се опита да се освободи и той усети как пулсът ѝ се ускорява срещу ръката му.

— Затова позволи ми да ти кажа какво ще се случи — продължи Вандър, когато Миа не каза нищо. — Тази нощ ще консумираме брака си, защото така постъпват женените двойки. Лягат си заедно и не стават часове наред.

— Ние нямаме нормален брак — опита се да възрази тя.

Гласът ѝ беше напрегнат, което не се хареса на Вандър.

— Обърни си главата, за да мога да те целуна — подкани я той, заровил устни в благоуханната ѝ коса.

Тя поклати глава.

— Това не е желателно.

Съпругата му наистина беше твърдоглава. Проклятие, ако потърсеше думата в някой речник, навярно щеше да намери името „Миа“ изписано там.

— Ние не сме женени наистина — настоя тя.

— Напротив, женени сме. Ти си моя съпруга и ще останеш такава. И ако си мислиш, че няма да спим заедно, след като ме целуна по този начин, много грешиш.

— Да съм те целунала...

Тя прочисти гърло и обърна глава точно толкова, колкото да му се намръщи.

— Ти целуна мен, а не обратното.

— Не.

— Да!

В стомаха му кипна желание и го подтикна отново да я повали по гръб. Но вече ѝ бе оказал достатъчно натиск. Ако разтвореше с целувка тези алени като ягода устни, можеше да я съблазни.

Но това не беше достатъчно. Подозираше, че да спи с Миа ще е все едно отново да овладее изкуството да се люби.

Човек не можеше да го постигне сам.

— Тази целувка беше продължително, бавно странстване в света на забравата и завладя и двама ни — прошепна той и устните му забърсаха бузата ѝ. — Ти отвори тези твои сладки малки устенца и започна да преплиташ езика си с моя така, сякаш ме искаш също толкова, колкото аз теб.

ГЛАВА 20

БЕЛЕЖКИ ПО ЦЪРКВАТА И ИЗОСТАВЯНЕТО

— Стъписани ахвания от зрителите гостите, събрани в катедралата. Уестминстърското абатство (само за кралски особи?) „Сейнт Пол“.

— престарял свещеник потупва треперещата ръка на Флора.

— С високо вдигната глава тя прихваща подгъва на булчинската си рокля.

— Заслепена ли е от сълзи? „Зацапана от сълзи, тя...“
Не знам за „зацапана“. Не съм сигурна какво точно значи.

— Тя излиза тичешком през (страничната врата — кораба?), неспособна да срещне любопитните погледи/родителите на Фредерик? През целия път от Германия?

— Втурва се през задната врата на църквата и излиза навън, на ярката слънчева светлина. Булото се развява зад нея.

— Втурва се да бяга като подгонено животно: единствената ѝ мисъл е да се скрие.

— един добросърдечен човек с каруца я закарва чак до (някъде извън Лондон) и я оставя с две корички хляб.

Миа усети как на врата ѝ избиват алени петна от притеснение. Съпругът ѝ едва я погледна, а ето че стените, които бе издигнала да скрие любовта си, се бяха пропукали.

— Не съм те целунала — отсеке категорично тя.

Смехът в очите на Вандър едновременно я раздражни и възбуди.

— Който и мъж да целунеш, ще забрави целувките на всяка друга жена — увери я той, обхвана лицето ѝ с длани и наклони главата ѝ, докато накрая я постави точно в тази поза, която искаше.

Това беше опасно. Всички копнежи от детството ѝ нахлуха обратно в сърцето ѝ така, сякаш изобщо не се бяха стопявали. Така, сякаш Вандър бе единственият мъж, когото бе обичала или желала.

Той отново наведе глава и в същото време едната му ръка се плъзна над ключицата ѝ.

Миа се отдръпна.

— Какво правиш?

— Нищо — отговори невинно той.

— Докосваш моите... — започна тя, поколеба се и прочисти гърлото си. Щом щяха да консумират брака си — а тя не беше толкова глупава да храни заблуди по въпроса, — трябваше да установят някои основни правила за поведение.

Този брак може и да я бе съсипал, да я бе разбил на парчета. Но поне можеше да избегне повторно унижение като това, което я бе белязало, след като Вандър се подигра на поезията ѝ... и на гърдите ѝ.

Той можеше да овладее тялото ѝ. Но не и тази част. Не и частта, която я изпълваше с отвращение.

— Не можеш да ме докосваш там.

— Какво?

— Предпочитам да не ме докосваш там — повтори тя.

Отговорът му долетя мигновено и тихо:

— Някой да не е опипвал против волята ти?

— Не! — извика Миа, стресната. — Никой никога. И никой няма да го стори. Включително и ти.

Лицето му се отпусна, но пламенната нежност в очите му изчезна. Миа съжали затова, но беше много важно да се изрази ясно. От другите жени бе подразбрала, че мъжете обичат да опипват гърдите на жените.

— Защо не? — попита Вандър.

Тя се опита да обясни:

— Всички ние имаме по някоя част от тялото си, която не харесваме.

Той вдигна вежда.

— Така ли?

Мъжете, изглежда, харесваха всичко у себе си. Това ни най-малко не я изненада.

— Поне жените имат. Някои жени не харесват коленете си, ходилата си или косата си.

— Твоят бюст е възхитителен. Косата също. Не мога да кажа нищо за коленете или ходилата ти, но ако ми дадеш шанс, мога да те успокоя и за тях.

Миа не можеше да повярва, че Евандър Септимъс Броуди, най-красивият херцог в цяла Англия, се взира в безличната Емилия Карингтън с желание в погледа.

Но това беше истината.

Дори със страст. Страст към някоя като нея? Едно тихо гласче ѝ напомни, че мъжете са като котараци: не подбираха коя желаят.

Но една друга част от нея си помисли, че очите му са променили цвета си, след като я целуна. Заради нея.

Не заради която и да било жена.

Заради нея.

— Миа?

Той се наведе и я целуна бързо и страстно.

— Можем ли да се съгласим за косата ти и да преминем по-надолу?

— Мислех, че мразиш косата ми.

— Защо, за бога, ти е хрумнало подобно нещо?

— Каза, че е като тази на баща ми. Всъщност го нарече „проклетия ми баща“ — уточни тя.

Вандър поднесе част от косата ѝ напред с шепя, заровил в нея силните си загорели пръсти.

— Никога няма да обикна баща ти. Но... Шишо ми разказа някои неща тази вечер, които аз... във всеки случай трябва да помисля за тях. Косата ти е като слънце. А гърдите ти са наистина удивителни.

Тя се скова.

— Не искам да говоря за тях.

Тогава, когато Оукърот ги нарече зелки, те бяха много големи за възрастта ѝ, но сега бяха пораснали още повече. „Удивителни“ беше наистина подходящо описание.

Той обаче настоя и отново попита:

— Защо?

— Просто не желая. Мисля, че трябва да почакаме — продължи Миа. Започваше да дърдори. — Една младоженка трябва... Една

младоженка трябва да изглежда съвсем различна, когато... когато интимното.

Гласът ѝ секна, защото устните на Вандър се плъзгаха по бузата ѝ и се доближаваха още повече до устата ѝ.

— Хайде — подкани я той, — разкажи ми още за това, което според теб трябва да се случи.

Но вместо да изчака за отговор, той отново я целуна. Целувката му беше груба и сладка, а жаждата му я накара отново да се разтопи насреща му.

По някое време Миа отвори очи. Сега двамата отново бяха легнали и ръцете на Вандър се плъзгаха нагоре по краката ѝ. Очите му бяха приковани в нейните в очакване да видят дали тя ще одобри.

— Караш ме да изпитвам такава скапана жажда! — изръмжа той.

Миа бе дочувала тази дума от устата на уличните чистачи, а в един паметен случай и изръмжана от баща си, но никой досега не я бе адресирал към нея.

— Наистина ли каза тази дума?

— Да.

— Ти... ти не можеш да говориш такива неща!

— И защо не?

— Защото си херцог, а аз съм...

— Ти си моята херцогиня.

Ръката му премина по-нагоре, плъзна се по бедрото ѝ. Миа потръпна под допира му. Краката ѝ се разтвориха, защото тази част от нея пламтеше.

Вандър нададе стон.

— Аз не съм образцов херцог, Миа. Досега трябваше да си го разбрала. Когато отидох в „Итън“, майка ми вече беше известна като курва надлъж и нашир в Англия. През целия си престой в училище трябваше да се бия с някого. Единственият ми приятел беше копеле.

Миа застина ужасена.

— Момчетата са ти говорили за поведението на майка ти?

Той се ухили, сякаш му бе задала най-глупавия въпрос на света.

— Обикновено не говореха — просто ме наричаха с разни прозвища. А аз им отговарях с юмруци.

— Оукърот — промълви отвратено Миа. — Онзи противен малък жабок!

— Ти откъде... — започна Вандър и млъкна. — Бях забравил, че знаеш точно какъв е Ротър.

Ръката му бе стигнала до най-закръглената част на бедрата на Миа и тя се бореше с порива да изстене. Да направи всичко, за да го подкани да премести ръката си по-високо, към онова място между краката ѝ, което очакваше допира му.

Той се усмихна, сякаш знаеше какво точно си мисли, и пръстите му се плъзнаха право между краката ѝ. Миа стисна очи и се съсредоточи върху болезнения мрак зад клепачите си, както и върху факта, че ръцете ѝ стискаха мишци, корави от мускули.

За секунда се зачуди дали подобен допир е позволен между дама и господин, но прогони тази мисъл от главата си. Нямаше кого да попита. Освен това не искаше Вандър да спира.

Всъщност си помисли да остави краката си да се разтворят и да придърпа едрото му тяло отгоре си. Тази идея беше толкова шокираща, че Миа остана абсолютно неподвижна, без да помръдне нито един мускул.

— Обичам да те докосвам, Миа — изръмжа Вандър. Гласът му беше нисък, гърлен, но изпълнен с нежност. — Смятам и там да те целуна.

Тя рязко отвори очи.

— Не, няма!

Той се разсмя и пръстите му се завъртяха и натиснаха. Главата на Миа отново се отметна назад и тя издаде звук, който нито една дама не би позволила да излезе от устните ѝ.

Вандър се премести отгоре ѝ. Тежестта му я приковаваше на място и усещането беше вълшебно. Той започна да я целува толкова пламенно, че жаждата му се просмука в тялото ѝ, помете всичките ѝ ограничения, помете претенциите ѝ да бъде дама.

Преди да осъзнае какво става, Миа трепереше от главата до петите, стиснала здраво ръцете му и молеца без думи.

А после започна да се моли с думи, защото започна да гори в пламъци и Вандър бе единственият човек, който можеше да ѝ помогне.

Но той спря. Защо спря? Миа простена и вдигна към него очи, замъглени от желание. Беше стегната по-плътно от тел, увита около макара, и вибрираше като нота, която бе толкова висока, че ухото едва я долавяше.

— Миа — изръмжа съпругът ѝ, — помоли ме за една от твоите четири ноци.

— Ка-какво?

Ръката му възобнови онези груби ласки.

— Не спирай — прошепна тя.

— Това ще бъде ли една от твоите четири ноци?

Нещо в сърцето ѝ се разгъна и срина последните ѝ защиты, последната капка здрав разум.

— Да! Ще бъде, ще бъде.

Това, което каза той в отговор... това, което направи... беше неприлично. Вълшебно. Миа се почувства като река, разтопена, понесена към място извън свой контрол. Вкопчи се в него и нададе вик. Тялото ѝ се стегна около изучаващите му пръсти, а палецът му премина по меката ѝ плът и разпали в нея пожар.

Единственото нещо, което имаше значение, беше първичната страст, която блещукаше във въздуха около тях. Вандър я подтикваше към удоволствие, по-голямо от всичко, което можеше да си представи.

Все още не беше стигнала дотам, когато той вдигна полите ѝ над кръста и като камериерка, която я приготвя за лягане, започна бързо да я съблича. И както би постъпила с камериерката си, Миа се подчиняваше на заповедите му, без да се замисли. Дъхът ѝ излизаше на кратки тласъци, а мозъкът ѝ бе замъглен от желание.

— Вдигни си ръцете. Обърни се настрана. Сега на другата.

Корсетът ѝ се озова на пода. Едва когато Вандър се опита да ѝ съблече ризата, Миа дойде на себе си и скръсти ръце на гърдите си.

— Не.

Беше употребявала тази дума хиляди пъти, но никога при подобни обстоятелства. Прозвуча като зноен израз на интимност, който Миа никога не бе чувала от собствените си устни. Всъщност и от ниции други.

В отговор Вандър стана и изхлузи ризата си през главата. Миа се надигна на лакти и то загледа, без да се прикрива. Като момиче често седеше на оградата и го гледаше как работи с конете, тайно оставяше очите си да се опият от вида на гърдите му. Тогава той нямаше дори петнайсет.

Сега всичко бе съвсем различно.

Там, където преди имаше младежка гъвкавост и сухожилия, сега се открояваше мъжка красота, която накара Миа да се разтрепери. Чертите на лицето му изразяваха яростна нужда, а очите му обхождаха тялото ѝ без ни най-малко отвращение. Той се наведе, смъкна панталона и застана пред нея, като се показваше без ни най-малък свян.

Очите на Миа се разшириха. Това бе съвсем различно, отколкото когато го видя по бельо — тогава, когато му предложи брак.

Вандър я погледна и се ухили с чисто мъжка гордост.

— За първи път ли виждаш мъж чисто гол? — измърка той и застана над нея на четири крака. Това наистина се случваше.

Вандър щеше да я люби.

Миа имаше смътното усещане, че от нея се очаква да изрази девически страх. Само че не изпитваше нито капка. Искаше да го докосне целия, да навие кичури от гъстата му коса между пръстите си, да привлече устата му към своята.

Разбира се, не можеше да се държи така. Трябваше да овладее тази непозната разпуснатост. Затова посегна към него, но като дама — обви ръцете си деликатно, хлабаво около врата му, плъзна ги по раменете му с надеждата, че тази ласка е уместна.

— Не трябва ли да угасим лампата?

Той вдигна рамене и под пръстите ѝ се раздвижиха топли мускули.

— Защо?

„Защото на тъмно е по-възпитано“ — помисли си Миа. Но какво общо имаше възпитанието с интимността, когато мъжът поставяше пръстите си на толкова съкровени местенца и караше жената да издава такива умолителни звуци?

Кой можеше да бъде възпитан след такова нещо?

Вече беше много късно.

Миа ненадейно реши да се откаже от плановете си да се държи като дама, да прояви сдържаност. Поддаде се на любопитството си и плъзна ръка по гърдите му и по-надолу, за да стигне до онази част от него, която се напрягаше срещу нея.

Той потисна стона си, докато тя прокараваше пръсти по члена му. Миа бързо го погледна за одобрение и сви ръка около него. Членът му беше дебел, горещ и копринен на допир.

От устните на Вандър се изтръгна проклятие, тъмно и гърлено. Навярно всеки мъж си мислеше, че притежава най-големия инструмент, който са виждали жените. И понеже обществото изискваше от дамите никога да не признават за каквито и да било интимности, тези заблуди за величие си оставаха непокътнати.

И все пак Миа не можеше да си представи някой по-надарен от Вандър. Би било невъзможно. Всъщност и сега беше невъзможно.

При тази мисъл по гърба ѝ пропълзя студена тръпка и тя изпита прилив на страх.

— Какво ще правим сега? — попита Миа и върна ръцете си обратно на раменете му. Сега лежеше по гръб, със събрани крака, а той бе подпрял колене от двете страни на хълбоците ѝ.

Цялата ситуация беше крайно смущаваща и приятната топлина в стомаха на Миа започна да се стопява.

— Правилото да не докосвам гърдите ти още ли важи?

Миа свали ръце от шията му и ги кръстоса на гърдите си. Може би щеше да започне да носи корсет под ризата, та да ги ограничи поне малко. Когато погледна надолу, установи, че от тази перспектива гърдите ѝ изглеждат още по-големи. Стомахът ѝ се сгърчи от отвращение.

Вандър въздъхна.

— Никога досега не съм любил облечена жена.

Беше ред на Миа да вдигне вежда.

— Наистина ли? Мислех, че джентълмените винаги придърпват жените в тъмните улички и ги подпират на стената?

Искаше гласът ѝ да прозвучи саркастично, но по някаква причина прозвуча леко заинтригувано.

— Точно това удоволствие не съм имал — отговори Вандър след миг многозначително мълчание. — Но ще ми е приятно да експериментирам, херцогиньо.

— Не! — изломоти тя.

Той наведе глава и устните му се плъзнаха по нейните.

— Предупреждавам те: вместо да те замъкна в някоя тъмна уличка, предлагам да те накарам да изкрещиш името ми. Омръзна ми това „Ваша светлост“.

Миа усети нов пристъп на смразяваща паника, когато Вандър раздели краката ѝ. Той наведе глава и я целуна по вътрешната част на

бедрото.

— Това е неподобаващо! — прошепна настойчиво тя.

Той вдигна глава. В очите му танцуваше самият дявол.

— Откъде знаеш?

— Аз...

Сега устните му погалиха кожата ѝ, по-близо до най-интимната част от нея.

Прекалено интимно ставаше! Едно беше да вкара в нея онази част от себе си. Миа можеше да извърне глава или... или да измисли нещо друго. Но имаше ужасното предчувствие, че ако я целуне там, тя ще загуби и последните остатъци от самоконтрола си.

Щеше да е още по-лошо, отколкото когато я докосваше. Миа нямаше да е на себе си — щеше да е обезумяла от желание, покорена, умоляваща.

Оказа се, че не бърка.

Без предупреждение той започна да я ближе и тя изкрещя. Устата му беше влажна и жадна и разпали у Миа пожар като искра, кацнала върху купчина сухи подпалки.

Не можеше да мисли. Не можеше да направи нищо друго, освен да зарови пръсти в косата му. Дори и топлият му дъх срещу плътта ѝ я караше да потръпва. Тя пусна косата му, защото пръстите ѝ се свиха. Тези на краката ѝ също. Всичко у нея се стягаше, насочваше я като лодка към някакъв далечен бряг.

А после се случи: Миа се гмурна в дълбините и усещанията я заляха от всички страни. Вандър я окуражаваше с дрезгав глас. Тя го чуваше едва-едва и чак по-късно осъзна какво ѝ казва.

А тя... онази вълна я запрати обратно на мястото, където се намираще преди години: влюбена. Влюбена в Евандър Септимъс Броуди.

Полудяла от любов дотолкова, че му посвети поема, мечтаеше той да влезе в обляната ѝ в лунна светлина стая.

Той се надигаше над нея, разтваряше краката ѝ още повече, шепнеше нещо... извинение? Нахлуваше в нея.

Тялото ѝ приветства това завладяване, макар че беше неудобно. Може би повече от неудобно. Изведнъж умът ѝ отново се проясни и тя го спря, като подпря ръце на гърдите му.

— Не!

Тревогата ѝ бе изместила всяко друго чувство. Нещо не беше наред. Той беше прекалено голям, като тапа, която не се побира в бутилката.

Думите излязоха от гърлото му задавени:

— Херцогиньо, сега не можеш да ме спреш.

— Не се побира — каза тя, внимателно подбирайки думите си. — Не сме съвместими. Ще трябва да... — и го бутна със сила по раменете. — Да го извадиш. Не се получава.

Вандър си пое въздух, без да помръдва.

Миа изпита първичен прилив на страх.

— Махни се от мен! — извика тя. — Не ме ли чу? Не се побира.

Обзе я ярост, когато в очите на Вандър просветна развеселена искрица.

— Сигурна ли си? — попита той с копринен глас. — Защото на мен ми се струва адски идеално.

— Недей да ругаеш! — извика Миа въвн от себе си. А после осъзна какво прави той: полюшваше се леко, докато говореше, и навлизаше още по-навътре. И още по-навътре. — Спри това! — процеди тя през стиснати зъби.

Вандър се бе подпрял на ръце, наведен над нея. Миа усети в ноздрите си някакъв упойващ аромат: мъжка пот, съчетана с почти недоловим мирис на кожа и чист въздух. Очите на Вандър се бяха превърнали в изпълнени с напрежение сини процепи и Миа проумя, че той упражнява неимоверен самоконтрол, за да не тласне още по-навътре.

Тя прочисти гърло.

— Хайде да опитаме някой друг ден — предложи Миа. „Например никога“ — предложи услужливо умът ѝ.

Вандър отново побутна напред.

— Боли ли? — попита, без да откъсва поглед от нейния.

Членът му ѝ приличаше на нещо като натрапник. Всичко беше прекалено много. Той беше прекалено широк. Прекалено бърз.

— Не точно боли, но просто не е наред. Не сме съвместими. Ти си прекалено голям и твърде близо.

— Може ли да се приближа само още мъничко? — попита шепнешком Вандър. — Ти ме влудяваш, Миа. Никога не съм изпитвал нещо подобно.

Отново навлезе малко по-навътре и под погледа на Миа зениците му се разшириха, а главата му се наведе, така че кичури коса докоснаха лицето ѝ.

И изведнъж, съвсем неочаквано, цялата онази топлина отново забълбука в нея. И пак съвсем неочаквано той вече не ѝ се струваше нито като натрапник, нито прекалено голям, а като част от тялото ѝ, която досега бе липсвала. Беше едновременно чужд и почти вроден у нея.

Миа колебливо изви хълбоци и макар че Вандър не помръдна, членът му навлезе още малко в нея с цялата си дебелина. Дъхът изсвистя остро между устните му.

— От теб — прошепна той. — Всичко зависи от теб, Миа.

Дива подводна вълна на желание я придърпа надолу, дразнеше я, измъчваше я. Миа стегна коленете си и бавно, много бавно се надигна нагоре. Тялото и трепереше, но съвсем не от болка.

Нейното тяло и неговото...

Две половинки на едно цяло.

Вандър отново издаде онзи нечленоразделен звук и тя зърна лицето му: красиво, ненаситно, неприкрито. Кръвта ѝ пламна и желанието я повлече със себе си. С див вик Миа се тласна нагоре, привлече го надолу, намести го в мекотата на тялото си.

Неговият отговор беше мигновен: тялото му се впусна в действие. Миа изпъшка, опитвайки се да усвои ритъма на танца — изпълнен с нужда, суров, пулсиращ танц. Едва го овладя, а ето че вече отново фучеше по течението на същата река, вкопчена във Вандър, обвиваше ръце около врата му и крака около хълбоците му, отмяташе глава назад, а течението я носеше все по-бързо и по-бързо.

Най-накрая изкрещя и се остави във властта му, поддаде се на неимоверното удоволствие, което я заля, и пръстите ѝ се забиха в здравите мускули на раменете на Вандър.

Смътно долови, че от устните му излиза някакъв предрезгавял звук, а после той отново тласна веднъж, два пъти, нахлу толкова навътре в нея, че вече нямаше място, на което тя да свършва, а той да започва.

ГЛАВА 21

От госпожица Лусибела Деликоза

До госпожа Петуня Стъбс

11 септември 1800 г.

Уважаема госпожо Стъбс,

Пиша ви в отговор на вашето писмо от 17 юни, в което ми съобщавате, че възнамерявате да кръстите неродената си дъщеря — ако се роди момиче — на една от моите героини. За мен е чест да знам, че сте прочели „Есмералда, или мемоарите на една наследница“ повече от двайсет пъти. И съм дълбоко развълнувана да знам, че моите книги са ви помогнали да преодолеете трагедията от смъртта на майка си.

Обикновено се колебая, преди да предложа съвет, но тъй като изразявате голяма надежда бъдещата ви дъщеря да прилича на моята героиня във всяко отношение, искам да изтъкна, че външността на Есмералда може да подведе човек и да го накара да помисли, че героят я обича по тази причина. Не е така: той обича Есмералда заради любящата ѝ природа, нежното сърце и смелия характер.

Надявам се, че дъщеря ви ще притежава тези качества на Есмералда, защото те ще ѝ осигурят много пощастлив живот, отколкото ако прилича на героинята ми по външен вид.

Желая всичко хубаво на вас и на Есмералда.

Госпожица Лусибела Деликоза

Миа се събуди изведнъж, както някога, когато Чарли беше бебе и до ушите ѝ достигнеше плач от детската стая.

Вандър лежеше по гръб с извърната настрана глава. Чаршафът едва покриваше хълбоците му. Зората вече пропълзваше в стаята,

точно толкова, колкото да очертае контурите на тялото му, сякаш сиянието се излъчваше от самия него. По корема му в съвършена симетрия минаваха възли от мускули.

Ако събереше смелост, Миа би проследила с пръсти всеки един възел, би проучила как се събират на гърба и раменете му и минават по яките ръце, оцветени в кафяво от слънцето.

Тялото на Вандър бе точна противоположност на нейното. По него нямаше и грам тлъстина — то изглеждаше като въплъщение на притаено движение, създадено да побеждава мъжете и да удовлетворява жените. Пръстите я сърбяха да го погали, да усети под дланите си цялата тази неопитомена сила... да почувства как той лежи неподвижно по нейна заповед. Представи си го как трепери, докато тя го тласка дотам да издаде онзи неконтролируем предрезгавял звук, който се изтръгна от гърлото му предишната нощ.

Миа дръпна ръката си назад точно навреме. Вече се бе проявила като кръгла глупачка. Всичко щеше да е съвсем различно, ако двамата си подхождаха повече.

Разликите помежду им бяха крещящо очевидни. Дори нямаше нужда да поглежда надолу: коленете ѝ бяха закръглени, а бедрата — още повече. Някъде в краката ѝ сигурно имаше мускули, защото можеше да става, да сядва и да върви, но те със сигурност не бяха видими с просто око.

Слава богу, Вандър не беше възразил срещу ризата ѝ, макар че тя не прикриваше кой знае какво на все по-засилващата се утринна светлина. Миа можеше да види през нея зърната на гърдите си и извивката на корема си.

По-надолу, там, където ризата все още бе набрана край хълбоците ѝ, видя ръждивочервените петна по крака си.

Както и по чаршафите, забеляза тя с известно недоволство. Сюзан — и всички останали в къщата — несъмнено щяха да разберат какво се е случило през нощта.

Миа предпазливо се отдръпна назад и протегна крак към пода, без да откъсва поглед от Вандър. Той дишаше бавно, с разперени ръце, сякаш нямаше никакви грижи. Спеше като човек, в чиито крака се намира целият свят, херцог, когото всички жени желаят. Още една разлика помежду им: Миа винаги спеше свита на стегната топка.

След като веднъж се озова в банята, спуснала здраво резето към стаята на Вандър, Миа погледна към отражението си във всички тези огледала. Миналата нощ той я бе сложил на леглото с разперени ръце и крака, като храна на пиршество, изложена пред погледа му, и бе направил с устата и ръцете си с нея неща, които... неща, които я накараха да скимти и да вика и изобщо да се държи като глупачка.

Правилото за четирите нощи беше хубаво. Миа инстинктивно знаеше, че ако прави тези неща по-често от веднъж на всеки няколко месеца, ще изпитва болка. О, не във физически смисъл, а в сърцето си.

Любенето можеше прекалено лесно да се превърне в навик, в някакъв сладък сън, който да я подведе да повярва, че съпругът ѝ я обожава така, както Фредерик обожаваше Флора в романа, който пишеше.

Само че Вандър нямаше нищо общо с Фредерик. Миа навярно имаше късмет, че той изобщо си спомни името ѝ във вихъра на страстта. Всъщност, като се замисли, можеше и да не го помни — нали винаги я наричаше „херцогиньо“.

Тя обаче... Тя се загледа мрачно в отражението си и призна истината. Сега беше влюбена в него петдесет пъти по-силно, отколкото като момиче. Само при мисълта за него сърцето ѝ запърхваше.

Ако не предпазеше това сърце, то щеше да се разбие на хиляди парченца, когато интересът на Вандър изчезнеше. Миналата нощ беше като игра — най-прекрасната игра, измисляна на този свят. Не биваше да забравя, че е само игра, при това такава, в която Вандър беше майстор.

Ако не друго, поне четирите нощи зависеха от нея. Като неин съпруг той можеше да изиска брачна интимност винаги когато пожелае, дори да идваше право от леглото на някоя друга жена. Само при мисълта за това ѝ прилоша.

За миг пред краката ѝ зейна бездънна пропаст, убеждението, че няма да оцелее в този брак. Мъжете копнееха за разнообразие — Миа го знаеше дори със своите ограничени познания за обществото и отношенията в него. Как би могла да легне в леглото с него, след като разбереше, че преди това е потърсил друга жена?

Обзе я чувство на безпощадност.

Можеше да оцелее. Щеше да оцелее.

Тя не беше първата жена, която се влюбва в красив мъж. Освен това всичко можеше да се промени само за няколко месеца. Вандър можеше да прогледне и да осъзнае, че иска съпруга като тази на приятеля си Торн: съвършена, изящна дама от висшето общество.

Щяха да се разведат... освен ако Миа вече не беше заченала.

За миг я обзе страх и умът ѝ препусна в кръг. Но брат ѝ Джон беше женен за Панси много години, а им се роди само едно дете. И Вандър беше едно дете.

Миа имаше смътната представа, че за създаването на дете се изискват многократни опити за продължителен период от време.

Правилото за четирите нощи щеше да я спаси от това.

ГЛАВА 22

БЕЛЕЖКИ ПО ИЗГНАНИЕТО НА ФЛОРА

— Флора вярва, че Фредерик я е изоставил и я е накарал да се откаже от наследството си от чиста злоба. (Това е много добро!)

— След като е похарчила последните си два пенса за коричка хляб, тя скита по улиците на Англия опърпана, умираща от студ, гладна. Почти умираща? Да. Припада насред едно поле от светлосини камбанки макове.

— Мила майко, притисни ме към гърдата си и ме спаси от жестоката несправедливост на този жесток свят — прошепна тя и по порцелановата ѝ буза се търкулна сълза.

— призрак на майката?

Обичното лице затрептя над нея, толкова близо и все пак извън обсега на треперещите ѝ пръсти.

— Благословът на Рая ще те пази; мое прескъпо дете, и ще те спаси от безсърдечната интимност на брака без любов.

— Повече от глада, повече от жаждата, повече от студа, това, което тласкаше уморения ѝ живот към неговия край я тласкаше към смъртта беше мисълта, че мъжът, който трябваше да бъде за нея самото земно щастие, мъжът, чиято любов трябваше да изпълва сърцето и мислите ѝ, се бе оказал неверник.

— Неверник? Може би не.

— Злодей. Женкар. Развратник.

— Негодник?

— Този, когото тя боготвореше отдавна, се бе оказал само един безполезен идол. И точно тази жестокост разби нежното сърце на това създание, пречупи духа му,

радостта, която му носеха приятелите и семейството му. Сега, паднала по-ниско от най-долната кръчмарска прислужница...

— Кръчмарска прислужница?

Миа се изкъпа, облече се и се измъкна от спалнята си, без да чуе и звук от съпруга си.

— Лельо Миа! — изкрещя Чарли, когато тя отвори вратата към детската стая. — Виж какво прави Доби!

Той стоеше подпрян на облегалката на канапето, вдигнал във въздуха парче хляб, а една рошава възглавница го буташе крака.

— Уча Доби да се търкаля. Погледни само!

Той погледна към кучето в краката си и заповяда:

— Претърколи се, Доби, претърколи се!

Доби седна и погледна към него, задъхан от готовност.

Миа зачака, но нищо не се случи.

— Ще го схванеш, стари друже — успокои Чарли кучето и пусна хляба в отворената му уста.

— Как спаха Доби и Уинки снощи? — осведоми се Миа.

— Много се радват, че са с мен — похвали се Чарли. — Преди са били на майката на херцога и Негова светлост казва, че са били самотни. Оставих ги да спят в леглото при мен и изобщо не бяха самотни.

Очевидно и Чарли не беше.

Миа се приближи и го целуна по темето. Помнеше колко добре подстригани и парфюмирани бяха винаги кучетата на херцогинята, винаги пременени с яркоцветни панделки. Една година след смъртта ѝ бяха станали значително по-рошави и никъде не се виждаха панделки.

Уинки хукна към нея, затова тя клекна и го почеса зад ушите. Той имаше тънки крачета, като кафявите пури, които пушеха конярите, когато не бяха на смяна. Възрастта бе добавила бяло тук и там, но очите му все още бяха блестящи и бодри.

— Седни, миличък — обърна се Миа към Чарли. — Може да паднеш, особено ако Доби пак почне да те бута по краката.

— Опитвам се да стоя прав колкото може по-дълго. Така ще стана по-силен. Така казва херцогът.

Миа седна, а Уинки подскочи и се сви на топка в скута ѝ.

— Сега може да поседна — склони Чарли.

Тя потупа мястото до себе си, той вдигна Доби, приближи се и се настани.

— Господин Гонт смята, че ще е най-добре да не ги пускаме в салона, но навсякъде другаде могат да ходят с мен. Помисли си само: онзи стар иконом ги е карал да спят в градинската барака миналата година, цялата! — възмути се Чарли, галейки ушите на Доби.

— Това не е било много мило от негова страна — съгласи се Миа. — Доколкото разбирам, ти си ги спасил от избата за картофи.

Чарли кимна.

— Предпоследната вечер, през нощта, двамата с херцога отидохме в кухните, защото винаги така правим. Взехме си нещо за ядене, защото раста.

— Винаги така правите ли? — повтори Миа. — Ти познаваш Негова светлост само от два дни, Чарли!

— Е, може би не всеки ден. Но го направихме у нас, в Карингтън Хауз, и снощи също. — Той замълча. — Предполагам, че сега това е нашият дом, лельо Миа?

Миа прочисти гърло.

— Засега — съгласи се немощно тя.

— Херцогът каза, че Доби и Уинки приличали на космати яйца.

Той вдиша Доби за предните лапи, наведе се и потърка нос в муцуната му.

— Сега вече не си косматото яйце, нали, стари друже?

Доби послушно го облиза и излая тихо.

— Постарай се да не му даваш да те ближе по устата — каза Миа, подгъна крака под себе си и премести Уинки в сгъвката на лявата си ръка. — Тези кучета са по-малки, отколкото беше ти, когато се роди.

— Наистина ли? — Чарли се опитваше да избегне ентусиазираното ближене на Доби и се кикотеше като луд.

— Ти имаше кръгло коремче. Херцогът е прав: ако нямаше толкова много козина, Уинки нямаше да е кой знае колко по-голям от яйце. От някое голямо яйце, разбира се.

— Може би щраусово — подсказа ѝ Чарли. — Тъкмо четях за тях. Щраусът е огромна птица, която не може да лети. Неговите яйца са най-големи от яйцата на всички птици.

— Къде може да се види щраус?

— Не помня. В Бъркшър не. Майка ми там ли е била, когато съм се родил?

Миа отвори уста и я затвори. Чарли още ли беше на тази възраст, в която хората намираха бебетата под листата на някоя зелка?

— Искаш ли да видиш как мога да накарам Доби да танцува? — попита племенникът ѝ, вече забравил въпроса си. — Виж това!

Уинки беше заспал, затова Миа спря да го гали.

— Мисля, че трябва да отида за малко до конюшните, Чарли. Дали не трябва да порботиш върху съчинението, което пишеш за свещеника?

— Не, искам да дойда с теб в конюшните — отговори Чарли и пусна краката на Доби. — Искам да видя онзи див арабски кон, който обича само теб. Мери — това е прислужницата, назначена за детската стая — ми разказа всичко за него. Името му означава буря или нещо подобно. Ще го яздя. Някой ден.

На Миа ѝ се зави свят. Чарли си мислеше да язди Джафер? Не и докато тя още дишаше.

Той подскочи и пъкна патерицата си под мишница.

— Хайде да тръгваме! Уинки и Доби също могат да дойдат.

— Уинки задряма — каза Миа и премести малкото пухкаво куче на мекия диван, преди да стане.

— Да, защото е по-възрастен — съобщи ѝ Чарли. — Уинки е на възраст да бъде дядо. Херцогът казва, че майка му е довела Доби, за да бъде приятел на Уинки.

— Вие тримата защо не изчакате тук, а аз ще повикам някой лакей да те свали долу — предложи Миа.

— Аз сам мога да сляза по стълбите — заяви Чарли, отиде до вратата и я отвори. — Хайде, лельо Миа!

Сърцето ѝ се сви. Той щеше да се вкопчи в парапета и да започне да слиза заднешком, стъпало по стъпало, мъчително бавно. Можеше да мине цял час, преди да стигне долу. Миа копнееше за чаша чай и закуска.

— Ти закуси ли? — попита тя.

— Още не — отговори Чарли, трополейки по коридора.

Стълбището се извиваше в изящен полукръг.

— Сигурен ли си, че не искаш да повикам някой лакей, Чарли? Тези млади мъже ще те пренесат долу само за секунда.

Чарли поклати глава.

— Много съм голям за това. Негова светлост така каза.

— Така ли каза? — Какво не беше казал Негова светлост?

— Можеш да ме чакаш долу — нареди Чарли. В този момент самият той звучеше досущ като херцог.

Растеше. „Това е съвсем естествено“ — каза си Миа. Чарли издаде нова заповед:

— Доби, ти иди с леля Миа.

Кучето подрипваше около краката му, без да му обръща внимание.

Миа вдигна Доби, въздъхна и заслиза по стъпалата.

Трябваше да поговори с Вандър. Той се държеше с Чарли с нехайно безразличие, сякаш нейният племенник беше като всяко друго момче.

Когато се приближи към средата на стълбището, там, където започваше извивката, Миа погледна назад да види как напредва Чарли и установи, че той още е на върха и маха на един лакей в преддверието долу.

— Това е Робъртс — изкрещя той. — Побързай, лельо Миа, или ще те изпреваря!

Преди Миа да отговори, Чарли пхна патерицата си под мишница, праметна крак през парапета и профуча покрай нея.

Миа изпищя и изтърва Доби. За щастие кученцето се приземи на краката си, залая лудо и заподскача надолу по стъпалата с развени уши. От своя страна Миа бе спряла да диша и сърцето ѝ се блъскаше, но видя, че Робъртс умело хваща Чарли.

Тя се свлече на едно стъпало и притисна ръка към сърцето си. Отдолу Чарли подскачаше по черно-белия мраморен под, сякаш допреди секунди едва не си разби главата. Или не си загуби живота.

— Не се тревожи — обади се един дълбок глас зад нея.

Миа вдигна глава. Гърлото ѝ беше толкова стегнато, че не можеше да проговори. Вандър мушна ръка под лакътя ѝ и ѝ помогна да стане.

— Децата винаги се държат по-здраво, отколкото си мислят родителите им. Да отидем ли при него?

Миа не можеше да отговори. Трябваше да поговори с Чарли много строго. От този момент нататък му беше забранено да докосва парапета. Ако повтореше това упражнение, тя щеше да направи нещо... нещо много сериозно. Като например да го заключи в детската стая.

Веднага щом ѝ хрумна тази мисъл, Миа я прогони. Чарли и без това прекарваше прекалено много време на закрито. Кожата му беше бяла като порцелан.

Осъзна, че Вандър все още я държи за ръката. Пулсиращата тревога бе изместена от усещането за топлината на неговия допир.

— Извинявай — промълви дрезгаво тя. — Бях ужасена от това... от Чарли и не чух какво каза.

— Казах само, че племенникът ти е смело момче. Много се гордея с него.

— Ти... ти се гордееш с него.

Вече бяха стигнали най-долното стъпало. Чарли беше излязъл през вратата, която Гонт държеше отворена, и ги чакаше на най-горното от трите каменни стъпала, които водеха към алеята.

Той се обърна, озари ги с дяволита усмивка и изкрещя:

— Вижте ме!

И преди Миа да си поеме дъх, той пусна патерицата си и скочи.

Миа отново изкрещя и замръзна на място. Когато Чарли се приземи, десният му крак не можа да издържи тежестта му, той падна и удари лицето си в калдъръма.

— Господи! — провикна се Миа и се втурна по стъпалата.

Вандър я изпревари и когато тя стигна до Чарли, той вече бе приклепнал над него и внимателно го обръщаше. На челото на момчето тъмнееше кървава резка, а очите му бяха затворени.

Прободе я страх, когато очите му не се отвориха веднага.

— Чарли — каза Вандър. — Плашиш леля си. Отвори очи.

Миа коленичи до него.

— Миличък?

— Боли — каза Чарли и миглите му се повдигнаха.

Сърцето ѝ отново започна да бие. Това беше гласът, с който детето ѝ говореше, когато се ожулеше, удареше си крака, навехнеше китката, с която бе омекотило падането си. Чарли падаше още откакто

се бе изправил на крака... но Миа никога не го бе виждала да прави преднамерено нещо опасно, както днес.

Два пъти днес.

Гласът на Вандър беше сериозен и заповеднически:

— Погледни ме, Чарлс Уолъс.

Чарли обърна глава и погледна към него.

— Това беше извънредно глупаво. Нямахте откъде да знаеш дали кракът ще издържи тежестта ти и беше възможно да получиш мозъчно сътресение или да се убодеш лошо с патерицата си. А това, че опита подобно нещо под погледа на леля си, показва пълно незачитане към нея. Много съм разочарован.

— Нямахте да има никаква разлика, дори да не го бях видяла — промълви Миа с треперещ глас. — Трябва да обещаеш, че никога повече няма да направиш нещо толкова опасно, Чарли. Никога!

Чарли седна и разтърка деформирания си крак.

— Никога няма да заякна, ако не изпробвам силите си — каза нацупено той.

— Вярно е — съгласи се Вандър, — но трябва да го правиш интелигентно. Преди това кракът ти трябва да заякне достатъчно, за да издържи тежестта ти. Помниш ли когато ми каза, че ако се поклониш, ще се прекатуриш?

Чарли кимна и долната му устна се издаде напред по начин, от който през сърцето на Миа премина вълна от любов. Когато беше двегодишен, същото това изражение се изписваше на лицето му почти всеки ден, докато се мъчеше да проходи. Лекарите твърдяха, че никога няма да успее, но сгрешиха.

— Ти знаеше как да паднеш и да се превъртиш. Точно толкова уверен трябва да бъдеш, преди да поемеш какъвто и да било риск.

Вандър вдигна Чарли на крака.

— Мислиш ли, че можеш да вървиш?

— Да! — отговори категорично Чарли и се облегна на него.

Миа избърса драскотината на челото му с кърпичка. После вдигна патерицата му и му я подаде.

В гърлото ѝ напиреха сълзи и тя копнееше да го прегърне здраво, но инстинктът ѝ подсказваше да не казва нищо. Чарли се нуждаеше от съвета на голям мъж, а никой не беше по-мъжествен от Вандър. Херцогът отново приклепна и прокара ръка по крака на Чарли.

Миа се изправи и се извърна настрана. Вандър се бе навел над Чарли без никакъв признак, че го смята за куц или за деформиран по някакъв начин и това... за сърцето на Миа това беше също толкова опасно, колкото и любовният акт.

Всъщност то разби защитата ѝ така, както не би могло нищо друго. Тя реши да се върне в къщата.

Една голяма ръка се обви около китката ѝ.

— Къде отиваш?

Чарли намести патерицата си и се облегна на нея, изпробвайки крака си.

— Нали каза, че отиваме в конюшните, лельо Миа! Не бива да се връщаш.

— Ти страшно ме уплаши — каза Миа. Думите се изтръгнаха от устните ѝ против волята ѝ.

Вандър тихо рече:

— Извини се, Чарли. Голям късметлия си, че някой те обича така, както леля ти. Едно от задълженията на всеки мъж е да се опита да не плаши хората, които го обичат.

За миг Чарли се замисли, а после каза:

— Съжалявам, лельо Миа.

Пусна патерицата си, подскочи и обви ръце около кръста ѝ.

По бузата на Миа се плъзна сълза. Тя срещна очите на Вандър над главата на Чарли и се усмихна треперливо.

— Здравсти, здрасти!

Шишо излетя през входната врата и се понесе по стъпалата. Тази сутрин носеше черно палто, под което се виждаше жилетка в крещящо пурпурно. В ръката си държеше пурпурен бастун с голям камък на върха и го размахваше като човек, който няма никакви грижи.

Нито пък главоболие от погълнатата цяла бъчва бренди, което, честно казано, ѝ се стори цяло чудо.

— Това трябва да е мастър Чарли! — изрева той.

Чарли се отдръпна от Миа и го зяпна с благоговение.

— Виж само! — възкликна Шишо. — И на двамата ни трябва допълнителен крак.

Той размахва елегантния си бастун.

— Това не е патерица — отбеляза високомерно Чарли.

Шишо го завъртя във въздуха.

— Не, защото с него мога да правя това. Ти с твоя можеш ли? — и пак го завъртя.

Чарли се засмя — висок момчешки смях. Вкопчен с една ръка в ръкава на Миа, той взе патерицата си и се опита да я завърти. Никой не се учуди, когато тя изтрополи на земята.

Минута по-късно Шишо караше Чарли да се залива от смях, като му обещавахе да го научи как да я върти на дланта си.

— Момчетата в училище ще се влюбят в този номер — увери го той. — Ще трябва да ти намерим патерица с подходящ баланс, разбира се. Не се тревожи, аз познавам всички майстори на бастуни в Лондон. Озовал си се в най-подходящото семейство на света, синко!

— Ще отидем ли в конюшните? — попита Вандър.

— Не му обръщай внимание — намигна Шишо на Чарли. — Той ми е племенник, но хората му отделят прекалено много внимание, откакто стана херцог. Това отрови ума му. И така, мислиш ли, че можеш да ме биеш до конюшните? Те са точно зад завоя на пътеката.

— Мога, разбира се! — провикна се Чарли. — Но трябва да ми позволиш да започна пръв, защото съм по-малък.

— Не мислиш ли, че аз трябва да съм с предимство, защото съм по-дебел?

— Не! — отговори Чарли. — И аз заслужавам повече време, защото кракът ми не е наред.

— На мен пък не ми е наред тялото — възрази безмилостно Шишо. — Изобщо не мога да пия толкова, колкото преди. Никакво предимство по тази линия.

— Е, добре тогава! — оповести триумфално Чарли. — Аз съм сирак!

— Аз също! — възкликна Шишо и размърда бухналите си вежди. — О, добре де, ще ти дам малко преднина. Само от добро сърце!

Чарли се ухили и хукна, мятайки се от крак на крак с максимална бързина. Доби го последва с луд о лаене.

— Чудесно момче! — отсъди Шишо и потупа Миа по ръката. Изчака Чарли да мине половината път и пое след него.

— Правилно ли съм разбрал? — попита Вандър. — Ти си водила племенника си в конюшните, за да го запознаеш с Джафер, най-свирепия кон, който притежавам?

— Джафер изобщо не е свиреп! — възрази Миа. Опитваше се да не мисли колко много иска Вандър да пусне ръката ѝ и да я целуне. Да я целуне така, както снощи.

Той погледна към нея и вдигна вежда.

— Ако трябва да избирам първия кон за Чарли, не бих избрал Джафер.

— Първия кон за Чарли ли? В никакъв случай! Трябва да поговорим за това. Никога не съм качвала Чарли дори на Ланселот. Той никога не би могъл да язди истински кон. Може би някое пони, съвсем малко пони. — Тя посочи някъде до кръста си.

— Няма толкова малки понита. Имаш предвид някое голямо куче.

Тя долови развеселената нотка в гласа му и се намръщи.

— В такъв случай трябва да се научи да язди на Ланселот. Съвсем сериозно говоря.

— Аз също. Чарли трябва да тръгне на училище и аз смятам да се погрижа дотогава да е станал най-добрият ездач в „Итън“. Ще изпратим с него някой чистокръвен кон, та всички момчета да видят колко е добър.

Миа рязко си пое въздух.

— И за това трябва да поговорим. Чарли не може да отиде на училище. В никакъв случай в пансион!

— Разбира се, че може.

Вандър просто не разбираше. Не беше гледал как Чарли расте, не беше виждал колко жестоки бяха с него другите хора, та дори и родната му майка. Миа погледна напред и видя, че Шишо и Чарли са изчезнали зад завоя, който водеше към конюшните.

— Чарли не може... — започна тя.

Но млъкна, когато срещна погледа на Вандър. Беше притворил очи и в дълбините им искреше съкрушително познание. Познание за нея, затова, което бяха направили предишната нощ, за допира ѝ и вкуса ѝ, за звуците, които издаваше.

Хладният самоконтрол в погледа му бе изчезнал, изместен от еротичен плам, който тя едва бе започнала да вкухва, макар че тялото ѝ реагира моментално.

— На Чарли ще му хареса в „Итън“.

Вандър сложи ръце върху нейните и я привлече към себе си.

— Тази сутрин си излязла от стаята ми, без да ми кажеш „добро утро“.

— Ти спеше — възрази Миа.

— Следващия път ме събуди. — Изражението му накара коленете ѝ да омекнат. — Така, както виждам аз нещата, това все още е част от моята нощ.

— Твоята нощ ли?

— Моята първа нощ.

ГЛАВА 23

БЕЛЕЖКИ ПО СЦЕНАТА С ДОКОСВАНЕТО ДО СМЪРТТА

— Флора лежи, умираща, сред маковете, жълтата ѝ коса и т.н. Трепереща, бледа, мелодичният ѝ глас снижен до молитвен шепот. През последния ден не е яла нищо друго, освен едно яйце. Сурово? Пфу! Гълъбово яйце? Вали проливен дъжд. Ангелски сълзи.

— Фредерик е претърсил всички улички в Англия. Дали ще е прекалено да кажа, че не би могъл да преживее дълго след смъртта ѝ? Сигурно.

— отказва се само на няколко крачки от проснатото ѝ тяло. Бял и гъвкав, с прикрита скръб, нехайната грациозност на движенията му се е превърнала в... нещо.

— Пада на колене само на няколко крачки от проснатото ѝ тяло и се моли Всемогъщият да му дари най-скъпата надежда на сърцето му: неговата Флора.

— Силата на чувствата ми ме изпълни с объркване и нетърпение. Като някой индиански глупак захвърлих перла, която струва повече от цялото ми племе всички мои притежания (Още един нюанс, близък до Шекспир!)

— Ако ми я върнеш, Господи, ще стана скромнен ученик на нейните всекидневни уроци за любовта.

Каквито и копнежи да събужда Флора в гърдите на поклонниците си, аз ще уважавам и почитам нейната вярна любов.

— Ти не разбираш — каза Миа, опитвайки се да не обръща внимание на медената увещателна нотка в гласа на Вандър. Отчаяно се опита да си спомни важните въпроси, които искаше да обсъди с него.

Когато съпругът ѝ я погледна с това изражение, единственото, което искаше, беше да отвърне на желанието му с целувка. Да се хвърли в обятията му и да придърпа лицето му към своето.

Предишната нощ се усети чувствена, достойна за желание, почти красива, а не се чувстваше така, откакто на петнайсет години я нарекоха „благотворителна кауза“.

— Не бива да го правим — прошепна тя, но Вандър я привлече към себе си.

— Само една целувка — прошепна той в отговор. Отначало дори не допря устни до нейните. Вместо това разтвори уста срещу врата ѝ и я близна по начин, от който ѝ се завъртя умът.

Миа искаше да се обърне. Искеше да каже „не“ и да се отскубне.

Вместо това обви ръце около врата му и наведе глава назад, наслаждавайки се на начина, по който той я поддържаше, сякаш беше безтегловна, сякаш беше деликатна като цвете.

Ненадейно в стомаха ѝ се разрази паника. Държеше се като лека жена пред къщата, където всеки можеше да види. Прислугата. Гонт.

— Стига! — изохка тя. — Трябва да отида в конюшните. Чарли ще ме чака.

— Много добре — съгласи се с готовност Вандър и ръцете му се отдръпнаха. — Щом трябва да отидеш в конюшните, ще дойда с теб.

Хвана я за ръка и двамата тръгнаха по пътеката.

— А щом ти ще свършиш — добави той, — и аз ще свърша.

Отне ѝ известно време, но когато осъзна двойния смисъл на думите му, Миа усети как се изчервява.

— Не е възможно да имаш предвид това, което каза току-що!

— Може би не на алеята пред къщата. — Усмивката му изразяваше желанието, което гореше помежду им, с откровеност, каквато Миа никога не би могла да си представи преди.

Само като погледнеше към устните му, закопняваше за още една целувка. За нещо повече от целувка. За блаженството от миналата нощ, за начина, по който крайниците им се плъзгаха един над друг като вода, за начина, по който пръстите му я галеха и я довеждаха до пълна липса на мисли и тя не трябваше да се тревожи за фигурата си или за гърдите си. Или за каквото и да било друго.

Можеше просто да бъде.

Стигнаха до първата конюшня, но вместо да влезе, Вандър я преведе отзад.

— Къде ме водиш? — попита Миа.

Когато завиха зад ъгъла и никой не можеше да ги види от къщата, той я повдигна, подпря я на стената и завладя устата ѝ. Помежду им запулсира копнеж, жажда, неимоверна възбуда.

Вандър се отдръпна точно толкова, колкото да оближе устните ѝ, езикът му се стрелна срещу нейния и я накара да издаде тих стон.

Този звук я стресна и я накара да дойде на себе си.

— Не!

— Няма кой да ни чуе — промълви Вандър с надебелял глас. — Тази сграда не се използва, много е стара и не е безопасна.

Миа се предаде. Заговориха без думи, само шепот на жажда, чувство, първично също като алчността.

Като любовта.

Миа почти не забеляза, че Вандър вдига полите ѝ — чуваше единствено собственото си учестено дишане и усещаше празнотата в тялото си, което го очакваше. Всяко докосване на ръцете му по краката ѝ разпалваше огъня у нея все по-силно, докато накрая загуби способността да мисли трезво.

Тънките поли на утринната ѝ рокля не бяха никакво препятствие. Вандър се отдръпна — само толкова, колкото да я погледне в очите. Едната му длан бе извита под задните ѝ части, но той бе разтворил краката ѝ широко около хълбоците си.

Парещата болка между краката ѝ я остави неспособна да продума. Свободната ръка на Вандър се бореше с панталона му, но на Миа и през ум не ѝ мина да се прави на свенлива. Вместо това зачака с лудо биещо сърце, копнееща за него.

Очите му бяха приковани в устните ѝ.

— Трябва да те имам — промълви той с нисък, дрезгав глас. — Пак се нуждая от теб.

Сега лицето му не беше красиво — беше дивашко, изискващо, почти жестоко. Пръстите му я погалиха и Миа нададе тих вик.

А после Вандър се озова в нея.

Неудобството от предишната нощ сега беше болка... но прекрасна болка. Миа ахна сподавено и пръстите ѝ стиснаха раменете му. Той веднага спря и допря чело до нейното.

— Съжалявам — изръмжа. — Много ли е рано?

Колкото и безразсъдно да беше, единствената мисъл на Миа бе, че не иска той да поеме контрола, да може да мисли, да говори, да я напусне. Тя се наведе напред и плъзна езика си между устните му така, сякаш го бе правила хиляди пъти.

Същевременно обви крака около хълбоците му и вкара коравия му член в тялото си. От гърлото ѝ се изтръгна вик и Вандър го погълна... целуваше я, но тя дори не го знаеше. Тежестта му разтвори краката ѝ толкова широко, че когато той нахлу и се отдръпна, движението изпрати по бедрата ѝ великолепни усещания, пламък, който започна да набъбва в крайниците ѝ.

Миа отметна глава назад и прекъсна целувката.

— Точно така.

Думите на Вандър бяха повече стон, отколкото ръмжене, басова нотка към ритмичното тласкане на хълбоците му срещу нея. Сега той се плъзгаше лесно и я водеше все по-близо и по-близо до безумието.

Тя стигна до върха и започна да се люшка срещу него. От гърдите ѝ се изтръгна вик, но устните на Вандър срещу нейните го погълнаха. Пръстите ѝ се стегнаха и Миа се вкопчи в него така, сякаш той беше спасителен сал в сърцето на бурята. Тялото ѝ се тресеше неконтролируемо, а от устните ѝ се изливаше нисък, гърлен екстаз.

В отговор Вандър изохка нещо — проклятие, благословия — и започна да нахлува дори още по-бързо, сумтейки със същата липса на изисканост като нея.

Миа усещаше твърдостта му дълбоко в себе си, но усещаше и нещо повече от това: инстинктивно знаеше, че и той е загубен, загубен в удоволствието, което тя му даряваше. Държеше я така, сякаш никога нямаше да я пусне. Тази мисъл накара краката ѝ да се стегнат около бедрата му и Миа на свой ред се отгласна към него.

От устните му се отрони някаква дума, но Миа не слушаше. Очите им се срещнаха и огънят отново се устреми нагоре по краката ѝ. Миа започна да се гърчи срещу стената, извиваше се в яростната му хватка, накъсаните ѝ стенания разцепиха въздуха. Единственото нещо, което съществуваше на този свят, беше свирепата тежест на тялото му.

Вандър смъкна ръката си, която бе подпрял на стената над Миа, и придърпа главата ѝ към себе си, овладя устата ѝ с пламенна, влажна

целувка. Тялото му се тресеше с такава сила, че гърбът на Миа се удари в стената.

Щеше да ѝ остане синина, но това не я интересуваше.

Не я интересуваше нищо друго, освен горещината, която нажежаваше тялото ѝ, устата, притисната към нейната, изсумтяването, когато той напъна още един път.

Най-накрая отвори очи и установи, че се визира в старите стрехи над главата си. Умът ѝ се опитваше да събере частиците от нея, от най-съкровената ѝ същност, и да ги закърпи пак в едно цяло.

Струваше ѝ се, че двамата с Вандър са се раздробили и парчетата са се понесли нанякъде в резултат на удоволствието. Миналата нощ беше вълшебна, но като погледнеше назад сега, виждаше, че всичко е било цивилизовано. Това тук беше чифтосване: пот, сумтене, непонятност.

Поне не беше само тя. Събра смелост, погледна към Вандър и видя, че и той е също толкова зашеметен, колкото и тя. Той бавно се отдръпна и я свали на земята. Полите ѝ паднаха обратно на мястото си, но краката ѝ бяха толкова несигурни, че Миа се вкопчи в него от страх да не падне.

Предишната нощ Вандър беше нежен и изпълнен с желание, успокояваше я, когато я заболя, ободряваше я с нежен шепот в ухото ѝ.

Днес бе изрекъл само една дума, дума, която в онзи миг Миа едва беше чула. Какво ѝ беше казал?

А после се сети: „ненаситен“.

Това беше казал.

Това беше думата.

Миа погледна надолу и като в някакъв странен сън видя как той си закопчава панталона.

Ненаситен.

Думата започна да расте и не спря, докато не обсеби изцяло мислите ѝ.

Паренето, което усети сега, не беше от приятните.

— Какво искаше да кажеш с това? — попита шепнешком Миа, прочисти гърло и уточни: — С тази дума?

Бавно премести поглед към нея. Хубавото беше, че Вандър изглеждаше също толкова вцепенен, колкото се чувстваше тя. Косата на Миа се бе разпиляла по гърба ѝ.

Брадата на Вандър бе ожулила лицето и врата ѝ, а краката я боляха, защото се бе вкопчвала в него с всичка сила. Някои други части от нея...

Също я боляха.

— Каква дума? — попита Вандър.

Той се вираше в съпругата си и се опитваше да проумее какво се бе случило току-що помежду им. Беше лягал с много жени; беше опитвал жените така, сякаш беше на пиршество.

Гледаше на тях така, както на храната: необходими и понякога възхитителни, но в крайна сметка разсейващи.

Беше прекарал безброй часове в обучаване на един-единствен кон. Никога не би прекарал толкова часове с жена. Проклятие, дори не беше имал една и съща любовница за повече от няколко месеца — или тя искаше повече, или той се отегчаваше. Което се случеше първо.

Но никога не бе изпитвал подобно преживяване. Преди броени мигове всичко в него се бе преобърнало и се бе изляло в Миа. А това дори не беше краят. Макар че още трепереше, искаше единствено да я вземе на ръце и да я занесе в къщата, за да започнат отначало.

Един мъж можеше да се загуби в жена като нея. Можеше да се озове привързан към нея толкова здраво, че да полудее, ако тя кривне.

Ако го напусне.

Така, както се бе пречупил баща му.

— Ти каза „ненаситен“. — Гласът на Миа беше дрезгав.

Проклятие, беше красива! Цялата тази блестяща коса, нападала по раменете ѝ, порозовялата ѝ кожа там, където наболата му брада я бе ожулила. Имаше съвършен нос, заострена брадичка и прекрасни очи.

Как бе възможно някога да си е мислил, че предпочита сини очи? Вандър харесваше зелените очи, тъмнозелените очи като водата, която бълбука в някой поток високо в шотландските планини и в нея се отразяват боровете.

У Миа нямаше нищо слънчево, нищо сладко. Тя се състоеше единствено от скрити дълбини и страст. Устните ѝ бяха пълни и червени и докато гледаше към тях, започна да се възбужда, макар че току-що се бе излял в нея.

Това беше неприемливо.

Силата на това чувство изпълни думите му, изостри гласа му, макар че Вандър не искаше да прозвучи така.

— Ти си ненаситна за мен — отвърна той без заобикалки. — Бях те притиснал до стената и ти искаше още. Проклятие, ако...

Той млъкна. Какво правеше? Защо говореше на една дама по този начин? При това не на която и да било дама, а на съпругата си?

Отначало бузите на Миа пламнаха, а после пребледняха. Тя преглътна така мъчително, че Вандър видя трепкането на гърлото ѝ. Наведе глава и косата ѝ падна над лицето ѝ. Когато след секунда вдигна поглед, очите ѝ бяха спокойни, а лицето — безизразно.

Не изглеждаше сърдита. Или наранена.

Но беше.

Вандър отново усети раздразнение, защото не му харесваше това, че може да разчита изражението ѝ. Нямаше желание да се пита дали жената е сърдита.

Ако някоя жена се разсърдеше, можеше да си тръгва. Ако той я разочароваше, можеше да си тръгва. Ако поискаше прекалено много, можеше да си тръгва.

Или пък той можеше да си тръгне.

Да, но беше женен за Миа.

Нито един от двамата не можеше да си тръгне.

И което бе по-лошо, той не искаше да ходи никъде. Венчалната ѝ халка сякаш бе опънала верига помежду им, защото дори сега, след като я обиди, беше възбуден и повече от всичко друго искаше да я отведе обратно в леглото си и да се излее в нея.

Това усещане изпрати спазъм на паника през тялото му и той спря да се интересува, че лицето на Миа вече не е изчервено, хубаво и открито за него, а очите ѝ вече не са меки.

Той не искаше жена с открито лице. Или с мекота на всички подобаващи места, включително очите.

— Някои жени са ненаситни за член и мъжете обичат това — обясни Вандър, отстъпи назад и си оправи панталона, защото заповедите към члена му да спадне не вършеха работа. — Това беше комплимент.

— Комплимент — повтори Миа.

Изтръска полите си и подръпна корсажа, при което платът се опъна над гърдите ѝ.

Вандър трябваше да отклони насила погледа си, защото през тялото му премина нова струя на лудост. Никога не бе любил жена —

не бе полудявал от страст, — без дори да докосне гърдите ѝ.

Сигурно защото бракът беше нещо ново.

Нито един пръстен на този свят нямаше да го обвърже към жена, дори такава, която го гледаше така, сякаш той можеше да ѝ даде блаженство. Сякаш притежаваше единственото нещо на този свят, което искаше тя... и нямаше предвид титлата или парите му.

Миа го гледаше така, сякаш виждаше крал.

— И така, херцогиньо — каза Вандър. — Предлагам да сметнем това за част от миналата нощ, става ли? Не е задължително да е втората от нашите четири нощи. Все пак е сутрин.

Сега очите ѝ не бяха безизразни: в тях набъбваше ярост. Вандър я приветства, защото не можеше да устои на Миа, когато тя го погледнеше с болезнена жажда. Ако пак го погледнеше така, сякаш беше ненаситна за него, той щеше да я последва навсякъде. Навярно на колене.

Мамка му!

— За мен е удоволствие — добави той и я перна с пръст по брадичката.

Миа толкова бързо вдигна ръка, че той видя само размазано движение. Миа го зашлеви силно по бузата с отворена длан. Главата му се отметна назад, но той се зарадва на паренето.

Заслужаваше си го — да обладае една дама, като я подпре на стената на конюшната, с не повече финес от мъж, който обладава някоя евтина курва!

Джентълмените не се държаха със съпругите си по този начин. Не като моряци, слезли на брега след деветмесечно плаване. Тя го беше подлудила. Ако му позволеше, щеше пак да я подпре на стената и да я обладае, да приласкае сочното ѝ тяло в извивките на своето.

Никога не бе виждал нещо по-еротично от начина, по който Миа отметна глава назад с разтворени устни в мига, в който стигна до върха. В този жест нямаше нищо престорено. Тя бе откликнала с цялото си тяло.

Вандър усети полъх на нещо... великолепия горещ аромат на Миа, пот, желание и орлови нокти. Ненадейно пред очите му се разстла еротична мъгла и той направи крачка към нея. Думите обаче излязоха от устата му със запъване:

— Извинявам се за забележките си. В никакъв случай не бяха подходящи.

— Престани да ме гледаш така! — изсъска Миа.

Той обаче не можеше.

— Аз не съм ти сладкишче!

Това беше направо крясък.

Какво?

Миа си тръгна. Вандър залитна назад, подпря се на стената с омекнали колене и се загледа след съпругата си. Своята херцогиня.

Сладкишче ли? Това пък откъде дойде, по дяволите? Представа нямаше, макар че като се замислеше, Миа наистина приличаше на сладкишче. Беше като захарен сироп и той искаше да я изпие цялата.

Умът му бавно се проясни. Един спомен изплува в съзнанието му: преди много години Гадния нарече Миа сладкишче.

Вандър прояви ужасяваща грубост, много повече от Гадния. Навярно щеше да му се наложи да пълзи.

Разбира се, че щеше да пълзи. Щеше да се извини на Чарли и Шишо и да я последва в къщата.

Сега, когато Миа не беше пред него, той си спомни някои неща, които не бе направил с нея... за нея. Макар че беше свършил току-що, пулсираше. Проклятие! Пулсираше така, както когато беше момче, на ръба на недопустима загуба на контрол.

Искаше сладкишчето. Искаше да изяде съпругата си пак и пак, да я накара да отметне глава назад по този неин начин, докато накрая се замае. Докато той се изправи, притегли дребното ѝ тяло под своето и нахлуе в него.

Облегна се на стената на конюшната и се опита да мисли за нещо друго. Небето беше бледосиньо и далечно, високо над главата му, под единствения облак, кръжеше ястреб. Вандър пак си оправи панталоните, опитвайки се да направи място за част, която вече не се побираше в долните му гащи.

Болеше го навсякъде. Тялото му му подсказваше, че има само едно нещо, което иска.

Миа.

И понеже беше пълен глупак, му оставаха точно три нощи за цялата година, през които да ѝ се наслади.

Едната трябваше да бъде довечера. Довечера... обещанието за това запя в кръвта му. Миа беше сърдита, но щеше да ѝ мине.

Вандър щеше да ѝ каже истината: ако тя беше ненаситна, той умираше от жажда като човек, който не само е бил в морето месеци наред, ами е бил в морето без вода.

Тя щеше да разбере. Освен това все още им оставаха три ноци.

Устните му бавно се извиха в усмивка. Това щеше да бъде достатъчно да поуталожи този трескав копнеж. Никога не бе спал с жена повече от две ноци една след друга. Отегчаваше се.

Тази нощ трябваше да е достатъчна. Втората им нощ щеше да развали магията.

ГЛАВА 24

БЕЛЕЖКИ ПО ЗАМЪКА ПЛЪМ

— След като Фредерик продължава с безплодната са мисия, злият лорд Плъм открива Флора в безсъзнание сред маковете и я отвежда в замъка си.

Мрачният въздух, който витаеше край замъка Плъм, насочваше вниманието към опустошенията на времето, видими в някои части на сградата. Един висок тъмнокош старец отвори солидната порта на замъка и изкрещя:

— Кой е дошъл?

— Осъзнавайки, че смъртта ѝ приближава, Флора умолява Плъм да изпрати на любимия ѝ Фредерик един кичур от косата ѝ.

— Лорд Плъм задържа косата за себе си и се грижи за Флора, докато тя оздравява, заповядва на икономката си да се грижи за нея, докато оздравее. Да! Точно в стила на Синята брада.

— Лорд Плъм:

— Звучи невероятно, че мъж, който веднъж е зърнал неземното изящество, (несравнимата красота на тази девойка), се е отделил от нея! (Флора се ободрява.)

— Уловка, защото той има съпруга на тавана. Или някъде.

— Нейната младост и невинност не са неуязвими за опасната комбинация от мъжка красота и мазна хитрост. Това е много добро!

Миа се върна в спалнята си и затвори вратата, което ѝ напомни, че в банята вече има ключалки, но не и на вратата към коридора.

Вандър щеше да я последва, за да се извини, и тя нямаше да може да го задържи навън.

Миа се запъти право към банята, сложи куката на двете врати и се огледа къде да седне. Имаше две възможности: на ръба на ваната или на пода. Тя предпочете пода.

Свлече се надолу, така смазана, че в продължение на няколко секунди не можа дори да си поеме въздух, а камо ли да заплаче.

Бяха женени едва от два дни, а вече бяха установили повтарящия се модел: Вандър винаги щеше безцеремонно да заявява истината за чувствата си.

После щеше да се извинява и да я отрупва с неискрени комплименти... до следващия път, когато оставеше да се разбере колко малко я уважава.

Още по-лошо — о, колко мразеше тази истина! — беше това, че съпругът ѝ не беше сбъркал: тя наистина беше ненаситна за него.

Написа онази поема преди толкова много години. Сътвори лунния лъч, макар че нямаше представа за какво говори. Мечтаеше, че той влиза в спалнята ѝ. По някакъв начин само като беше близо до него, тази част от нея отново се събуждаше.

Позволи му да ѝ вдигне полите, да я подпре на една стена и да я обладае. Това, че ѝ беше съпруг, нямаше значение. В известен смисъл това правеше всичко още по-лошо.

Истинските дами никога не получаваха подобно отношение. Той я бе прелъстил без дори един-единствен комплимент или изпълнен с обожание поглед, макар и неискрен. Как можеше да го обвинява?

Тя се беше съгласила, макар и мълчаливо, да го остави да я принизява. Беше си разтворила краката и го бе оставила да прави каквото пожелае.

Ако в някой момент, който и да било, беше казала „не“, Вандър щеше да спре.

Точно от това я болеше най-много. Не искаше да бъде такава жена. В главата ѝ се заблъскаха думи, грозни думи: „ненаситна“, „член“, „перли“... „сладкишче“. От очите ѝ потекоха сълзи, тя отпусна глава на коленете си и се разрида.

Както и очакваше, след известно време чу почукване по вратата към спалнята на Вандър.

— Не — каза Миа и си пое треперливо въздух. — Моля те, върви си.

Миг тишина, последван от шума на отдалечаващи се стъпки. Само след секунди вратата към спалнята ѝ се разтресе.

— И двете са заключени — обади се Миа. Почти се давеше. — Просто ме остави на мира, моля те!

— Не.

Изглежда, че херцозите очакваха винаги да става на тяхното, дори когато тяхната херцогиня отчаяно жадуваше да остане сама.

— Махай се!

— Искам да говоря с теб. Трябва да ти се извиня.

Миа чу как подът изскърца, когато Вандър пристъпи от крак на крак. Още отпреди знаеше, че ще последва извинение. Имаше ли желание да го чуе? Не особено.

Той вече бе показал ясно какво мисли. И го беше казал във вихъра на страстта, когато мъжът не можеше да лъже, дори да иска. Това, което каза, беше истината. Нищо чудно, че сега съжаляваше, задето го е изтърсил. Той беше свестен човек и не искаше да нарани чувствата ѝ.

Но от това думите му не ставаха по-малко истинни.

Миа обви ръце около коленете си.

— Приемам извинението ти — каза, като прочисти гърло и повиши глас. — След около час-два ще изляза. Моля те, дай ми малко уединение.

После започна да се стяга. Все пак не се държеше развратно през цялото време. Само край него. Онази нейна поема бе изпълнена с невинно желание.

Сега обаче не беше невинна. Само един поглед към разкопчания му панталон, и беше готова на всичко, за да го усети вътре в себе си. Да легне на земята, на чакъла може би.

По бузата ѝ се търкулна още една сълза.

Подпряна на стената на конюшните.

Споменът я накара да потръпне. Ако можеше просто да се махне от Вандър, щеше да си възвърне самоуважението. С другите мъже не беше такава. С абсолютна сигурност знаеше, че никога не би се държала така с Едуард.

Брачният им живот щеше да бъде изпълнен с привързаност, а интимностите щяха да се състоят под завивките, с уважение.

Любовта щеше да дойде с времето. По времето, когато се сгодиха, Миа вече го обичаше донякъде. Или поне беше безкрайно привързана към него.

— Херцогиньо!

Съпругът ѝ, изглежда, започваше да се дразни. Мислите ѝ станаха по-мрачни. И Вандър трябваше да поеме част от вината. Държа се с нея като с платена блудница, макар че Миа беше неговата херцогиня.

Вратата се разтресе, този път по-силно.

— Отвори тази врата!

Вандър наистина ли си мислеше, че с крясъци ще промени нещо? Прекалено много беше свикнал да става на неговата. Жените навярно се разтапяха пред него още откакто е бил... о... на четиринайсет. „На тринайсет“ — поправи се Миа, като си спомни как изглеждаше той на тази възраст.

Вратата отново се разтресе и той започна да беснее на някаква тема, но Миа беше спряла да го слуша.

Не беше ли споменал нещо за надбягване утре или вдругиден? През тялото ѝ премина тръпка на облекчение. Скоро Вандър щеше да замине.

Ненадейно до ушите ѝ достигна гласът на Сюзан и херцога, който ѝ заповядваше да слезе на долния етаж — нещо, което нямаше право да стори.

— Тя е моята камериерка! — изкрещя тя.

Сюзан, разбира се, я изостави — не можеше да откаже да се подчини на нареждането на херцога.

Последва шумен удар, от който цялата врата завибрира.

— Какво правиш? — изпищя Миа. — Нотъл каза, че тази врата била донесена от Венеция.

— Е, и?

— Навярно струва колкото цял сламен покрив! Да не си посмял да я разбиеш!

— Тогава отвори вратата. Веднага!

— Искам да остана сама! — извика Миа. — Толкова ли е трудно да разбереш? Искам да помисля.

Той понижи глас:

— Недей да мислиш.

— Как можа да го кажеш? Наистина ли си мислиш, че можеш да ръководиш всяка минута от деня ми?

— Знам какво си мислиш.

— Не знаеш.

— Мислиш си, че не те уважавам.

— Не си го мисля.

Нямаше смисъл да задълбава в неприятни истини.

Вратата отново се разтресе.

— Миа, ако не отвориш тази врата, ще я разбия.

— О, защо не се махнеш! — избухна тя. — Теб въобще не те е грижа как се чувствам. Аз съм съпругата, която презираш, нали помниш?

— Не те презирам.

Отговорът ѝ беше проклетие, което никога преди не бе изричала на глас. Всъщност, като се замисли, той изваждаше на бял свят всичките ѝ най-ужасни склонности.

— Не те презирам — повтори Вандър.

— Ти... ти постъпи така с мен и каза тези неща. Мъжете се държат по такъв начин само с жена, която презират — настоя Миа и запази гласа си спокоен, макар че по бузата ѝ се плъзна втора сълза. — Или жена, за която са платили.

— Дотук беше!

Още един трясък. Вратата се изви зловещо навътре и в продължение на един дълъг миг остана в това положение. Ключалката изпраця, поддаде, цялото затварящо приспособление изхвърча през стаята и се блъсна в едно от високите огледала.

Миа изгледа онемяла счупеното стъкло, обърна се и видя Вандър, застанал на прага.

Изглеждаше толкова разярен и така прекрасен, че сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Виж какво направи!

— Мразя тези проклети огледала. Всъщност всичко в тази стая ме отвращава.

Миа обви ръце около коленете си и отново наведе глава.

Едуард никога не би се държал с нея по този начин. В целувките му имаше благоговение. Веднъж дори я целуна по челото без никаква причина.

Вандър не я целуна, когато се ожениха, дори след като викарият му нареди. Нищо чудно, че целувките му бяха повече като нашествие, отколкото като проява на почтителна привързаност. Неговите целувки се дължаха само на похот, животинска похот.

Сега той се извиси над нея, едър и висок като някой бор. Миа отказа да вдигне глава. Можеше да ѝ се мръщи и да я обижда, колкото си иска.

А после Вандър клекна пред нея.

— Съжалявам, херцогиньо. Не биваше да казвам тези неща. Беше безсъвестно от моя страна.

— Е, добре — измърмори Миа, — убедена съм, че си имал причини. Няма значение.

— Не, има, защото нараних чувствата ти, а не исках.

Тя вдигна глава.

— Напротив, искаше. Никой мъж не говори такива неща, освен ако нарочно не иска да нарани жената. Но поне каза истината. Предпочитам истината.

— Каква истина? — В гласа му звучеше ядно безсилие.

— Беше прав. Аз... държах се като уличница.

Гласът ѝ леко трепереше. Думата „уличница“ беше толкова грозна. И насън не ѝ беше хрумвало да я употреби по свой адрес. Но пък и насън не би ѝ хрумвало, че е способна да се държи по подобен начин.

— Все едно. Видях в очите ти, че искаше да нараниш чувствата ми, затова не ме обиждай, като се преструваш, че не е било така.

Той седна до нея.

— Аз не заслужавах подобно отношение — заяви Миа, като насили гласа си да прозвучи спокойно. — Ти не ми каза нито една мила дума. Нито една. Аз може и да не съм се държала като дама, но и ти не се държа като джентълмен. Мисля, че джентълмените се отнасят с блудниците с известно уважение.

— Не си се държала като блудница.

Стомахът на Миа се сви.

— Държах се. Нито ти, нито аз можем да направим нещо, за да го променим. У мен... у мен има една част, която презирам, но ще прекарам целия си живот в овладяване на тези отвратителни пориви, заклевам се.

Думите ѝ го накараха да потръпне. А после ръцете му се заключиха под мишниците ѝ и той я вдигна право в скута си.

Миа нададе стреснат вик.

— Пусни ме! Само защото съм дребна, не значи, че можеш да ме местиш напред-назад като някоя кукла.

И все пак ѝ беше приятно отново да е в прегръдките му.

— В това, което направихме, нямаше нищо отвратително. — Гласът на Вандър беше твърд и непоколебим. — А ти си красива, недостойна за презрение.

Миа беше готова да изсумти, но в последния момент се сети, че истинските дами не го правят.

— След това се държах като магаре — призна Вандър. — Аз просто... аз просто не съм свикнал да се чувствам така, след като съм спал с някоя жена.

— Да си спал! — повтори горчиво тя. — Това означава, че би трябвало да сме стигнали до леглото. Аз не заслужавах дори чаршафи.

Той внимателно я разтърси.

— Не бях на себе си. И двамата не бяхме. И, херцогиньо, никога не съм бил изпълнен с такова безумно желание към никоя. Никоя жена. Никога.

Сърцето на Миа прескочи.

— Когато става въпрос за изтънченост, съм пълно магаре — продължи Вандър. — Така и не си направих труда да науча етикета за балната зала и тъй нататък. Но никога не съм бил дотолкова завладян от страст, че да не мога да изчакам дори да стигна до леглото. Ти ме подлудяваш. Това е истината, ако искаш да я чуеш.

През тялото на Миа премина неволна тръпка. Ръцете на Вандър се стегнаха, привлякоха главата ѝ към рамото му.

— Точно така се чувствам сега — продължи той с тих, пресипнал глас. — Съвсем наскоро те обладах, а ето че единственото, което искам, е отново да те взема. На пода или в тази вана. Щом те видя, и ми се приисква да се приближа до теб. Усещам мириса ти, и искам да опитам вкуса ти. Опитвам вкуса ти, и единственото, което искам, е да

вляза в теб и да не спирам да те яздя, докато не закрепещиш от удоволствие.

При тези думи цялото тяло на Миа се разтопи и тя не можа да намери отговор.

— Ако мислиш, че някога съм говорил на някоя жена така, както говорих на теб — продължи той, — значи бъркаш. Аз може и да не се перча наоколо като някое дворцово конте, но съм свестен човек. Плащал съм си за удоволствията, защото не обичам изневерите, а не искам — не исках — да се женя. Но винаги съм бил възпитан. Никога не съм се държал като умопобъркан, не и преди да те срещна.

Миа затвори очи. Не знаеше какво да мисли.

— Четири нощи няма да ми стигнат — продължи той с дрезгав глас.

Тя не разбра съвсем какво ѝ казва.

— Какво?

— Това е някаква еротична лудост — поясни Вандър и се поколеба. — Мисля, че ще прегори. Не искам да... Не искам пак да се влюбиш в мен, защото накрая ще те нараня.

— Няма да се влюбя — отговори незабавно Миа. — Мислиш ли, че мога да обикна човек, който се държи с мен така неуважително?

Но беше лъжа. Обичаше го толкова много, че чак я болеше. Но той не биваше да го разбира. Не можеше да го допусне.

Вандър щеше да я напусне и да разбие сърцето ѝ. Но стига да не знаеше за чувствата ѝ, тя поне можеше да изстрада унижението си насаме.

Пръстите му погалиха ръката ѝ.

— Знам, че за жените може да е трудно да оставят чувствата настрана, докато се любят.

Той съжаляваше ли я? Пак? Миа изпъна гръб и го изгледа гневно.

— Вандър, нищо на този свят не може да ме накара да се влюбя в теб след това, което се случи преди години на онази музикална вечеринка, да не говорим за грубиянското ти поведение тази сутрин.

— Добре — отвърна бързо той.

Миа обаче усещаше, че се смята за толкова неустоим, та вярва, че въпреки всичко тя ще се влюби в него.

— Вече съм била влюбена — поясни Миа, като внимаваше погледът ѝ да не трепне.

— Знам.

Палецът му потърка устната ѝ.

— Пак си я хапала. Долната ти устна е придобила цвят на узряла ягода.

— Не в теб. Онова беше само глупаво увлечение, когато бях момиче. Аз едва те познавах.

Палецът му спря.

— Моят годеник, Тиодор Едуард Бракстън Рийв, ме ухажда цяла една година и бяхме сгодени още една. Познавах го много добре... и се влюбих в него.

Не казваше цялата истина, но това нямаше значение.

През погледа му премина някакво неясно чувство.

— Още обичаш мъжа, който те е изоставил?

Миа не обърна внимание на този въпрос. Това не му влизаше в работата, а освен това отговорът ѝ щеше да му допадне прекалено много.

— Едуард е човек с блестящ ум, красив и много добър. Професор е в Оксфорд и познава твоя приятел Торн. Всъщност мисля, че господин Дотри е купил от него някаква машина.

— Патентът за машина — каза бавно Вандър. — Сега се сещам, че Рийв беше човекът, който разработи механизма за работеща без прекъсване машина за производство на хартия. Торн натрупа от него цяло състояние.

— Едуард също — потвърди Миа и в гласа ѝ се прокрадна нотка на гордост, макар че последното чувство, което би трябвало да изпитва, беше гордост от името на мъжа, който я бе изоставил в деня на сватбата.

Вандър плъзна ръка към шията ѝ — неописуемо нежна ласка.

— Все по-трудно ми става да повярвам, че те е напуснал пред олтара.

Кое беше по-лошо, да ѝ говорят обидни неща като Вандър или да я напуснат като Едуард? Миа прочисти гърло.

— Искам да кажа, няма нужда да се тревожиш, че ще се увлека по теб само защото ме люби до стената на конюшните. Ако това е правилната дума за онова, което направихме.

— Не е.

Той се наведе напред и прошепна в ухото ѝ друга дума.

Миа почувства как лицето ѝ пламва в яркочервено.

— Не бива да употребяваш тази дума в мое присъствие, още по-малко да я казваш на мен!

— Това е част от лудостта, която ме обзема, когато си край мен — обясни Вандър с дрезгав глас. — Искам те, херцогиньо. Искам те толкова много, че дори и сега не мога да мисля. Ти ми казваш, че още си влюбена в онзи жалък кучи син, за когото си била сгодена, и аз съжалявам за това. Но все едно, единственото нещо, което искам, е да легна и да те дръпна върху себе си.

Върху него ли? За секунда Миа се замисли по въпроса, преди да се върне към настоящата тема.

— Нали разбираш какво имам предвид? Няма защо да се тревожиш, че ще се влюбя в теб.

— Заради Рийв.

— Едуард разби сърцето ми.

Палецът му се плъзна по брадичката ѝ.

— Съжалявам да го чуя, херцогиньо.

— Да, добре... — подхвана Миа и ненадейно осъзна какво точно усеща под задните си части.

— Някой казал ли ти е, че имаш най-сочния задник в целия християнски свят?

— Не. — Тя се поразмести, само за да зърне онзи мрачен копнеж в погледа му.

— Започвам да разбирам, че ти май представа си нямаш какво въздействие оказваш на мъжете.

Миа спря да мърда.

— Никакво въздействие не оказвам на мъжете. И не искам да ми правиш комплименти, които не са искрени.

Тя прочисти гърло.

— Това... това, което направихме преди... то не беше подобаващо за една дама. Но от друга страна, беше истинско. Заболя ме да чуя, че ме описваш по подобен начин, но разбирам, че истината е за предпочитане пред фалшивите ласкателства.

Вандър се намръщи.

— Щях да ти направя комплимент, но страстта така ме беше стиснала за гърлото, че можех само да пъхтя.

— Недей!

— Какво недей?

— Недей да изкарваш това, което се случва помежду ни, някакъв роман. Или да ме ласкаеш. Знаем какво мислиш за мен.

Ръцете му отново я стиснаха по-здраво.

— Откъде можеш да знаеш какво мисля за теб?

Миа избута ръката му и се надигна. Трябваше да изясни ситуацията. Гневното нападение на Вандър, тогава, когато я нарече ненаситна, беше достатъчно лошо само по себе си.

Но щеше да стане още по-страшно, ако започнеше да ѝ нашепва неща, които не мислеше. Това щеше да постави сърцето ѝ в опасност. Можеше да започне да му вярва.

— Не се притеснявай — каза тя и му се усмихна широко. — Виждаш ли? Добре съм. Не плача. Няма нужда да ме ласкаеш.

Вандър се изправи. Надвисна над нея. Беше толкова по-висок! Тя скръсти ръце на гърдите си и погледна към него.

— Ще видя как е Чарли. След като си измий лицето и си сменя роклята, искам да кажа.

— Може би трябва да се върнем в леглото и да отпразнуваме новото си примирие — предложи Вандър.

Миа се почувства така, сякаш тази сутрин я бяха разкъсали на части и зашили непохватно. При това не само физически. Тя поклати глава.

Вандър остана неподвижен и се намръщи, сякаш бе предположил колко смазана се чувства. Миа събра сили за още една усмивка.

— Може би, ако имаш много, много голям късмет, скоро ще поискам втората от твоите четири нощи.

Той я привлече в прегръдките си.

— Променям споразумението.

— О?

Миа почувства, че трепери цялата. Сгушена в ръцете на Вандър, до коравите му гърди, бе достатъчно, за да я накара да изпита желание да простене.

— Четири нощи месечно — каза той, наведе се и я ухапа лекичко по ухото.

— Какво?

— Или... по дяволите, четири нощи седмично.

— Не можеш просто да променяш договора, когато си поискаш.

— Аз определям правилата — напомни ѝ той. — Ти се съ согласи да приемеш всичко, което реша. В писмото си спокойно можех да напиша, че трябва да се представяш в леглото ми седем нощи в седмицата.

— Вече е късно да променяш законово споразумение — успя да изрече тя.

Устните му отново забърсаха ухото ѝ и коленете ѝ омекнаха.

— Може би четири нощи годишно, но освен това и четири следобед седмично. И започваме от днес.

— Не мисля, че... — започна Миа.

Вандър обаче я прекъсна: вдигна я и я притисна към тялото си с движение, което бе толкова плавно, че Миа не разбра: за него то се превръщаше във втора природа. Той започна да я целува, докато я накара да замълчи, а когато вдигна глава, изрече само:

— Херцогиньо.

Гласът му беше мрачен като черно кадифе и също толкова нежен. Тя прехапа долната си устна.

— Не?

— Аз съм малко съм разранена — призна Миа.

— Голямо съм животно — измърмори Вандър и я привлече поблизо до себе си. — Съжалявам, херцогиньо.

Начинът, по който я наричаше „херцогиньо“, започваше да ѝ харесва, макар да знаеше, че това е начин за избягване на близост. Тя не беше негова приятелка; той нямаше да я нарече Миа.

И все пак ѝ харесваше да я нарича „херцогиньо“. Неговата херцогиня.

— Не ми беше много неприятно — прошепна тя, извади език и много леко докосна вдлъбнатината в основата на шията му.

Той нададе приглушен стон.

— Добре. Може би след няколко дни. Сега отивам в конюшните.

— Добре — съ согласи се Миа и целуна малкото късче навлажнена кожа на врата му. Той миришеше на пот и желание.

— Мислиш ли, че можем да предоговорим твоята забрана да те докосвам тук? — попита Вандър, сложи пръст на ключицата ѝ и го

плъзна надолу.

— Не — отговори незабавно Миа, размърда се и той я остави да се плъзне по тялото му и да стъпи на краката си.

— Защо не?

— Вече ти казах.

Вандър я изгледа така, че през стомаха ѝ премина прилив на топлина.

— Ще трябва пак да ми кажеш.

Тя не искаше да говори за бюста си. Снощи това не го беше спряло, днес също. Очевидно нейната забрана не беше особено важна на фона на общото развитие на нещата.

Тоест, на фона на общото развитие на еротичните неща.

На брачните неща.

— Предпочитам да не го правя — каза Миа, мина през разбитата врата към стаята си и дръпна шнура, за да повика камериерката си.

Когато Сюзан подаде глава през вратата, Миа бе успяла да съблече утринната си рокля. С недоволство видя, че гърбът е изцапан с петна в цвят на гниещо дърво.

— Това няма да се изпере — ухили се нахално Сюзан. — Платът и бездруго сдаваше багажа. Ще го дам на икономката за парцали. Мога ли да попитам дали сте претърпели инцидент, милейди?

— Моля те, не питай — въздъхна Миа. — Какво да облека? Нямам нито една рокля, която да не е черна или сива. Макар че никого не го е грижа какво нося.

— О, напротив! — увери я камериерката. — Повярвайте ми, много ги е грижа. Всички в тази къща смятат, че съпругът ви е едва ли не кралска особа.

Тя бе отворила шкафа за дрехи и ровеше по лавиците.

— Това ще свърши работа.

Сюзан извади една рокля с цвят на аметист, която Миа за последен път бе носила преди две години.

— Ще ви е широка на кръста, но ще свърши работа, докато мадам Дюбоа пристигне утре. Може да дойде дори днес следобед.

— Това някоя модистка ли е? — попита Миа без какъвто и да било ентусиазъм. Шивачките обещаваха чудеса, но накрая винаги изглеждаше като ниска набита жена с големи гърди.

— Мадам Дюбоа шие рокли за всички най-изискани дами — увери я Сюзан и понижи глас: — И за някои, които не са: шила е рокли на Мария Фицхърбърт, а нали знаете какво казват за нея.

— Че е хванала окото на принца — отговори Миа. — Но, Сюзан...

— Което е по-важно, Мария Фицхърбърт е ниска. Съвсем дребничка! Ниска като вас, ако не и повече. Казах на мадам да донесе всички дрехи, които може да е ушила донякъде за дребничките си клиентки. Обещах ѝ, че херцогът ще ѝ плати три пъти повече, отколкото за готови рокли.

Миа въздъхна. Клетият Вандър се бе оженил насила. Най-малкото, което можеше да направи, беше да не му струва прекалено много.

— Трябва да се обличате както подобава на положението ви — отсече Сюзан.

Ако щеше да остане херцогиня за повече от шест месеца, тогава камериерката ѝ беше права.

— Много добре — въздъхна примирено Миа.

Сюзан вдигна вежда.

— Това означава ли, че ще се съгласите да свалите деколтето си под ключицата?

— Да — отстъпи Миа и добави: — Щом трябва. Може би само вечер.

— Ако не искате да приличате на някоя стара неомъжена леля, която се преструва на млада херцогиня, значи трябва. Когато бяхме в Карингтън Хауз, не ви възразявах, защото рядко ходехте на каквито и да било светски събития. Но сега ще бъде различно.

— Не искам такива рокли за всеки ден! — настоя Миа. — Само ако трябва да се представя някъде като херцогиня.

Сюзан скръсти ръце на гърдите си.

— Господин Дотри и лейди Зенобия живеят на по-малко от два часа път отук и прислужникът на Негова светлост ми каза, че идват често. Вашата външност говори за моите способности и не мога дори да си представя какво ще каже камериерката на лейди Зенобия за гардероба ви. Няма да мога да я погледна в очите, ако облеклото ви не е по модата. И вечерта, и през деня.

Миа знаеше, че е победена.

Навярно щяха да я обзаведат с цял гардероб от рокли, чиито деколтета да стигат до кръста ѝ. Спомни си за онзи блясък в очите на Вандър...

Той навярно щеше да ги хареса, дори и Миа да не ги харесаше.

ГЛАВА 25

ОЩЕ БЕЛЕЖКИ ПО ЗАМЪКА ПЛЪМ

— злият лорд Плъм измамно е объркал чувствата на Флора, като я е обсипвал с комплименти и подаръци. Не спира да сипе обиди по адрес на мъжа, който я е изоставил.

— ами ако Фредерик по една случайност се озове в замъка и го поканят на вечеря, за да се запознае с годеницата на лорд Плъм: Флора!

Граф Фредерик с ужас установи, че красивото, скромно, искрено, свенливо и все пак добросърдечно момиче, което бе изоставил пред олтара, се е превърнало в млада жена, облечена по модата, обсипана с великолепни бижута и проявяваща безупречен вкус по отношение на облеклото си.

— Бледо лице, сега прекалено отслабнало, за да е истински красиво.

Два дни по-късно

Чарли се оказа добър ездач. Имаше склонност да щади деформирания си крак и това влияеше на посоката, в която се обръщаше конят му, но с времето щеше да го преодолее. Нещо важно: той обичаше всичко свързано с конете и особено обичаше Джафер.

А Джафер му отвърщаше с предпазлива привързаност. Вандър имаше чувството, че според новия му жребец момчето беше жребчето на Миа. Джафер харесваше всичко, което харесваше херцогинята.

Сега Вандър стоеше отстрани в двора и наблюдаваше как Чарли обикаля наоколо на кончето на съпругата му, Ланселот. Един коняр водеше коня с въженце.

Съпругата му. Съпругата му. Вандър все още не можеше да свикне с тази дума. Бяха го накарали да сключи този брак с изнудване, но по някакъв начин този факт, който само преди няколко дни го докарваше до ярост, сега му се струваше несъществен.

Миа Карингтън бе негова съпруга, каквито и да бяха обстоятелствата, довели до това. Джафер я обожаваше. Проклятие, всички я обожаваха!

Тя беше от онези жени, които те караха да полагаш всички усилия, за да привлечеш вниманието им. Вандър се хващаше, че се перчи като момче, че се опитва да измисли разни остроумия, за да чуе този неин гърлен смях.

Не можеше дори да се съсредоточи върху работата си, защото през цялото време мислеше за Миа и за всички неща, които смяташе да направи с нея, щом тя се почувстваше готова.

Колко време беше необходимо на една обезчестена девственица, за да се възстанови от въпросното обезчестяване? Това не беше от нещата, за които мъжете говореха открито. Вандър изпита абсурдно чувство на гордост при мисълта, че той е единственият мъж, който някога е докосвал Миа интимно, нахлувал е в нея.

Искаше още. И още повече. Страстта му бе станала така завладяваща, че през последните два дни се бе постарал изобщо да не докосва Миа. Дори и леко, докато слизаха по стълбите. Нямахме си доверие.

Във всеки случай тя прекарваше почти цялото си време в стаята си и работеше по своя роман. На вечеря двамата с Шишо говореха с голямо оживление, а Вандър ги наблюдаваше.

Миа размахваше ръце във въздуха, докато описваше просторните и великолепни стаи в някакъв замък, в който героинята ѝ бе намерила убежище. Проклятие, ако искаше замък, Вандър можеше да ѝ купи!

Шишо я караше да избухва в смях всяка вечер с предложенията си за все по-безумни обрати в сюжета. Вандър не можеше да ѝ помогне с нищо друго, освен със здравия си разум.

— Това момиче — Флора, нали така? — ще е абсолютна глупачка, ако се върне при мъжа, който я е изоставил — изтъкна той предишната вечер. — Фредерик е абсолютен слабак. Тогава, когато е „окъпан в сълзи“, след като напуска Флора, е направо жалък. Тя трябва да си намери някой по-добър.

— Фредерик е героят — каза му Миа. — Тя не може просто „да си намери някой“! В един роман може да има само един герой.

Всъщност Шишо и Миа пренебрегнаха почти всичките му предложения. Снощи цял час обсъждаха дали замъкът трябва да е обитаван от „стенанията на някой неспокоен призрак“.

При наличието на неспокойния призрак, мекушавия герой и злия лорд Плъм замъкът звучеше като подобие на ада на Данте. Вандър шеговито предложи призраците на четирима убити принцове, все наследници на короната, да обитават крепостния вал... но двамата приеха шегата му сериозно и я вкараха в сцена с глуповатия Фредерик.

Когато не пишеше — или не кроеше планове заедно с Шишо — Миа се затваряше в покоите си с някаква шивачка. Превръщаше се в херцогиня, според всеобщото мнение. Това беше абсурдно. Вандър не искаше тя да се променя.

Той zakрачи през двора и се отправи към Чарли.

— Още три обръщания. Не забравяй после да се погрижиш за коня си.

Чарли кимна. Очите му блестяха, държанието и стойката му на седлото бяха добри, като се имаше предвид, че яздеше съвсем отскоро. Вандър посегна и го потупа по по-слабия крак.

— Как го чувстваш?

— Добре — отвърна незабавно Чарли.

„Започва да го боли“ — прецени Вандър, забелязал сенките, които вече се тъмнееха под очите на момчето. Чарли не беше от хората, които обичаха да се оплакват.

— Още три пъти — повтори Вандър и тръгна към къщата.

За да потърси съпругата си. Колкото и смешно да звучеше, той почти не я виждаше, освен на вечеря, в присъствието на Шишо, който обсебваше вниманието ѝ.

Не че ревнуваше от собствения си чичо.

Просто този негов лишен от всякаква логика изблик на страст бе превърнал Миа от почти непозната в единствения човек, с когото Вандър искаше да прекарва времето си.

Той кимна на Гонт, изкачи се тичешком по стълбите, влетя в спалнята си и се запъти право към банята. Забеляза, че вратата, водеща към стаята на жена му, е поправена. Счупеното резе несъмнено бе породило буря от предположения на долния етаж.

Вандър горещо се надяваше, че ще заvari Миа по домашни дрехи, може би гола до кръста, докато ѝ вземат проба за рокля.

Уви, нямаше късмет: в спалнята ѝ нямаше никого. Той излезе в коридора, върна се до горния край на стълбището и изрева надолу:

— Къде е моята херцогиня?

Нотъл не беше от онези икономии, които благоволяват да повишат глас, но Гонт не държеше толкова строго на етикета.

— Нейна светлост е в кабинета си — изкрещя в отговор той.

— „В кабинета си“ — повтори Вандър. Чувстваше се като абсолютен глупак. — И къде е това?

Нямаше спомен да го е споменавала на вечеря, а по кое друго време биха могли да говорят за едно или друго? Той прекарваше целия ден в работа в конюшната, а вечер двамата не спяха заедно.

— Нейна светлост използва Спалнята на кралицата като кабинет — отговори Гонт, като се появи пред стълбището. — Голямото легло остана, но ѝ преместихме едно бюро от библиотеката.

Само след секунда Вандър отвори вратата на Спалнята на кралицата, но и в тази стая нямаше никого. През гледащите на запад прозорци се изливаше слънчева светлина. Той бе забравил колко светлина влиза в тази страна на къщата.

Запъти се към бюрото на Миа и вдигна един лист хартия. Почеркът на Миа не се бе променил кой знае колко от времето, когато беше момиче и написа онази любовна поема. Силна ръка с красива, висока извивка на някои от буквите. В този почерк нямаше и следа от лудостта, която не напускаше почерка на баща му, или от плахостта в този на майка му.

Навремето, след като стана ясно, че Вандър отказва да се приближи до лорд Карингтън, херцогинята започна да му пише писма. Думите ѝ бяха потънали в безбройни завъртулки, украсени с арабески и какви ли не чертички. Той прочиташе писмата ѝ нетърпеливо и ги хвърляше настрана, осъждайки я за изневярата ѝ, за себичността ѝ.

Сега сърцето му подскочи при спомена за разкритията на Шишо относно брака на родителите му. През всички тези години Вандър бе изпитвал изгарящо възмущение от предателството на майка му спрямо баща му, но положението е било много по-сложно и далеч по-трагично, отколкото е подозирал.

Той нетърпеливо поклати глава и се съсредоточи върху страницата, която беше взел. Беше озаглавена: „Бележки. Глава трета“.

Вандър се взираше в страницата с известно объркване. Това май не се вписваше в сюжета, който чуваше да обсъждат на масата за вечеря. Коя беше лейди Рилдън? Цялото бюро бе отрупано с листови хартия и на всеки от тях имаше части от диалог или списък с бележки. Той взе втори.

— А дотогава — каза граф Фредерик с учтив поклон,
— не може ли да те целуна?

— Не можете! — извика Флора, погледна го през рамо и се засмя тихо и чаровно. — Не обичам целувките.

— Позволете ми да променя мнението ви.

В изражението му не се долавяше никаква веселост. Вместо това в самия въздух трептеше някаква сериозност...

За съжаление текстът свършваше точно когато започваше да става интересно. Вандър пресея разхвърляните на бюрото листови в опит да намери следващата страница, но така и не успя. А после взе перото на Миа, зачеркна около половин ред и надраска редакция.

— Скъпа моя, нека променя мнението ви.

Той я вдигна обратно на масата, прокара ръка под полите ѝ и се наведе да целуне гладкото ѝ като коприна бедро.

Тя обви ръце около шията му и извика:

— Но, сър, нима възнамерявате да ме обезчестите?

— Само ако вие желаете да поемете по подобен разблуден път — отговори той неискрено, защото възнамеряваше да я обезчести независимо какво мислеше тя по въпроса.

— Скромността ме възпира от отговор — изохка тя и обви крака около кръста му.

— Великолепно! — отговори той и ентузиазирано се зае със задачата да я развращава.

Това беше много забавно. Вандър се разрови наоколо, докато намери още няколко сцени, които по негово мнение се нуждаеха от корекция. Например, Флора в никакъв случай не биваше да се връща при Фредерик. Той хвана повторно перото.

Тук Вандър: Това са пълни дивотии. Той е абсолютен глупак и я зарязва. Трябва да се държи с него като с идиот, защото е точно такъв.

Вратата се отвори. Херцогът припряно остави перото и се обърна.

Разбира се, беше Миа, която го погледна намръщено.

— Какво правиш?

— Май четях мемоарите ти — отговори той, като тръгна към нея и положи всички усилия да изглежда невинен. — Изобщо не подозирах, че преди да се омъжиш за мен, си водила толкова запленаващ живот.

— О, млъквай! — извика тя и лицето ѝ порозовя. — Ти си ужасен — да четеш ръкописа ми, без да ме попиташ!

— Мисля, че трябва да го направиш малко по-пикантно.

— По-пикантно ли?

— Например, що за мъж би казал „не може ли да ви целуна“?

— Моят герой, Фредерик, е извънредно учтив.

— Той е изкуфял кретен. Коя жена би искала да го целуне? Със сигурност не и твоята героиня, след като изрича тая опашата лъжа, че не обича целувките.

— Фредерик е джентълмен от главата до петите — отговори отбранително Миа.

— А аз не съм? — ухили се Вандър и смени темата. — Какво, за бога, правиш? Търсих те из цялата къща.

— Четях — отговори малко виновно Миа. — От два дни не мога да оставя книгите на госпожица Джулия Куиплет, макар че трябва да напиша моя роман. Искаш нещо ли, херцоже?

— „Херцоже“? — Вандър изглеждаше обиден. — Няма ли да се обръщаме един към друг по-фамилиарно?

За миг Миа изпита неимоверно раздражение.

Откъде се очакваше да знае каква фамилиарност е подходяща според Вандър във всеки един момент? Нали той продължаваше да я нарича „херцогиньо“. Тя избегна да отговори на въпроса.

— Мислех, че си в конюшните. Чарли добре ли е?

— Възложих му да се грижи за конете. Ако зависеше от него, щеше да язди цял ден, но си помислих, че вече натовари достатъчно крака си.

— Може би трябва да проверя как се справя — каза Миа. Изразът в очите на Вандър ѝ беше познат, дори само след няколко дни брачен живот.

Но сега беше ден. Следобед. Наоколо имаше прислужници.

— На Чарли няма да му липсваш — рече Вандър, направи голяма крачка напред, наведе глава и я придърпа в ръцете си. Миа трябваше да признае, че целувката му е чисто блаженство. Тя дори изпусна книгата на госпожица Куиплет.

През последните два дни бе положила всички усилия да не обръща внимание на Вандър по време на вечеря, защото всеки път щом очите им се срещнеха, усещаше, че се изчервява.

Нощем оставаше до късно и четеше, но той нито веднъж не почука на вратата ѝ.

Само неприкритата похот в очите му, когато се срещнеха из къщата, ѝ помагаше да не изпадне в отчаяние. Тя не беше единствената, която изпитваше такъв разтърсващ прилив на желание.

Сега го целуна с целия копнеж, който бе потискала, и дойде на себе си едва когато осъзна, че съпругът ѝ я побутва назад, към огромното легло, в което бе спала самата кралица Елизабет.

— Не бива — измърмори Миа и се отдръпна. — Не и това... Не и тук.

— Защо?

Жадният му настойчив поглед събуди у нея тръпка, която запълзя надолу по краката ѝ.

— Трябва да запазим интимностите за подобаващо време и място, а именно спалнята ни нощем.

— Тази стая не е конюшня. Това е най-хубавата спалня в цялата къща.

— Това е моят кабинет, а освен това сега е ден.

Единственият отговор на Вандър беше да събори и нея, и себе си на леглото.

— Сериозно говоря! — възрази Миа. — Това просто не е прилично.

Вандър подпря ръце от двете ѝ страни, наведе глава и прокара език по устните ѝ.

— Не ми пука.

Миа го натисна по рамото.

— Е, добре, на мен ми пука, защото не искам отново да ме наречеш „ненаситна“. Да се уточним: аз не те моля за интимности, които трябва да се случват само нощем.

Той погледна към нея и се намръщи. Навярно смяташе, че това ще разклати решителността ѝ, тъй като бе ужасявало конекрадци в миналото.

— Не искам пак да ми говориш груби неща — каза му Миа. — Ако не се държа като лека жена, не можеш да ме наречеш такава. Моля те, Вандър, позволи ми да стана. Отивам в конюшните да видя Чарли.

— Никога повече няма да ти кажа нито една груба дума — промълви Вандър с дрезгав глас и отново прокара устни по нейните.

На лицето ѝ навярно се бе изписало съмнение, защото той продължи:

— Наговорих ти тези неща от страх. Искам те повече, отколкото е полезно за самоуважението ми. Проклетие, Миа, превръщам се в мъж, готов да измине пеша пътя оттук до Лондон в замяна на една твоя целувка.

— И моето самоуважение има значение — изтъкна тя. — Не желая да се превръщам в жена, чийто съпруг смята, че може... че може да я покрива, когато и където пожелае.

— Ти си жена, чийто съпруг иска да я покрие в легло, изработено за кралица Елизабет. За кралица, Миа!

Той бавно се отпусна върху нея и тежестта му бе така прекрасна, че тя нададе тих стон. В отговор очите на Вандър блеснаха и една мазолеста ръка пропълзля нагоре по краката ѝ.

— Не мисля, че...

— Тихо — прекъсна я Вандър и я целуна. Пръстите му се изкачваха по вътрешността на бедрото ѝ и я измъчваха. Когато устните

му се насочиха към скулата ѝ, Миа установи, че се е отказала от самоконтрола си. Пак.

Пръстите му се промъкнаха нагоре и тя инстинктивно надигна хълбоци, за да посрещне ласката му. Против волята ѝ гласът ѝ прозвуча бездиханно, като глупава дебютантка, която представят на кралицата:

— Не е редно. Може да ни видят. Ние не сме... не сме женени. Искам да кажа, сега е ден.

— Напротив, женени сме — поправи я Вандър и пръстите му се плъзнаха в мократа ѝ топлина и подеха ритъм, от който тялото ѝ се разтресе. Блаженството витаеше край нея, съвсем малко извън обсега ѝ. — Може би наистина не искаш да продължим?

Пръстите му спряха.

— Не спирай. — Ноктите ѝ се забиха в ръката му.

— Сега е ден — изтъкна Вандър с дяволито пламъче в очите. Плъзна един широк пръст вътре в нея.

Миа нададе вик и се изви към него, опитвайки се да вкара пръста му по-навътре.

— Миа — изхриптя гласът му в ухото ѝ, — искам да те любя.

— Да — изохка тя.

— Искам да те видя гола.

Миа замръзна.

— Цялата — уточни Вандър.

— Не.

Главата ѝ се проясни. Никога не би могла да изпита удоволствие при тези обстоятелства. Особено на дневна светлина. Тя отблъсна ръката му и започна да се премества към ръба на леглото сантиметър по сантиметър.

— Къде си мислиш, че отиваш? — изръмжа Вандър.

— Не можем да се държим така.

Той я пусна, тя седна и оправи полите си. Но когато погледна към лицето му, сърцето ѝ се сви. Очите му бяха приковани в нейните и изражението му не можеше да се сбърка.

Това не беше лице на мъж, който някога е чувал думата „не“. Е, освен когато се опитваше да отхвърли предложението ѝ за брак. Това навярно бе единственият път в живота му, в който не бе постигнал желаното.

Сега щеше да бъде вторият път. Мисълта да се съблече на дневна светлина я изпълваше с ужас: Вандър щеше да види всяка извивка и трапчинка.

Ако се беше омъжила за мъж с обикновена външност, би могла да помисли по въпроса, но при такава разлика помежду им просто беше немислимо.

Той беше самото възплъщение на някой от нейните измислени герои — с изключение на факта, че не беше лудо влюбен в нея, не беше тих, внимателен или дори цивилизован.

Миа вдигна брадичка и му каза чистата истина:

— Не съм от онези жени, които обичат да се събличат.

— Защо?

— Дамите държат на уединението в тези неща. На целомъдрието.

— Ти не си целомъдрена.

Миа потръпна и той припряно каза:

— Не исках да прозвучи така.

— Спри. Просто спри. Няма да променя решението си.

— Херцогиньо.

— Да?

Лицето му беше толкова отстъпчиво, колкото и някой мраморен къс.

— Възнамерявам да те видя без дрехи. И възнамерявам да те докосвам без дрехи. Уморих се да избутвам полите ти от пътя.

— Прекалено си свикнал да става все на твоето — отсече Миа.
— Никой ли не ти е отказвал? През целия ти живот?

Той не отговори, само стана и оповести:

— Сега ще се съблека. Подготви се.

— Ако трябва да се съблека, това ще развали всичко — обясни неловко Миа. — Не се чувствам удобно гола.

Вандър се намръщи.

— Белег ли имаш, херцогиньо? Не ме интересува.

— Не. Може ли да отложиш плана си да се съблечеш до довечера, когато ще сме насаме в спалнята ти?

Вандър си свали палтото, което беше отговор само по себе си. Сърцето на Миа ускори ударите си. Жилетката последва палтото. Това ѝ напомни за деня, в който Вандър настоя тя да го огледа внимателно,

преди да го купи. Как бе възможно оттогава да са минали по-малко от две седмици?

Светлината на късния следобед нахлуваше през прозорците и хвърляше по кожата му сенки с цвета на тъмен бакър. Ризата му излетя през стаята. Тялото му бе покрито с връзки мускули и ръцете на Миа я засърбяха да погали твърдия му корем.

Вандър се наведе да си събуе ботушите и в стомаха на Миа се надигна паника. Ако той я принудеше да се съблече, щеше да припадне от унижение. Възползвайки се от това, че беше зает с ботушите си, Миа тръгна към вратата.

Вандър стигна там преди нея.

— Това не е добра идея — промълви Миа, изпаднала в паника. — Това е абсолютно непристойно и никой... нито една дама няма да го търпи.

Усещаше аромата на кожено седло и някакъв приятен полъх.

Коленете ѝ омекнаха, затова си придаде още по-свирепо изражение.

Вандър се облегна на вратата и ѝ се ухили. Пъхна палци в колана на панталона си.

— Не! — извика Миа.

Той, разбира се, не ѝ обърна внимание. Панталоните и долните му гащи се плъзнаха по бедрата на мъж, свикнал да се мята върху неспокойни коне. От гърдите на Миа се отрони треперлива въздишка. По стегнатия му корем имаше ивица косми, която водеше.

Ами, там долу.

Нищо чудно, че остана разранена.

Членът му беше прекалено голям.

Вандър изрита панталона и гащите си и продължи да стои на едно място, съвсем отпуснат, сякаш често стоеше гол в светлината на слънчевите лъчи.

— Харесва ли ти как изглеждам, Миа? — попита той и я погледна изпод дългите си мигли, сякаш не знаеше отлично, че желанието пулсира през нея като удари на тъпан, заповядва ѝ да го докосне, да започне да се извива срещу него, да го примами в леглото.

Трябваше да прочисти гърлото си.

— Много си представителен. Сигурна съм, че са ти го казвали всеки ден още от момче.

— Лунният ми лъч отговаря ли на очакванията ти?

Широката му усмивка показваше, че много добре разбира колко е великолепен.

— Никога ли няма да забравиш за глупавата ми поема?

— Съмнявам се — осведоми я той и усмивката му стана по-широка. — Никой от приятелите ми няма ода, посветена на члена му.

Миа нададе безгласен стон. Нямахше смисъл да се опитва да го обучава в изкуството на литературната метафора.

— Нямам търпение да прочета романите ти — добави Вандър.

— В моите работи изобщо не се споменава за лунни лъчи!

Той вдигна рамене.

— Сега е твой ред да се съблечеш.

— Както вече ти обясних, не се чувствам удобно, когато се събличам през деня.

Тя се приближи към него и ръката ѝ премина от гърдите към кръста му.

— Това не е ли достатъчно?

— Съвсем не — отговори Вандър. Но взе ръката ѝ и я постави върху коравия си член.

Пръстите на Миа инстинктивно се свиха около копринената му мъжественост. За нейно удоволствие той видимо потръпна, а после обхвана лицето ѝ с длани и прокара устни по нейните.

Тя стегна ръката си, съвсем малко. Очите на Вандър се изцъклиха и от устните му се изтръгна остър звук. Ръцете му се плъзнаха надолу към брадичката ѝ, повдигнаха лицето ѝ и устата му завладя нейната.

Някъде дълбоко в съзнанието си Миа усещаше, че смелостта ѝ се стопява. Ами ако след като гърдите ѝ се освободяха от корсета, Вандър спреше да я желае? Дори и тя самата се отвърщаваше от тях, така че защо с него да е другояче?

— Искам да те докосна — изръмжа Вандър в устата ѝ, ръцете му стиснаха задните ѝ части и я привлякоха към него. — Искам да усетя тези твои сочни гърди в ръцете си, да заровя лицето си в тях, да засмуча хубавите ти малки зърна...

Мили боже!

Трябваше да му позволи да го направи. Или пък можеше да се позове на правилото за четирите нощи и да го приведе в действие.

— Моля те! — промълви Миа отчаяно. — Моля те, не може ли да изчакаме довчера, когато в стаята ни е тъмно?

Той се притисна към нея и от гърдите му се изтръгна някакъв остър звук.

— Как ти се струва, дали мога да чакам до довчера, да го вземат дяволите?

Миа почувства, че ѝ се завива свят, сякаш можеше да припадне. Сигурно просто трябваше да го остави да действа и да приключи с това веднъж завинаги? Ако не го гледаше в лицето, нямаше да разбере какво изпитва. Незнанието щеше ли да бъде по-добро от знанието?

Да. Безусловно.

Сръчните му пръсти разкопчаваха копчетата на гърба ѝ, но после Вандър загуби търпение и направо скъса последните няколко. Вцепенена, Миа го остави да издърпа роклята над ръцете и главата ѝ.

Той направи крачка назад.

— Херцогиньо, корсетът ти от онази вечер беше впечатляващ, но трябва да кажа, че този прилича направо на стоманена клетка, предназначена да удържа диви тигри.

Корсетът бе снабден с голямо количество китова кост, която трябваше да овладее фигурата ѝ. Той се смъкна от тялото ѝ и сребърните наконечници на шнуровете издрънчаха, когато паднаха на пода.

След това остана само ризата ѝ.

ГЛАВА 26

БЕЛЕЖКИ ПО НОВИЯ ГАРДЕРОБ НА ФЛОРА

Флора е покрушена и унижена, когато разбира, че шивачката я смята за кокалеста.

— Труфилата на външността са без значение — обърна се тя към дамата.

— *Pas pour les hommes*^[1] — отвърна мрачно французойката. Коментарът ѝ прозвуча неясно заради иглите в устата ѝ.

Флора знаеше, че никой достоен мъж не би обърнал внимание на такива глупости. И все пак...

— Може ли да оправите деколтето на тази рокля? — попита умолително тя. Роклята беше от бял плисиран муселин и не оставяше никакво съмнение, че Флора не притежава почти никакви женски дадености.

Модистката измърмори нещо за свински уши.

— така дали ще се получи? Сигурно не.

Но все пак интересна мисъл.

Мъжете наистина ли харесват големи бюстове?

Вандър бе призовал на помощ целия си самоконтрол, за да не се хвърли към Миа сега, когато корсета ѝ вече го нямаше. Съпругата му бе преbledняла и видимо трепереше, но свали шнура на ризата си. За миг затвори очи и смъкна дрехата край раменете си.

Вандър потисна стона си. Изпитваше отчаяно желание да я докосне, сякаш бе животно във форма на херцог.

Бялата риза падна и разкри гърди, по-красиви от всичко, което можеше да си пред стави: пълни и гладки, със зърна като зрели череша.

Миа леко се размърда, ризата падна от ръцете ѝ, задържа се за миг около хълбоците ѝ и се свлече на пода. Тя остана съвсем гола.

Неговата съпруга.

Неговата херцогиня.

— Проклет вечен ад! — промълви дрезгаво Вандър, неспособен да намери думи.

Миа завъртя очи.

— Няма нужда да ми правиш такива пищни комплименти.

— Много си красива, херцогиньо.

Виждаше, че Миа мисли за това, но бе завладян от страст, която надмогваше всичко друго, и не можеше да чака комплиментите му да успокоят страха ѝ. Вдигна я, положи я на леглото и легна на една страна до нея.

— Може ли да те докосна?

— Не. — Миа говореше напълно сериозно.

Той прокара ръка по крака ѝ и я насочи право към най-сладката част от нея. В мига, в който я докосна, Миа се обля в пот, а от гърлото ѝ се изтръгна стон.

Извън себе си от желание, той легна върху нея, надигна се и проникна в нея. Нямаше предварителна игра, нежни предразполагащи ласки — само бързо, съпроводено с пот движение, от което по крайниците му потече удоволствие, опушено и горещо като пламнала трева.

Херцогът задържа ръцете си далеч от гърдите ѝ, защото Миа не му бе разрешила, но по някаква причина това направи всичко още полудешко.

Вместо това Вандър подпря ръце на леглото до раменете ѝ и наведе глава над гърдите ѝ. Можеше да се закълне, че всеки път щом ги погледнеше, зърната ѝ се втвърдяваха все повече.

Дъската на леглото се блъсна в стената. Пак и пак. А Миа откликна на порива му. Галеше тялото ѝ, ръцете ѝ се плъзгаха по задните му части и стискаха бедрата му, подканваха го да продължава.

Той се спря неподвижно.

— Сега може ли да докосна гърдите ти?

— Не!

— Ще ти хареса — обеща ѝ Вандър.

С внезапно движение се завъртя и тогава Миа се озова отгоре му.

Насладата я бе помела и тя бе позволила на коравото тяло на Вандър да ѝ доставя удоволствие, докато самата Миа милваше, галеше и целуваше всички части от него, които можеше да достигне.

Но както винаги когато станеше дума за гърдите ѝ, тя се стресна, овладя се, застана нащрек. Погледна надолу и видя, че са изхвъркнали напред и стърчат като глобуси.

— Погледни ме — заповяда Вандър.

Тя неохотно се подчини. Изражението му бе на човек, който не е на себе си... човек, който е в екстаз.

— Гърдите ти са съвършени — изхриптя той. — Меки, щедри, зърната ти са като ягоди в очакване на устните ми. Няма да те докосна. Но сега искам да ги целуна.

Преди да го спре, устните му се склучиха над зърното ѝ и от донякъде изпълнено със срам опасение Миа се озова понесена от буря от усещания, които бяха толкова силни, че тя неволно започна да пулсира около члена му. Вандър изстена на глас.

Големите му ръце стиснаха хълбоците ѝ и я притеглиха надолу. Нов тласък. Косата на Миа напада по лицето му. С всяко засмукване на зърната ѝ отчаяната горещина, която бушуваше у нея, нарастваше, сякаш бе кипяща тенджера, която всеки момент ще се пръсне.

През цялото време Вандър ѝ обясняваше с пресипнал глас какво прави, какво мисли за зърната ѝ, за гърдите ѝ.

Миа му повярва. И когато му даде всичко, когато тялото ѝ започна да се мята и пак да се мята, до безкрай, негово във всеки смисъл на думата, усещането, че всичко това е съвсем правилно, отекна до дъното на душата ѝ.

Тя го обичаше.

Никога не бе спирала да го обича.

Приятната привързаност, която съществуваше между нея и Едуард, не беше любов. Това безумно, диво поглъщане на тялото на другия, потно и истинско — това беше любовта.

— Вандър! — извика Миа, готова да му каже.

Той обаче не слушаше. Отново се обърна в леглото и силата, мускулите и тежестта му се стовариха върху нея. Тласъците му станаха още по-силни; когато стигна до върха, той изкрещя и лудешкото разюздано удоволствие в гласа му запрати тялото ѝ в нова спирала, докато накрая Миа започна да се гърчи в конвулсии срещу него.

В това пространство на нажежена до бяло радост нямаше Вандър и Миа: те бяха едно, задъхани, крещящи, движещи се заедно в първичен танц, стар като самата земя.

Беше диво, неприкрито блаженство.

Когато Вандър се отдръпна, никой от тях не проговори. Той я привлече към себе си; замаяна, Миа се сгуши до рамото му.

Беше му дала всичко, беше се отказала от тялото си. А той на свой ред ѝ беше предал своето.

Бяха консумирали брака си.

---

[1] Не и за мъжете (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

*От херцогинята на Пиндар
До нейните издатели господата Бранди, Бъкнъл и
Бендал*

15 септември 1800 г.

Уважаеми господин Бъкнъл,

От два дни почти не съм излизала от стаята си, докато четях трите романа на госпожица Джулия Куиплет и скоро ще започна романа на госпожа Лайза Клампас.

Знам, че това може да ви прозвучи така, сякаш съм пренебрегнала собствената си книга, и наистина е така, но ви уверявам, че е точно обратното. Книгите на госпожица Куиплет бяха много вдъхновяващи и дори донякъде ми възвърнаха вярата в романтиката и възобновиха убеждението ми, че любовта е Тайната архитектура на света.

С радост ще изкажа похвалите си от следващата книга на госпожица Куиплет.

С най-добри пожелания:

Нейна светлост херцогинята и т.н.

Два дни по-късно

Вандър се събуди, когато синята светлина на зората пропълзя през прозореца. За миг не можа да разбере къде се намира, сякаш бе запратен в някой калейдоскоп, разтреперан и объркан.

Усецаше тялото си някак по-различно.

Бавно обърна глава. Миа се беше свила до него и лъскавата ѝ коса падаше по ръката му. Тя се усмихваше насън.

Вандър усецаше не само тялото си по-различно: самият той беше по-различен. Неуравновесен. Уязвим. Всяка нощ се превръщаше

в умопобъркан, който нахлуваше в съпругата си и надаваше стонове, напълно загубил контрол.

Контролът беше опорната точка в живота на Вандър. Тази мисъл бе последвана от пристъп на паника. Може би баща му си бе загубил разсъдъка заради пламенната любов, която изпитваше към херцогинята, към жената, която му изневеряваше.

Не.

Не можеше да забрави това, което му каза Шишо: баща му бе проявявал признаци на лудост дори като момче. Пък и бе измъчвал съпругата си. Каква любов беше това?

Той нежно свали главата на Миа от рамото си и се изправи. Кръвта му шумеше бавно, сякаш никога досега не бе изпитвал удоволствие. Сякаш единственото нещо, което си струваше да прави на този свят, беше да целува жената в леглото си.

Разбира се, и преди беше изпитвал подобно удоволствие. Точно сега не можеше да си спомни кога точно, но трябваше да е бил и с други жени, които да са го докарвали до такова трескаво желание.

Той навлече дрехите си, без да си направи труда да се изкъпе или обръсне. Следобед Джафер щеше да участва за първи път в надбягванията, на един хиподрум само на два часа път от Ръдърфорд Парк, съвсем до Старбъри Корт — провинциалната къща на Торн.

Трябваше да отиде в конюшните и да си възвърне това, което бе загубил предишната нощ, каквото и да беше то. Може би част от сърцето му.

Това беше неприемливо.

Той заслиза по стълбите и махна на Гонт да не идва, икономът обаче отказа да се съобрази с това отпращане и хукна след Вандър, който излетя през входната врата.

— Ваша светлост!

Вандър се обърна и изръмжа:

— Какво има?

— Нали ме помолихте да разбера... — преви се на две икономът, задъхан — ... за годеника на Нейна светлост. Помните ли?

Разбира се, че помнеше, макар че така и не спомена пред Миа за тази задача. Защо да я тревожи с предположението, че сър Ричард може да е убил любимия й Едуард?

— Жив е — промълви Гонт, като се държеше за хълбока. — Дявол да го вземе, Ваша светлост, вървите по-бързо и от някоя разгонена свиня!

— Чудесно — каза Вандър и прогони темата за Едуард Рийв от съзнанието си. — Радвам се да го чуя.

— Но е бил в затвора! — повиши глас Гонт.

Вандър замръзна.

— В затвора ли? Къде?

— „Олд Толбут“, Единбург! Човекът от „Боу Стрийт Ранърс“ го открил чак след като избягал от затвора.

— Изфабрикувани обвинения — предположи Вандър. Никой мъж не би напуснал Миа по своя воля. Някъде дълбоко в съзнанието си го знаеше от самото начало.

Гонт кимна.

— Така е, Ваша светлост. Човекът от „Боу Стрийт Ранърс“ ще свидетелства пред Короната, че сър Ричард Магрудър е вкарал господин Рийв в затвора по лъжливо обвинение, под друго име, без истински юридически процес. Господин Рийв за малко не умрял от рана по главата, която получил при залавянето си, и обвиненията ще включват опит за убийство.

Вандър изруга под нос.

— Изглежда, са закарали господин Рийв в „Олд Толбут“ с фалшифицирана заповед, в която се казва, че е получил доживотна присъда и че е недисциплиниран, необуздан престъпник и е опасно да го държат в Англия. — Гонт изсумтя. — Сякаш шотландските затвори са по-добри от английските! Тъкмо щели да го пратят в Ботъни Бей^[1], когато успял да избяга.

Естествено, че е избягал от затвора, за да се върне при Миа! При Чарли също. Рийв имаше права и над двамата. В стомаха на Вандър се надигна гадене, но той го пребори.

— Къде е той сега? — обърна се херцогът към Гонт.

— На път за насам, Ваша светлост. — На лицето на Гонт се изписа измъчено изражение. — Да види херцогинята. Сигурно ще пристигне тук утре сутринта — моят човек изпрати вест предварително.

— Точно така — измърмори Вандър, обзет от странно спокойствие. Имаше още един ден с нея. Още една нощ. — Нито дума

на Нейна светлост.

Гонт сбърчи чело.

— Няма да допусна пак да се разочарова, ако той не дойде — поясни мрачно Вандър. — Лично ще ѝ го съобщя, утре сутринта.

И преди се беше чувствал така: когато беше на девет и баща му уж го взе за крадец и го блъсна в стената на черната кухня; и за втори път преди една година, когато конетабълът пристигна с новината, че майка му е загинала.

— Пригответе стая, но не казвайте на никого кой е възможният ни посетител.

— Значи смятате да не ѝ казвате нищо до утре сутрин? — попита Гонт.

Дори тогава можеше да не ѝ каже.

Последното, което искаше да види Вандър, беше радостта, която щеше да озари лицето на Миа, когато разбереше, че Рийв не е искал нито да я напуска, нито да изоставя Чарли. Че любимият ѝ Едуард обожава и двамата и е избягал от затвора, за да се върне при тях.

Самият Вандър бе готов да избяга дори от Тауър, за да се върне при Миа.

— Не — отговори той и истината се стовари отгоре му като чук: тя го беше омагьосала така, както майка му бе омагьосала баща му. Покойният херцог бе умрял броени дни след като бе узнал за смъртта на своята херцогиня, сякаш самият факт, че нея вече я няма на този свят, го бе направил уязвим за пневмонията.

И все пак майка му беше влюбена в друг мъж. Неговата съпруга, сегашната херцогиня, също беше влюбена в друг.

Накратко, по някакъв начин Вандър бе успял да повтори същата тройка, която го накара да кипи от ярост по времето, когато пристигна в „Итън“.

Е, добре!

Оставаше му още един ден. Още една нощ. Ненадейно остана поразен от цялата ирония на ситуацията. Довечера щеше да бъде неговата последна нощ с Миа.

Четвъртата и последната.

— Моля те, съобщи на всички, че ще придружа херцогинята и Чарли на надбягванията в Несълфорд, за да видим първото участие на Джафер. След около час тръгваме.

Икономът кимна.

— Гонт — предупреди го Вандър, — ще остана много недоволен, ако дори и най-малкият намек за тази новина стигне до ушите на Нейна светлост преди утре сутрин. Ясно ли се изразих?

Стори му се, че в очите на Гонт се чете съжаление, но това не го интересуваше.

— Херцогинята няма да чуе нищо от мен, Ваша светлост. Но трябва да отбележа, че е възможно господин Рийв да не губи време. Може да пристигне и по-рано.

— Ние няма да сме тук — отговори Вандър. — Ще останем да пренощуваме в резиденцията на господин Дотри, Старбъри Корт, тъй като е близо до хиподрума. Както винаги, ако в наше отсъствие в Ръдърфорд Парк пристигнат гости, се постарай да се чувстват удобно, докато се върна.

Гонт кимна и Вандър се обърна да се качи обратно горе. Искаше да приготви Джафер, в конюшните го очакваха и безброй други задачи.

Но първо искаше да събуди Миа.

По свой собствен начин.

---

[1] Британската колония в Австралия, състояща се от най-опасните осъдени престъпници — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

Един час по-късно домакинството на херцога не беше готово да тръгне за надбягванията или поне херцогът и херцогинята не бяха, тъй като все още бяха насаме в спалнята си и никой не посмя да ги обезпокои.

Но след няколко часа в къщата и конюшните се възцари оживление. Чарли беше полудял от въодушевление и очакване да види първото си надбягване. Каишката на Доби бе завързана за патерицата му и двамата се разхождаха пред къщата. И Шишо бе слязъл на долния етаж нетипично рано, великолепен в крещящото си жълто палто и светло бежови панталони.

Освен Джафер конюшните „Пиндар“ щяха да участват с два скопени жребца и една млада кобилка. Конярите тичаха напред-назад, облечени в цветовете на херцога; жокеи обикаляха наперено наоколо и удряха с камшик по бедрата си.

Миа едва успяваше да възприеме всичко. Вандър беше спокойният център на тази буря: прислужници, коняри, жокеи се въртяха около него. От своя страна Джафер шаваше и се оплакваше, поне докато Миа и Чарли не се присъединиха към него.

Миа се облегна на колата му, а Чарли действително се качи вътре, облегна се на ниската стена и намести удобно крака си. Джафер незабавно се успокои и се огледа наоколо с жив интерес.

— Ще успее — рече Мълбъри, като се спря за малко при тях. — Ако преди една седмица ми бяхте казали, Ваша светлост, че Джафер ще търпи дете близо до себе си, щях да кажа, че сте глупачка, простете.

Чарли носеше малък бележник и записваше всичко, което дочуеше за конете и надбягванията, защото, както бе обяснил на Миа, възнамеряваше един ден да обучава най-добрите коне за надбягвания в цяла Англия. „Също като херцога!“

Сякаш отговаряше на Мълбъри, Джафер се наведе и подуши косата на Чарли.

— Джафер осинови племенника ми — каза Миа с известна гордост.

— Точно така — потвърди Мълбъри. — Вие сте неговото стадо.

Наведе се и потупа Джафер по врата.

— Няма да се учудя, ако довечера спечели. Сега вече има дух за това.

Косъмът на Джафер блестеше и той изглеждаше като цар между конете, жребец, който можеше да яхне вятъра.

Когато пристигнаха на хиподрума в Несълфорд, Вандър придружи Миа и Джафер до специалната си ложа — която разполагаше с отделен прислужник — и ги остави.

— Торн и Индия ще дойдат по някое време — обърна се той към Миа.

В поведението му имаше нещо странно, но Миа си каза, че е само нерви заради надбягването. Макар че не проявяваше очевидни признаци на никакви опасения, той бе платил за Джафер по-голяма сума от всяка, която някой в Англия бе давал за един-единствен кон. Разбира се, че беше напрегнат.

Журналисти от всички вестници в кралството, включително, разбира се, „Спортни новини“, тичаха напред-назад по хиподрума. Доколкото виждаше Миа, никой не говореше за нищо друго, освен за Джафер. Шишо и Чарли се бяха навели над ръба на ложата и ентузиазизирано подслушваха разговорите на минувачите.

Миа носеше нова рокля. Слава богу, гърдите ѝ бяха добре покрити. Имаше и шал и това, в добавка към най-новия ѝ корсет, я караше да се чувства хубава.

Макар че в името на честността новооткритата ѝ самоувереност се дължеше не толкова на роклята, колкото на откровените искрени комплименти, които съпругът ѝ не спря да ѝ прави през последните няколко дни. Коментарите на Вандър изобщо не приличаха на елегантните фрази, които се лееха от устата на нейния герой, Фредерик, но в тях имаше груба искреност.

Миа се усмихваше в чашата си с шампанско на един особено ярък спомен, когато прислужникът ѝ поднесе визитата картичка на господин Тобаяс Дотри. След миг той отвори вратата на ложата и оповести — досущ така, сякаш се намираше в някой салон: — „Господин Дотри, лейди Зенобия Индия Дотри, госпожица Дотри“.

Миа остави чашата си и стана да ги посрещне. Не знаеше, че Торн има дъщеря, но ето че той въвеждаше в ложата едно момиченце със сериозно изражение, книга под мишница и кукла в другата ръка.

Чарли се обърна и тя видя как потръпна, когато осъзна, че е дошло друго дете. Досега ограничените му контакти с връстниците му неизменно бяха неприятни.

Той обаче се дръпна назад и прояви учтивост, която прикри неудобството му от запознанството с Роуз. Дори успя да се поклони, без да се прекатури — умение, на което сигурно го бе научил Вандър.

Миа не беше виждала Торн и Индия от сватбата насам, но сега всичко сякаш бе различно. Тя все още бе жената, която бе изнудила Вандър да се ожени за нея, но вече не се чувстваше като тази жена.

Как би могла, когато той я любеше така страстно и тази сутрин я събуди с признанието, че вече е бил на път към конюшните, когато се сетил, че е забравил нещо? Оказа се, че забравеното нещо е било целувка — и тази целувка доведе до такива нежни и страстни ласки, че след това Миа си поплака малко от чиста радост.

Торн и Шишо излязоха от ложата — Шишо, за да направи залозите си, а Торн, за да намери Вандър и да види Джафер. Обеща да се върне за Миа, ако „нейният“ жребец има нужда от успокояване. Чарли пак се метна в предната част на ложата, а Роуз остави книгата си, но не и куклата, и ги погледна. Лейди Зенобия и Миа седнаха и подхванаха неловък разговор за децата.

Оказа се, че Индия — както искаше да я наричат — се притеснява от събирането на Роуз и Чарли също толкова, колкото и Миа.

— Роуз не е срещала почти никого на нейната възраст — обясни тя. — Израснала е при необичайни обстоятелства.

— И Чарли се е срещал с много малко деца.

— Защо си води бележки?

Миа се усмихна.

— Вандър му предложи да е полезен, като записва всички клюки, които чуе. Чарли може би го възприе по-буквално, отколкото възнамеряваше Вандър, но маневрата беше блестяща: Чарли никога не се е чувствал добре в компанията на чужди хора, камо ли сред тълпата, но сега забрави да бъде предпазлив, защото има мисия.

— От съпруга си разбрах, че Чарли е причината, поради която е трябвало да се омъжите за Вандър?

— Да — потвърди Миа, поколеба се и продължи: — Предложих бракът да е само временен, но херцогът нямаше желание да се занимава да търси нова съпруга, затова ето ме тук.

Индия се извърна към нея и вдигна вежда.

— Това ли бяха точните му думи?

— Ами, да.

— Мъжете са такива глупаци! — въздъхна Индия. — Нали знаете, че ако Вандър не желаше да остане женен за вас, в момента бракът ви щеше да е на път да бъде разтрогнат всеки момент? Той не позволи на моя съпруг да направи каквото и да било, за да го спаси от предложението ми, а повярвайте ми, Торн щеше да намери начин да спре церемонията, ако Вандър наистина искаше.

— Вандър не искаше да загуби херцогството си — обясни Миа. — Всъщност мисля, че много повече го е страх да не загуби конете си, отколкото титлата си.

— Вероятно е така. Решението му да купи Джафер дойде след месеци размисъл за потекло и тем подобни, а аз присъствах мълчалива и отегчена на много от тези дискусии. Но Торн щеше да купи конюшните на Вандър само един час след вашия ултиматум, ако Вандър беше решил да ви откаже. За една лира или за хиляда лири, няма значение. А после просто щеше да му ги продаде обратно.

— Не бях помисляла за това — призна Миа.

— Вандър отхвърли всички идеи на Торн, включително и тази чисто и просто да унищожат писмото. След това отказа да се разведе с вас или да анулира брака. Това какво ви говори?

— Че е човек на честта.

Точно обратното на баща ѝ, ако трябваше да бъде честна.

Индия избухна в смях.

— Ако искате, вярвайте.

— Не виждам друго обяснение — каза сковано Миа.

После реши да смени темата и скоро двете потънаха в разговор за нещо много по-интересно: таланта на Индия да организира и преобзавежда домакинства и къщи. След няколко минути Миа не можа да устои и за своя изненада закле Индия да мълчи и ѝ разказа всичко за Лусибела Деликоза.

Следващите няколко часа преминаха напълно задоволително. Последва лек обяд заедно с децата, които бяха станали ако не най-добри приятели, то поне заинтригувани познати. Миа имаше чувството, че на път за къщи всеки ще нарече другия „доста странен“ — но с възхищение.

Когато наближи време за участието на Джафер, Торн и Вандър се върнаха в ложата, но само за кратко. За огромно въодушевление на Чарли Вандър го вдигна на рамото, както си беше с патерицата.

— Ще се видим след надбягването — сбогува се той и се обърна към вратата.

— Трябва да сме близо до трасето! — изкрещя Чарли и помахна на Миа. Бузите му бяха порозовели, а очите му блестяха.

— Бих искала да отида с тях — обади се един тих глас.

— О, скъпа, боя се, че... — подхвана Индия.

Торн обаче вдигна дъщеря си във въздуха.

— Дръж се здраво — каза ѝ той.

И те потеглиха — двама едри красиви мъже с деца на раменете. Сърцето на Миа се сви при тази гледка.

Двете с Индия се преместиха по-напред в ложата, за да гледат надбягването.

Миа така и не видя как Джафер постига лесна победа, защото вместо него гледаше мъжа, застанал до парапета под нея, и момчето, което се бе облегнало доверчиво на главата му, докато двамата крещяха и ликуваха.

По времето, когато Вандър и Торн се върнаха в ложата с децата, Джафер вече беше на път да се превърне в най-прочутия жребец в Англия. Журналистите се бяха хвърлили в очакващите ги карети и на път за Лондон пишеха статии, които в разпалена проза описваха изключителната покупка на херцога на Пиндар.

Жребецът вече беше фаворит за дербито. Ако продължеше така, съвсем скоро щеше да спечели обратно безбожното състояние, което Негова светлост беше платил за него. Изражението на Вандър си остана непроменено, но Миа усещаше дълбокото му удовлетворение. От своя страна Шишо направо преливаше от радост: въпреки големия риск бе заложил цялата си издръжка на Джафер и сега разполагаше с достатъчно средства да финансира археологическа експедиция до Андите.

— Помисли си само за материала за следващия си роман! — изкрещя той към Миа и размаха шампанското си във въздуха.

Тази вечер в Старбъри Корт всички вдигнаха тост за опасния залог, който бе направил Вандър, купувайки такъв скъп кон само заради потеклото му. Когато отпиха, Вандър се обърна към Миа и отново вдигна чашата си.

— Без вниманието на съпругата ми сега Джафер щеше да линее в клетката си и да му се броят ребрата. Тя е неговото семейство и неговото сърце.

Миа му се усмихна със замъглени очи.

След това Вандър наруши всякакво благоприличие, дръпна я от масата, вдигна я на ръце и я отнесе горе. Тя не протестира, а домакините им само се разсмяха.

Малко по-късно Вандър се обади:

— Това е нашата четвърта нощ, Миа.

Тя бе спряла да мисли за договори и нощи и изречението изпълни сърцето ѝ със страх. Пръстите ѝ се свиха, притиснаха го плътно до нея.

— Ще ми откажеш ли, ако те помоля за още една? — прошепна тя. Гласът ѝ беше предрезгавял от удоволствието, което Вандър бе изискал от нея.

ГЛАВА 29

По-късно на следващата сутрин, докато каретата се приближаваше към Ръдърфорд Парк, Вандър преднамерено прогони от мислите си цялата страст на нощта, която бяха прекарали двамата с Миа.

Свършено беше. Неговите четири нощи бяха употребени... използвани.

Като съпруг на Миа можеше да изиска още нощи; можеше да откаже да ѝ позволи да се срещне с Едуард Рийв. Някаква свирепа част от него, която не се интересуваше от правилно и грешно, искаше да я заключи в спалнята му. Проклятие, тя беше негова!

Но една друга част не можеше да пренебрегне факта, че Миа многократно бе изяснила, че обича Рийв и е останала съкрушена, когато той я е напуснал пред олтара. Поиска този временен брак с Вандър единствено като отчаян опит да опази Чарли.

Но Рийв не я беше напуснал. Мъжът, когото Миа обичаше, се беше върнал.

А Вандър не беше мъж, който можеше да приеме жена, влюбена в друг.

По всички правила би трябвало да подготви Миа за вероятността годеникът ѝ да ги очаква, когато се приберат у дома. Трябваше да ѝ обясни, че Рийв не я е изоставил пред олтара. Нещо повече, че е рискувал живота си, за да се върне при нея.

Но неуправляемата част от него — онази, в която нямаше нищо джентълменско — се противеше на тази мисъл. Проклятие, Рийв може би нямаше да пристигне днес! Може би щеше да му остане още една нощ с нея.

Каретата спря пред входната врата. Прислужници забързаха да ги посрещнат. Вандър слезе от каретата и каза просто:

— Ще настаня Джафер и другите коне в конюшните, херцогиньо, и идвам направо в къщата.

В крайчетата на устата на Миа потрепна усмивка — спомен за заниманията им от снощи. През тялото на Вандър се плисна топлина и се събра ниско долу. Едва не посегна към нея, едва не я придърпа в прегръдките си.

Вместо това се обърна, изруга приглушено и се отдалечи.

След като стигна в конюшните, установи, че Рийв наистина е пристигнал преди няколко часа. Когато конете отново се озоваха в сигурните ръце на Мълбъри, той се запъти обратно към къщата. Въпреки всичко, за което знаеше, че е истина, в гърдите му пулсираше лека надежда.

Но когато Гонт отвори вратата на салона, Вандър изстина при гледката, която го посрещна: Миа ридаше неудържимо в прегръдките на Едуард Рийв.

Главата на съпругата му бе сгушена до гърдите на новодошлия, а ръцете ѝ стискаха палтото му. Главата на Рийв бе наведена над Миа и той шепнеше нещо. Ръцете му я обгръщаха здраво, собственически.

Всяка частица от съществуването на Вандър отблъскваше това, което виждаха очите му. Обзе го ярост, която едва успя да потисне; едва успя да овладее импулса да убие мъжа, който докосваше съпругата му.

Но точно там беше работата: тя всъщност не му беше съпруга. За Миа Вандър беше само временен съпруг. Средство за постигане на определена цел.

Ако преди бе изпитвал и капка съмнение как да действа, тази сцена го накара да вземе решение. Вандър знаеше по-добре от всеки друг, че е невъзможно да задържиш жена, която обича друг мъж. Миа беше обичала годеника си. Все още го обичаше, както ставаше ясно от нежната им среща.

Рийв беше сянка в брака им още от самото начало. Сега се беше върнал от мъртвите, беше се измъкнал от затвора, за да се върне при жената, която обичаше. Такъв романтичен обрат беше достоен за перото на Лусибела Деликоза.

Миа не забеляза, че Вандър е влязъл, но Рийв вдигна глава и погледите им се срещнаха. Ако си бе направил труда да си представи годеника на Миа, Вандър щеше да нарисова във въображението си някакъв мършав учен, професор с очила, изгърбен от прекалено много четене и твърде малко физическа активност. Страхливец, избягал от действителността, която го задължаваше да отгледа увредено дете.

Рийв обаче беше едър колкото Вандър. Носът му очевидно е бил счупен неотдавна и това му придаваше вид на боксьор. Торн обаче го бе описал като гениален и Рийв притежаваше онази неопределима самоувереност на професор от Оксфорд, която показваше, че Торн е прав.

Той очевидно забеляза готовността за убийство в погледа на Вандър и присви очи. Това бяха очи на човек, току-що избягал от затвор, предназначен за най-свирепите затворници в кралството. Това беше мъж, готов да се бие до смърт за своята жена.

Проклятие, нищо чудно! Всеки мъж би се сражавал за Миа.

Тя вдигна глава и сложи ръка на бузата на Рийв.

— Просто не мога да понеса мисълта колко много си изстрадал — промълви с треперещ глас. — Чувствам се ужасно, задето изобщо те запознах със сър Ричард! Ако не бях аз, всичко това нямаше да се случи.

Рийв прошепна нещо, което Вандър не дочу, а Миа се дръпна от обятията му и ръцете ѝ се отпуснаха край тялото.

— Вандър, няма да повярваш какво се случи! — извика тя. — Това е Едуард Рийв и се оказа, че той не ме е изоставил. Ужасният вуйчо на Чарли го е хвърлил в затвора по фалшиви обвинения и той едва не е загубил живота си.

От гърдите ѝ се изтръгна ново ридание.

— Едва не е умрял!

Вандър измина последните няколко крачки, които ги разделяха, и се поклони.

— Рийв — каза той с равен глас.

— Ваша светлост — отговори Рийв и отвърна на поклона му след преднамерено забавяне, точно толкова, колкото да превърне жеста в предизвикателство.

Миа като че ли не усещаше битката на воли, която вибрираше във въздуха между двамата мъже. Лицето ѝ беше изтерзано, очите — пълни със сълзи.

— Вандър, това е ужасно: Едуард е избягал от затвора точно когато са щели да го пратят в Ботъни Бей. — Преглътна с усилие и сълзите ѝ отново потекоха. — И за всичко съм виновна аз!

Рийв изрече очевидното.

— Вината е на сър Ричард, а не твоя, Миа.

Това, че ѝ говореше на малко име, за Вандър бе обявяване на война.

— Можели са да ти извадят окото! — възкликна Миа и докосна синината на лицето на Рийв. — Само като си помисля, че е можело да умреш в затвора, без никой да узнае къде си.

От устните ѝ се изтръгна ново ридание и тя закри устата си с кърпичка.

Вандър я гледаше и усещаше как във вените му потича ледено спокойствие. Той не искаше съпруга, която плаче заради болката на друг мъж. На хартия Миа беше негова, но сърцето ѝ принадлежеше на Рийв.

— Чувствам се така ужасно, задето нямах вяра в теб! — промълви Миа и се усмихна на Рийв с треперещи устни. — Но цялата история е толкова невероятна! Трябва да признаеш, че звучи като някой от моите романи.

— Напълно очаквам един ден да видя приключенията си по книжарниците — отговори Рийв и се обърна към Вандър: — Родителите ми все още са на път към Индия с надеждата да ме открият там. Доколкото разбирам, знаете, че вашият човек от „Боу Стрийт Ранърс“ беше този, който научи истината. Успял да ме проследи до Шотландия и се опитвал да реши как да действа, когато аз избягах от затвора. Много съм задължен и на двама ви. Той много ми помогна да отклоня пазачите от следите си.

Вандър видя как Миа сбърчва вежди и изруга наум.

— Човекът на Вандър ли? — промълви тя и кърпичката ѝ падна на пода. — За бога, какво говориш, Едуард?

— Наех един човек от „Боу Стрийт Ранърс“ да открие годеника ти — каза Вандър. — Не ми се струваше вероятно той доброволно да те е изоставил пред олтара.

— Така ли? — погледна го тя смаяно. Вандър видя как руменината нахлува обратно в бузите ѝ. — И не си ми казал?

Вандър виждаше как в очите ѝ се изписва ужас.

— Каж ми, че до днес не си знаел, че Едуард е избягал от затвора. Че не ме е напуснал пред олтара!

Ако се съдеше по блясъка в очите ѝ, напрежението и тъгата ѝ току-що се бяха превърнали в ярост, не много по-различна от тази на

Вандър. Но преди да може да отговори, Рийв я улови за раменете и внимателно я обърна с лице към себе си.

— Това няма значение, скъпа — каза той. — Сега съм тук. Не съм те оставил да чакаш напразно в църквата. Ще направя всичко необходимо, за да поправа ситуацията.

Той погледна към Вандър над главата на Миа.

— Аз, разбира се, знаех за условията на завещанието на Джон Карингтън и Миа ми каза за извънредните мерки, до които е прибегнала, за да ви накара да се ожените за нея. Дълга ви благодарност.

Челюстта му видимо се стегна и той добави:

— Изпитвам силни съмнения за това, колко дълго би оцелял Чарли под грижите на сър Ричард.

— Предполагам, че смятате да повдигнете обвинения срещу него — каза Вандър.

Рийв се усмихна и всички останали следи от изискан професор се стопиха. Ръцете му паднаха от раменете на Миа, а на лицето му се изписа свирепото пред вкусване на лъв, който се приближава към плячката си.

— Разбира се. Смятам да го посетя. Но Миа беше на първо място.

Той пое ръката ѝ в своята.

Жестът беше преднамерен. Метафоричната ръкавица издрънча на земята.

Миа погледна към пръстите, обвили ръката ѝ, а после вдигна глава към Рийв. Устните ѝ се разтвориха.

Преди да е успяла да проговори, Рийв каза:

— Трябва бързо да поправим злополучните обстоятелства, които са произтекли от похищението ми.

Вандър ги гледаше, стиснал зъби. Но жената, която виждаше, не беше съпругата му: беше майка му, която се взираше в лорд Карингтън. Тази жива картина го поставяше в положението на баща му, кипнал от безсилна ярост.

— Убеден съм, че можем да го уредим бързо — потвърди Вандър, без дори с примигване да издава, че единствената му мисъл е за убийство. Той отказваше да се превърне в баща си.

Почувства погледа на Миа върху себе си.

— Но ние сме женени — прошепна тя.

Вандър погледна към нея и, слава богу, не почувства нищо. Беше отцепил тази част от себе си.

— Както самата ти ми каза много пъти, херцогиньо, можем да се разведем в рамките на шест месеца.

Внимаваше тонът му да звучи спокойно и разумно.

— Особено при положение като сегашното, любима — добави Рийв. — Самият крал ще разтрогне брака, ако баща ми поиска. Графът е много близък с Негово величество.

Вандър кимна.

— В такъв случай ще оставя вашите роднини да уредят въпроса — рече той и почувства, че не може да понесе повече от това нежно събиране. — Съмнявам се, че очакваш дете — обърна се той към Миа. — Освен ако не се окаже, че е така, няма да се противопоставя на разтрогването на брака.

Миа се отскубна от Рийв и направи крачка към Вандър.

— Само това ли ще кажеш? — повиши глас тя.

— Да — отговори той. Устните му едва помръдваха. — Мъжът, когото обичаш, се върна при теб, херцогиньо. И никога не те е изоставял. Вече нямаш нужда от моята закрила или от името ми.

Тя се хвърли напред, вдигнала единия от малките си юмруци, и го удари право в гърдите.

— Ние сме женени! Аз... съм... твоята... херцогиня!

Вандър беше влязъл в стаята, за да завари своята херцогиня в обятията на друг мъж. Приликата с брака на родителите му извика нова приливна вълна на гняв, която заплаши да го завлече под повърхността.

— По силата на клетви, които ме помоли да анулирам — изтъкна той.

— Да, но след това...

— За бога, херцогиньо, нали ще получиш това, което искаш! — изръмжа херцогът. — И аз ще получа това, което искам. Този брак беше грешка от самото начало и ти го знаеш.

Миа отстъпи крачка назад.

— Ще избухне скандал.

Ако се бе надявал да има шанс, че думите ѝ как била неговата херцогиня означават нещо повече, това изречение го убеди в

противното. Някоя жена не искаше скандал. Майка му също не го желаше, но сълзите ѝ не бяха толкова важни, колкото това да бъде с мъжа, когото обичаше. Майка му обаче съумя и да остане херцогиня, и да запази любовника си.

Вандър стисна ръката си в юмрук и се насили да говори спокойно:

— Може да минат няколко години, но накрая скандалът ще утихне. Ти ще получиш Рийв, а аз ще си намеря друга херцогиня. Не бързам.

Миа потръпна.

— Разбирам — промълви. Не откъсваше поглед от лицето му.

— Прекарали сте заедно само няколко дни — обади се Рийв, — така че това едва ли може да се нарече брак. Не сте споделяли кой знае колко неща.

Миа ахна. Този звук накара Рийв да сбърчи чело. Вандър не каза нищо, само го погледна спокойно. „Точно така, копеле такова — помисли си някаква дълбока първична част от мозъка му. — Аз я обладах първи. Тя извика моето име. Обладах я до стената на конюшните и тя ме помоли за още.“

Но този миг на триумф се разсея като мъгла на слънцето.

Рийв щеше да получи всичко, което имаше значение. Той имаше любовта на Миа. Притежаваше целия ѝ смях и нежност. Цялата смелост, която означаваше, че Миа никога не се е страхувала от него — нито като от херцог, нито като от мъж. Цялата интелигентност, въображение и страст, които тя изливаше в романите си. Цялата доброта, която бе накарала Шишо и Джафер да се влюбят в нея на мига.

Вандър се поклони и се обърна да повика Гонт. Прекоси стаята. Чувстваше се като мъртвец.

— Само още едно нещо — обади се Миа зад гърба му.

Вандър се спря на половината път до вратата.

— Вече си знаел, че Едуард не ме е напуснал, но не каза нищо.

Думите ѝ разбиха тишината като пронизително щракане на пистолет.

— Защо не ми каза веднага щом разбра истината?

Вандър стисна устни, преди да се насили да се отпусне. После се обърна и я погледна.

— Разбрах вчера, но си исках четвъртата нощ, херцогиньо. Бях си платил за нея.

— Ти си платил за нея? — повтори бавно Миа. — Аз платих за тези нощи. Или не си спомняш обвинението си?

— Четири нощи, това беше номерът.

— Четири нощи — повтори шепнешком Миа. — Това е всичко, което съм била за теб — четири нощи?

— Не ме превръщай в герой, херцогиньо. В един роман може да има само един герой, нали помниш?

Този път, когато тръгна към вратата, никой не извика името му.

ГЛАВА 30

Може би от всички сълзи, които бе изплакала по време на краткия си брак, не ѝ бяха останали повече. А може би съществуваше скръб, прекалено горчива за сълзи. Светът бе направил Миа на парчета, на късчета и я бе захвърлил на пътя.

Човешките късчета не могат да плачат.

Тя напусна Ръдърфорд Парк с ръкописа си, както и с една чанта, пълна с творенията на мадам Дюбоа. Дори остави Чарли, като го увери, че веднага щом може, ще изпрати да го доведат. Щеше да е друго, ако отиваше направо в Карингтън Хауз, но според Едуард не бе препоръчително да го прави, докато сър Ричард все още бе попечител на имота. Не можеше да обърква и разстройва Чарли, като го повлече към някаква странноприемница заедно с Едуард, особено когато сър Ричард все още представляваше заплаха. Вместо това остави Сюзан да се грижи за него.

През първите няколко минути, докато каретата им трополеше по пътя, Миа мълчаливо се взираше през прозореца и напразно се мъчеше да се стегне. Това нейно предателско сърце крещеше, настояваше да спре каретата и да се върне при Вандър. Да го умолява да я задържи, да го прелъсти, ако трябва...

Никаква гордост ли нямаше? Вандър бе взел своите четири ноци и след това ѝ бе обърнал гръб. В душата ѝ се бореха скръб и ярост, но отчаянието заплашваше да спечели и да я повлече със себе си.

Едуард се наведе напред и сложи ръка на коляното ѝ.

— Бях в затвора, Миа, но нито един миг от престоя ми там не беше по-болезнен от този разговор с херцога. Съжалявам за всичко случило се.

— Вандър просто вдигна ръце от мен — промълви Миа. Гласът ѝ секна и тя си пое дълбоко въздух. — Дори не се опита да спори. За него съм била само колет, получен по грешка.

— За някои мъже брачният обет не означава толкова много, колкото за жените — каза внимателно Едуард.

Струваше ѝ се, че в гърдите ѝ е зейнала дупка — кладенец от болка, който стигаше обратно до пренебрежителното отношение на баща ѝ и отказа на брат ѝ дори да я вземе предвид като възможен подходящ настойник на Чарли.

Същевременно цялото тяло я болеше при мисълта, че може никога повече да не види или да не докосне Вандър. Това беше немислимо. Невъзможно. Той не можеше просто да я е предал на Едуард.

Но беше.

— Той изобщо не ме попита какво мисля — промълви Миа. В гласа ѝ звучеше болка. Намрази съжалението в очите на Едуард, затова добави: — Бяхме женени само за около седмица и през повечето време той се държа ужасно с мен. Ще го преодоля.

Не беше вярно. Никога нямаше да го преодолее.

— Но той е мъжът, за когото си написала онази поема. Поемата, за която ми разказа.

— Да.

— Зарадва ли се, когато не се появих пред олтара?

Гласът му беше сигурен и спокоен както винаги.

Отново я прониза чувство на вина.

— Не! Разбира се, че не! Обичах... искам да кажа, обичам те. Просто...

— Резултатът беше това, че се омъжи за него.

— Нямах друг избор! — провикна се тя, обви ръце около тялото си и преглътна сълзите си.

Но нима Едуард не беше прав? Нима не се беше втурнала при Вандър при първа възможност? По някакъв начин би могла да намери джентълмен, готов да се ожени за нея. Ако се случеше най-лошото, би могла да се омъжи за някой напълно непознат и да плати на сър Ричард да не я съди.

— Много съжалявам, че заради мен едва не си загинал — добави Миа и гърлото ѝ се сви от срам. — Чувствам се ужасно заради това, което ти е причинил сър Ричард. И се чувствам още по-ужасно, задето нямах повече вяра в теб.

Едуард стана, премести се до нея и обви ръка около раменете ѝ.

— Струва ми се изненадващо, че херцогът е готов да се откаже от теб.

Думите му предизвикаха нов прилив на отчаяние в тялото ѝ, но някаква заблудена част от нея пожела да защити Вандър.

— Преди аз да го изнудя, никой никога не го е принуждавал да прави нещо против волята си. Постоянно ми повтаряше, че не притежавам качествата, които би искал да види у съпругата си.

Ръката на Едуард я притисна по-здраво.

— Той е абсолютен глупак. Но трябва да знаеш, че в мига, в който те направя моя, никога няма да се откажа от теб. Аз никога няма да бъда толкова глупав.

Миа затвори очи, пое си въздух и остави думите му да я обгърнат. Би трябвало да я накарат да се почувства облекчена. Вместо това я накараха да изпита само още по-дълбоко отчаяние.

Най-накрая тя преглътна новите сълзи и вдигна глава.

— Истината е, че го обичам — промълви Миа. Думите излязоха с усилие от устните ѝ.

Почувства как Едуард се сковава, но забързано продължи:

— Така че е по-точно да се каже, че аз съм глупачката, защото знаех какво мисли за мен. Какво изпитва към мен.

Истината беше, че жена като нея изобщо не трябваше да поглежда към красив и богат херцог.

Тази истина кънтеше в ума ѝ, замайваше я. Миа не беше дарена с виолетови очи и стройна фигура. Дори не беше особено мила по характер. Никой не ѝ беше оставил тайно наследство.

Нито едно от тези неща не беше по вина на Вандър. Тя го принуди да я приеме, а после се люби с него — но той просто се беше съвкупил с нея. Четири нощи.

И все пак бе проявил такава всеотдайност в леглото! Кой мъж на негово място би преодолял гнева си от изнудването, би простил на съпругата си за престъпното ѝ поведение и би консумирал брака им с такава нежност?

Вандър беше добър човек и заслужаваше някоя много по-добра от нея. Следващата му херцогиня можеше да има или да няма виолетови очи, но трябваше да е също толкова прощаваща и всеотдайна, колкото него.

Миа треперливо си пое въздух. Щеше да преодолее тази болка. Чувстваше я също толкова остро, колкото когато умря брат ѝ, но това беше абсурдно.

Имаше едно нещо обаче, което трябваше да направи ясно. Нямахте да продължи да допуска грешки, освен това сега Чарли беше спасен от сър Ричард.

— Не мога да се омъжа за теб — промълви тя и се обърна с лице към Едуард. — Съжалявам. Аз просто... Съжалявам за всичко. Когато се сгодихме, не знаех, че още обичам Вандър, но след като живях с него и бях негова съпруга, няма да е правилно да се омъжа за теб. Някой ден ще намериш жена, която е много по-добра от мен.

— Какво имаш предвид? — попита той и се намръщи.

— Истинска дама — обясни Миа и през тялото ѝ премина тръпка, когато си спомни как се държа в конюшните с Вандър. Насили се гласът ѝ да прозвучи ентусиазирано. — Някоя красива, която ще ти подхожда много повече!

Сега звучеше като селски стопанин, който се опитва да продаде недохранено прасе.

— Така и не можах да те накарам да се погледнеш в огледалото — измърмори Едуард и поклати глава.

Миа погледна надолу. Идеята на мадам Дюбоа за корсаж се бе оказала почти само корсет с покритие от тюл.

— Не говоря само за гърдите ти — поясни Едуард със спокойния дистанциран глас на учен, — макар че са дяволски красиви. Ти си прекрасна, Миа. Всичко у теб е прекрасно: духът ти, смехът ти, лицето ти, тялото ти.

Миа порозовя.

— Никога досега не си ми казвал нещо подобно.

— В затвора разполагах с много време за размисъл.

Тя потръпна при мисълта къде е бил и само успя да се усмихне треперливо. Едуард пое ръцете ѝ в своите и повдигна едната към устните си.

— С този брак е свършено, Миа. Омъжи се за мен, и ще отгледаме Чарли в къща, пълна с книги и деца и онази любов, която расте и се задълбочава с годините.

— Това звучи прекрасно — промълви Миа и успя да се усмихне с разтреперани устни. — Благодаря ти. Но не мога да се омъжа за теб. Аз наистина те обичам, но... но повече като брат, Едуард.

Очите му станаха по-тъмни.

— Сега може и да ме чувстваш просто като близък познат, но те уверявам, че с времето помежду ни ще се породи различна връзка.

Затворът беше променил Едуард. Сега беше по-мускулист и у него се долавяше свирепост, която Миа не си спомняше. Навремето изглеждаше като професор. Но дори със счупен нос си оставаше много привлекателен мъж.

— Не ми отговаряй сега — рече той, преди Миа да успее да каже нещо. — Сега не е моментът да вземаш решения.

— Много добре — отговори тя. Започваше да се чувства като чайник, който всеки момент ще кипне. Сега в гърдите ѝ се надигаха не само сълзи, а и гняв.

По време на брака им Вандър ѝ каза неща, които я нараниха, но каза и други неща. Накара я да се почувства красива. Смееше се на шегите ѝ. Не прояви дори най-леко отвращение, когато разбра, че Миа и Лусибела са една и съща личност. Всъщност остана заплепен от писането ѝ.

Навремето баща ѝ и брат ѝ омаловажаваха романите ѝ. Едуард я подкрепяше, но не проявяваше интерес. Вандър може и да се подиграваше на героите ѝ, но слушаше внимателно и правеше предложения, макар че нито едно от тях не беше полезно.

Той я накара да се почувства така, сякаш бе постигнала нещо. Накара я да се почувства ценена.

Но всичко е било лъжа.

Едуард се наведе и докосна с устни нейните. Преди да може да го спре, целувката стана по-страстна. Миа застина и му позволи да продължи. Не усети никаква реакция. Нищо. Едуард се бе измъкнал от затвора, беше се върнал при нея — а тя, с цялата си неблагодарност, изпитваше към него единствено привързаност.

Някога си мислеше, че любовта ще дойде след сватбата. Но нейната любов към Едуард никога нямаше да се превърне в пожар, помитащ всичко по пътя си. Никога нямаше да унищожи всичките ѝ илюзии за нея самата и за света и да я повали гола на земята. Да я превърне в жена, пламнала от желание.

Това никога нямаше да ѝ се случи пак.

Сега сълзите ѝ потекоха.

ГЛАВА 31

След като Едуард Рийв напусна имението заедно с неговата херцогиня, Вандър изпрати съобщение на Торн, в което го уведомяваше за чудодейното завръщане на бившия годеник. После измъкна Чарли от детската стая и го изведе навън за нов урок по езда.

През целия следобед не спря да го нарича „Куцльо“, защото повереникът му беше преbledнял и стъписан, макар че се подобри, след като Вандър му разреши за първи път да язди Ланселот в тръс. По-късно двамата се погрижиха заедно за коня и херцогът му показва как да вади камъчета от копитото на Ланселот.

От едното произтече друго и двамата се отправиха към ковачницата на имението. Чарли не се уплаши нито от задушливия дим, нито от блестящите въглени, макар че Миа щеше да изпищи, ако можеше да види как на палтото на обичното ѝ момче зейва дупка, от която се вдига пушек, когато върху него падна една искра.

След като Вандър обясни какво иска, ковачът разглоби патерицата на Чарли и вкара в нея малка кама, докато те го наблюдаваха. Миа сигурно и това не би одобрила.

Когато тръгнаха обратно, Вандър вдигна Чарли на рамото си, а момчето обви тънката си ръка около врата му и започна да бърбори за коне и ковачници през цялото време, докато се изкачваха по хълма. Беше решило, че иска да стане ковач. Вандър не му напомни, че не може да се откаже от титлата си и имението, което върви с нея, заради ковачница. Той самият беше живо доказателство, че за един аристократ не е задължително само да се шляе из балните зали.

— Бих могъл да правя патерици за хора като мен — каза му Чарли.

— От стомана ли? Ще дрънчат ужасно на калдъръма.

— Но дървото не е силно. С патерица от стомана човек може да замахне и да отсече някоя глава! — настоя Чарли с видимо удоволствие. О, той си беше момче до мозъка на костите!

Докато Чарли продължаваше щастливо да бърби, в мозъка на Вандър се загнезди нарастваща решителност. Сър Ричард Магрудър бе разрушил проклетия му живот така, сякаш бе замахнал със стоманена патерица към главата му. И Вандър смяташе да го посети още тази нощ.

— Леля Миа казва, че ще се върнем в Карингтън Хауз — обади се ненадейно Чарли. Държеше се за косата на Вандър, за да запази равновесие.

— Да. Но ще ми идваш на гости често — всеки ден, ако не си на училище.

— Наистина ли?

Вандър стисна краката, които висяха на гърдите му.

— Тиси мой, Кърчо.

— Не съм кървав! — изписка Чарли.

— Подготвям се за времето, когато ще станеш — осведоми го Вандър. — В очакване на бъдещето.

Чарли го дръпна за косата.

— Искам да живея тук, с теб. Искам всеки ден да ходя в конюшните.

Вандър посегна, вдигна го над главата си и го пусна. После приклегна, та очите им да са на едно ниво.

— Ти трябва да тръгнеш на училище, Чарли. Ще посещаваш „Итън“ с другите момчета. Но ще си по-щастлив от тях, защото ще имаш двама бащи: мен и господин Рийв.

Устата на Чарли потръпна.

— Той е добър човек — продължи Вандър, претегляйки всяка дума. — Твоята леля Миа ще стане негова съпруга. Но никога не забравяй, че твоето имение граничи с моето. Ще се виждаме често, до края на живота си.

Чарли направи крачка напред и с онази простота, на която са способни само децата, обви ръце около врата на Вандър. Не каза нищо.

И Вандър не каза нищо.

След известно време двамата продължиха по пътя си. Заговориха се как ковачът е истинското сърце на всяко голямо имение. Чарли трябваше да научи тези неща.

Вандър имаше чувството, че професорите не знаят да управляват имения. Защо да знаят?

— Добрият ковач казва: „Добре свършена работа е тази, която не виждаш никога повече“ — обърна се той към Чарли, като внимаваше да види дали момчето не накуцва по-силно от преумора. Но кракът на Чарли беше станал видимо по-силен, само за една седмица.

Двамата се върнаха в конюшните и останаха там до пристигането на Торн. Той излезе от каретата си с онази своя нехайна свирепост. Не каза нито дума за случилото се. Вместо това тримата се изпоцапаха, като избърсаха Джафер, а после хапнаха нарязани на големи парчета сандвичи от свински бут заедно с конярите, докато обсъждаха тренировъчни програми и други важни неща.

Когато повериха Чарли на грижите на Сюзан, Вандър извърна глава към Торн.

— Сър Ричард хвърлил годеника на Миа — Рийв — в затвора по фалшиви обвинения. Тъкмо щели да го пратят в Ботъни Бей, когато успял да избяга.

— Рийв ли? Едуард Рийв, който направи онази машина за хартия, за която ти разказах?

Вандър кимна.

— Не знаех, че той е бил годеникът на жена ти.

— Няма да ми е жена задълго — отговори Вандър и закрачи към къщата. — Ще стане съпруга на Рийв, както и трябва.

— Точно така. — В гласа на Торн имаше някаква предпазливост, но Вандър не й обърна внимание.

— Сър Ричард? — попита Торн и влезе след него в спалнята му.

Вандър кимна. Моментът бе настъпил. Той се съблече и нахлузи черна риза и тесни панталони, които стигаха до глезените му.

— Панталонът и палтото ми са черни, но ризата не става. Имаш ли още една черна? — попита Торн.

— Тази работа е опасна. Жена ти очаква дете.

Торн само подви пренебрежително устна. След миг Вандър му хвърли същата риза като тази, която бе облякъл той. После Торн отиде да вземе pistolетите, които бе оставил в каретата си, а Вандър взе от шкафа с оръжието своите собствени pistolети от „Бенети Лейси“. Бяха отрупани с прекалено много украса за вкуса му, с херцогския герб, гравирани на сребърен фон, но мерникът им беше точен.

Ако яхнеха бързи коне и тръгнаха на пряко през земите на Пиндар, щеше да им отнеме приблизително един час да стигнат до

имението на сър Ричард от другата страна на имението Карингтън. Ако имаше нещо, което конюшните на Вандър можеха да му осигурят, това бяха бързи коне.

Беше си помислил да вземе жребеца, който яздеше обикновено, но докато вървеше по централния коридор на конюшните, чу тихо изцвилване. Джафер подаде глава над вратата на клетката си. Очите му блестяха, изпълнени със самота, изненада и предадено доверие. Миа не се бе отбила в конюшните преди заминаването си.

— Оседлай Джафер — нареди Вандър на Мълбъри. — И Аякс за господин Дотри.

— Сигурен ли сте за Джафер, Ваша светлост? — очевидно Мълбъри бе преценил облеклото на Вандър и беше предположил, че става нещо. Предвид пистолетите, пъхнати в колана на Вандър, беше лесно да се стигне до този извод. — Той още се стряскай от най-малкото нещо.

— Нищо няма да му стане.

Вандър го виждаше в очите на Джафер. Този кон бе познал любовта в Арабия и я бе загубил; бе познал любовта тук, в Англия, и я бе загубил. Бе спечелил първото си надбягване. Джафер беше пораснал.

Половин час по-късно двамата вече летяха право през полята на Пиндар и Джафер реагираше на всеки допир на коленете и ръцете на Вандър така, сякаш бе роден с ездач на гърба.

Когато Вандър накара Джафер да тръгне ходом, а зад гърба му Торн направи същото с Аякс, луната вече изгряваше. Конете дишаха тежко, но ушите на Джафер потръпваха от удоволствие и готовност да продължи да препуска в нощта.

Бяха стигнали до границата на земите на сър Ричард. Предпазливо започнаха да се промъкват през заобикалящата ги гора и най-накрая спряха на ръба на една дълга хълмиста морава.

Вандър слезе от седлото, завърза Джафер за едно дърво и му каза да кротува. Торн последва примера му и двамата влязоха в една дъбрава от ясени.

Вандър имаше силното предчувствие, че сър Ричард държи пазачи на пост по цяла нощ. По всяка вероятност имаше какви ли не врагове. И наистина, когато се приближи, Вандър видя, че в

преддверието пред входната врата стои мъж. Силуетът му се очерта едва когато луната изплува зад един облак.

Торн го докосна по ръката и кимна към сянката, хвърляна от мъж, който се бе облегал на стената на къщата. От вътрешната страна на вратата навярно имаше поне още двама стражи.

В този миг луната изплува докрай измежду облаците и Вандър видя жестокото лице на мъжа, охраняващ входната врата. От него се излъчваше онова смразяващо усещане за човек, готов да убие за най-малкото нещо, например за някой печен картоф.

Вандър направи жест, като посочи с разтворена ръка към земята, и Торн кимна. Безмълвно, бавно двамата се смъкнаха да седнат срещу едно дърво и зачакаха да се случи нещо — нещо, от което да могат да се възползват.

В продължение на цял час или може би по-дълго наоколо цареше абсолютна тишина. По небето преминаха още облаци и луната се оказваше по-често скрита, отколкото блестяща. Мъжът отпред се изпика отстрани на стъпалата, но никой не обиколи къщата. Всъщност нито единият, нито другият помръднаха и Вандър реши, че това означава, че сър Ричард не се бои, че някой може да проникне в къщата отзад.

Не, хората, които го застрашаваха, влизаха открито през предния вход, навярно защото негодникът мамеше хора като скуайър Бевингтън — почтен джентълмен, който нямаше представа как да се преборят с такъв коварен злодей.

Устните на Вандър се извиха в усмивка на лека развеселеност. Те двамата с Торн не бяха от този вид.

Торн бе израснал на улицата и бе научил Вандър на много неща. А Вандър бе разполагал с предостатъчно възможности да прилага тези умения в грубия свят на конните надбягвания, където някой отчаян собственик можеше да наеме колкото си иска главорези, за да обезвреди конкуренцията — било чрез кражба, било чрез открито насилие.

Вандър докосна Торн по ръката, двамата станаха и безшумно се отпавиха към задната част на къщата. Точно както очакваха, там никой не стоеше на пост. Точно когато понечиха да тръгнат към кухненския прозорец, Вандър видя една неясна фигура, долепена до

стената, която заобикаляше кухненската градина. Изглежда, че сър Ричард все пак бе сложил пазач пред задната част на къщата.

Докато Вандър и Торн го наблюдаваха, луната изплува иззад един облак и освети цялото му лице... лицето на Рийв. Вандър изруга под нос, двамата с Торн излязоха от сенките и се запътиха към него.

Рийв носеше опърпана риза, толкова жалка, та Вандър предположи, че я е носил в затвора, и кожени панталони, като ковач.

По гърба на Вандър пропълзя тръпка — дълбока инстинктивна омраза към мъжа, който му бе отнел Миа. Съпругата му.

Проклет вечен ад!

Рийв не прояви никаква изненада от появата им. Вместо това посочи с глава към слабата светлина един етаж над главите им. Вандър пое инициативата. При други обстоятелства би се усъмнил, че един професор има опит във влизането с взлом, но Рийв се плъзна в сянката на къщата като човек, обучен да обира къщи още от люлката. Разбира се, това беше детска игра в сравнение с измъкването от най-укрепения затвор в цяла Шотландия.

Един от кухненските прозорци беше застопорен отворен, та горещината от пещите да се изпари. Вандър го отвори по-широко и праметна крак над перваза. Само след секунда вече бе запушил с ръка устата на ваксаджията.

В разширените очи, които се впериха в него, имаше повече възбуда, отколкото страх. Вандър сграбчи от масата някакъв плат и завърза устата на момчето.

За един кратък миг тримата останаха мълчаливи, заслушани в дишането на голямата къща. Във въздуха се долавяше някакво безпокойство. Господарят на дома беше буден — Вандър бе готов да се обзаложи, че е така. Най-вероятно сър Ричард бе узнал, че Рийв е избягал от затвора. По всяка вероятност се канеше да офейка — само някой глупак би помислил, че няма да последва отмъщение, а каквото и друго да беше, сър Ричард не беше глупак.

Торн и Рийв тръгнаха плътно след Вандър, приведени ниско надолу, по коридора на прислугата, който водеше към тапицираната със зелено сукно врата, която на свой ред водеше към преддверието. Там щеше да има пазачи, обучени за бой, но те нямаше да очакват нападение откъм гърба.

Тримата излязоха през вратата като един. Разнесе се шум от силен удар, когато Вандър събори един от пазачите на колене, недовършен вик, когато Рийв обезвреди друг, и звуци от кратка борба, преди Торн да стовари в слепоочието на трети дръжката на пистолета си. Тъкмо ги завързваха, когато отвън се чу скърцане на стъпки: мъжът от външното преддверие беше чул шума.

Той отвори вратата и порой от лунна светлина освети грубите му черти и отпуснатите тънки устни. Сър Ричард не беше от хората, които си вършат мръсната работа сами, затова Вандър не се учуди, че е наел човек, който изглеждаше способен на всичко. Повали го мълчаливо с един-единствен добре прицелен удар.

Отначало си помисли, че Рийв се приближава, за да му помогне да завържат падналия, но вместо това чу неочакваното съскане на кама, която излиза от ножницата.

— Какво правиш, по дяволите? — изръмжа той и стисна Рийв за китката.

Челюстта на Рийв се стегна, но той не се опита да се изтръгне от хватката на Вандър.

— Той застреля двама от конярите ми, повали ме в безсъзнание и ме хвърли в затвора. Заради него не можах да отида на собствената си проклета сватба!

— Остави властите да се погрижат за него.

От време на време Вандър беше вземал закона в собствените си ръце — нито един човек, свързан с конните надбягвания, не можеше да го избегне, — но никога не бе ставал свидетел на хладнокръвно убийство и нямаше намерение тепърва да става.

— Цената на убийството е прекалено висока — добави той.

За миг очите им се срещнаха. После Рийв изръмжа:

— Той промуши в корема тринайсетгодишния ми пощальон. Снощи разбрах, че момчето е издъхнало след цял един ден ужасна агония. Той е чудовище.

— Ако го убиеш, рискуваш и ти да се превърнеш в чудовище.

Когато изражението на Рийв му показа, че е проумял истината в думите му, Вандър пусна ръката му.

Тримата се изкачиха по стълбите тихо като падащ сняг. Вандър мислеше усилено. Ненавиждаше сър Ричард Магрудър, но Рийв беше движен от ярост. Беше очевидно, че в тялото му гори стоманен огън.

Алчността на сър Ричард бе коствала на Рийв живота на това момче, на другите му двама прислужници, едва не му бе струвала собствения му живот, да не говорим за женитбата му.

Същата алчност, която бе дарила на Вандър най-хубавите дни в живота му. Беше му дарила Миа. Макар че беше негова само за кратко, пак си струваше. Той изостана, отстъпи пред правото на другия мъж да получи отмъщение.

Каквото и да стореше Рийв със сър Ричард... нека го направи!

Когато Вандър стигна до най-горното стъпало, шокът от завръщането на Рийв сякаш се бе разсеял. Вместо това в тялото му със съкрушителен удар се стовари нова истина. За добро или за зло, въпреки приликите с баща си, той не можеше да живее без Миа.

Тя беше негова.

Неговата жена, неговата съпруга.

Той застана пред вратата на кабинета на сър Ричард и зачака, докато Рийв бързо и хладнокръвно пребиваше негодника.

Вандър го наблюдаваше разсеяно и през това време осъзна още един факт — нещо, което е било там през цялото време, но той не си бе позволил да го погледне. Тя беше неговият живот. Само за няколко кратки дни бе успяла да си пробие път в душата му и за първи път в живота му всичко му се струваше чисто и истинско.

Миналото нямаше значение, отношенията между родителите му също. Той отказваше да я остави да си тръгне, без да се бори за нея.

Ако това означаваше, че неговият брак ще повтори трагичния брак на баща му, тогава и това нямаше значение. Не му пукаше. Постъпи като абсолютен глупак, когато я пусна да си отиде.

Вандър си тръгна, без да си направи труда да каже и една дума на Магрудър. Вече изобщо не му пукаше за него.

Миа беше вбесяваща и пламенна. Най-вероятно щеше да спори с него всеки ден. Щеше да предизвиква скандали, да язди със затворени очи и да пише истории, в които мъжете падаха на колене при най-малкия повод.

До края на живота си Вандър всеки ден щеше да си ляга, жадувайки за нея. И да става от леглото удовлетворен всяка сутрин.

Трябваше само да я накара да осъзнае, че е родена за него. Трябваше да я спечели обратно, да я отнеме от Рийв. Да я накара да разбере, че обича него и само него.

ГЛАВА 32

Когато каретата стигна до „Любимецът на кралицата“, странноприемницата най-близко до имението на сър Ричард, Миа вече се бе наплакала до изтощение. Сърцето ѝ гореше в гърдите, а гърлото ѝ бе пресъхнало, но нямаше повече сълзи.

Тя се качи в стаята си. В ума ѝ се блъскаха цял куп въпроси. Защо никога не беше достатъчно добра? Баща ѝ, брат ѝ, сега Вандър... и за тримата тя беше благотворителна кауза: лесна за пренебрегване, незначителна. Баща ѝ не разполагаше с много любов, която да отдели за дъщеря си — беше я отдал цялата в извънбрачната си връзка с покойната херцогиня. Брат ѝ беше привързан към нея, но не ѝ повери най-ценното си притежание, своя син.

А Вандър?

Вандър наистина се наслаждаваше на компанията ѝ, особено в леглото. Но така и не се влюби в нея. За него тя беше просто едно женско тяло, придобито за няколко ноци, използвано и захвърлено.

Нямаше да я боли толкова, че го загуби, ако не беше повярвала — истински, — че той започва да се влюбва в нея.

Макар че можеше да бъде честна поне пред себе си.

Нямаше да я боли толкова, ако многократно не беше описвала и пренаписвала Вандър в ролята на герой. В книгите на Лусибела Деликоза Вандър винаги препускаше в галоп да спаси своята дама. Вандър винаги се женеше за шивачка от ниско потекло, след като любовта пожънесе триумф над всички прищевки на съдбата — и това щеше да включва ниската и закръглена фигура на героинята, ако бе създавала такава.

От гърдите ѝ се изтръгна тих, горчив смях. Тя се отпусна на един стол.

Истинският Вандър дори не се помъчи да я убеди да остане.

Тя беше глупачка, която трябваше да спре да подхранва мечтите си за романтична любов, която не съществуваше в действителността.

Вандър беше прав: нейният баща и неговата майка се бяха впуснали в евтина, долна връзка, която опетни всички наоколо.

В тази връзка нямаше нищо почитено и нищо красиво. В най-добрия случай беше достойна за съжаление, а в най-лошия — за презрение. Годиците, които Миа бе прекарала, изливайки любовта си към Вандър в поезия или проза? Също толкова достойни за съжаление.

И за презрение.

Най-голямата ирония бе, че трябваше да напише „Ангелско лице“, колкото и празно и обгорено да беше сърцето ѝ. Трябваше да издържа себе си и Чарли, докато обикалят Бавария.

Тъкмо си миеше лицето, когато един прислужник донесе чантата и ръкописа ѝ заедно с бележка, в която Едуард се извиняваше, че не може да вечеря с нея.

Миа предположи, че замисля нещо срещу сър Ричард. Не можа да призове у себе си дори и капка загриженост за вуйчото на Чарли. Сър Ричард заслужаваше всичко, което щеше да му се случи.

Поръча да ѝ донесат вечерята в стаята ѝ и докато се хранеше, започна да чете ръкописа си, като туткаме зачеркваше по някой ред. Ужасяващо беше да осъзнае до каква степен глупавите ѝ момичешки мечти бяха залегнали в основата на героя. Това ѝ стана пределно ясно, когато Фредерик — на колене — се закле, че обича Флора заради вътрешната ѝ красота.

В продължение на няколко минути Миа си поигра с мисълта да хвърли страниците — всичките си бележки, глави и части от диалози — в огъня.

Но не.

Тя може и да бе загубила вяра в любовта, но читателите се нуждаеха от нейните романи, особено когато бяха тъжни, отчаяни, близо до смъртта или виждаха как някой скъп човек гасне пред очите им.

Те изпитваха нужда да повярват в красивата приказка, в която тя самата вече не вярваше.

След като се нахрани, Миа стовари страниците върху писалището в ъгъла, намести фитила на лампата и се захвана за работа.

Фредерик трябваше да се промени. Беше прекалено деликатен, твърде пасивен. Няколко часа по-късно лампата угасна и Миа позвъни

за още масло. По това време вече беше превърнала Фредерик в едър и силен мъж, който обичаше да казва на Флора какво да прави, макар че я обичаше от корените на косата до изящните пети.

Вместо да броди пеша по улиците на Англия и да търси Флора, докато отслабне и изпосталее от глад, Фредерик препусна след нея в галоп. Дългото му палто плющеше зад него, докато той се привеждаше над шията на великолепия си, черен като нощ кон. Или трябваше да бъде жребец?

Не беше сигурна в какво се състои разликата. „Нещо, което младите дами не би трябвало да знаят“ — помисли си тя. Започна да съставя списък с вулгарни думи, за които искаше да намери определения. „Жребец“, „Пу...а“, „Дирник“, „Путочни сокове“ Имаше доста добра представа какво означава последният израз, но искаше да бъде сигурна. „Любовен яйчен крем“.

Нямаше ли речник на вулгарните думи, съставен от някой си Грос? Очевидно трябваше да си набави екземпляр, за да може да създава реалистични образи.

Тъкмо разравяше паметта си за още думи, забранени в присъствието на млади дами, когато през перваза ѝ ненадейно прекрачи един крак. Преди да успее да издаде звук, останалата част от Вандър последва крака му.

Миа скочи на крака и захвърли перото.

— Какво правиш тук? — попита тя с нисък и свиреп глас. Херцогът я изхвърли като мръсна вода от ваната си; това, че сърцето ѝ заби само като го зърна, си беше чиста глупост.

За миг той не отговори, приковал очи в нея.

— Какво искаш? — попита отново Миа.

Погледът му я разкъса, пламенен, свиреп.

— За Рийв ли си облякла тази нощница? — изръмжа той, без да обръща внимание на въпроса ѝ.

Думите му я удариха с цялата сила на шамар. Сякаш някой минувач на улицата я бе ударил по брадичката или я бе нарекъл курва.

— Тази нощница беше за теб, за моя съпруг. Аз не съм жена, която изневерява.

Искаше да го изкрещи, но гласът ѝ я предаде — прозвуча глухо, предрезгавяло от болка.

Видя, че в очите му проблясва удовлетворение.

Мадам Дюбоа беше ушила нощницата от черна коприна, която прилепваше по всяка извивка на Миа. Обикновено носеше бял памук, поръбен с дантела на дупчици, така че Вандър имаше право.

— Ще ти дам името на модистката, за да поръчаш същата за следващата си херцогиня — отговори Миа, като вложи в гласа си възможно най-ледена нотка.

— Няма да има „следваща херцогиня“ — отговори Вандър, като най-накрая откъсна поглед от тялото ѝ и пристъпи по-близо. — Ти си моята херцогиня, моята единствена херцогиня.

Преди да проумее какво ѝ казва, Миа зърна потъмняващата синина на бузата му и осъзна, че лепената му риза е разцепена с нож. Тя ахна и пристъпи напред, но после се спря.

— Ранен ли си?

Не ѝ изглеждаше ранен — движеше се със същата грациозна сила както винаги.

— Бил си в къщата на сър Ричард! Какво стана? Едуард там ли беше?

Последният въпрос го накара да присвие злокобно очи, но Миа никога не бе треперила пред него и нямаше да започне сега.

— Да — отговори Вандър със стиснати зъби. — Когато го видях за последно, Рийв беше добре.

Хрумна ѝ ненадейна, страховита мисъл.

— Да не си дошъл, защото е станало нещо с Чарли?

— Не. Чарли язди цял ден и си легна изтощен. Дойдох да те видя.

Миа несигурно си пое дъх. Точно така. Паниката ѝ изчезна, заменена от отчаяно желание да се защити. Тя буквално не можеше да преживее още унижения от страна на херцога на Пиндар.

— Тогава защо си дошъл? — все пак успя да го попита.

Вандър отметна потъмнелите от пот кичури, паднали на челото му.

— Няма да се откажа от теб.

Сърцето на Миа подскочи. Да остане с Вандър... да живее с него. Да спи в леглото му, да се люби с него нощ след нощ.

Този образ я накара да дойде на себе си. Къде беше самоуважението ѝ? Дори само това, че разкъсаната риза разкриваше

мускулестите му гърди, я караше да копнее за допира му. У него имаше нещо, което ѝ действаше пагубно.

„Това е достойно за съжаление — напомни си Миа, — да искам мъж, който не само не ме уважава, но освен това е и груб.“ Също толкова жалко, колкото всички тези романи, които бе написала за един херцог — Вандър, — макар че му бе дала шест различни имена.

— Толкова бързо ли си промени мнението? — попита тя и се постара гласът ѝ да прозвучи безгрижно. — Утре пак ли ще го промениш? Никога не съм те смятала за човек, който се води от капризи.

Челюстта му се стегна.

— Не се водя. Всъщност аз съм настойник на Чарли и не смятам да се отказвам от него.

По гръбнака на Миа пропълзя огнена следа на неверие. Обгорените ѝ дробове си поеа въздух.

— Искаш да остана омъжена за теб заради Чарли?

Унижението я прониза като нож: дори нейният осемгодишен племенник беше по-ценен от нея. Никога не се бе чувствала потблъскваща.

— Не просто това — каза рязко Вандър. А после през погледа му премина някакво друго чувство. — Виж, въпреки това, което направи майка ми, баща ми никога не спря да я обича, през всички тези години, дори докато беше в лудницата.

С известно облекчение Миа установи, че яростта ѝ позволява да наблюдава сцената някак от разстояние, сякаш бе влязла по средата на някоя пиеса.

— Не разбирам това какво отношение има към нашия брак — отбеляза Миа. — Щом ще говорим за родителите си, мисля, че има нещо друго, много по-съществено: когато описах моя баща и твоята майка като хора, които се обичаха, ти отвърна, че баща ми е копеле, което е прелъстило твоята майка и нещо повече, намекна, че и аз съм същата. Че ябълката не пада по-далеч от дървото.

Последва нов миг на тишина.

— Не съм казал това.

— Каза го.

— Не съм искал да прозвучи така.

— Ти каза това, което мислеше в момента! Каза тези неща, които вярваше!

— Проклятие!

Думите се заизливаха от устата му така, сякаш нишката на самоконтрола му най-накрая се бе скъсала.

— През целия си живот вярвах, че майка ми е предала баща ми — каза Вандър и направи нова крачка към Миа. — Но после разбрах, че той я е биел.

Миа потръпна.

— Нямах представа. Аз... съжалявам.

— Увредил я толкова лошо, че след моето раждане повече не можела да има деца.

Нещо в гласа му ѝ подсказа, че никога досега не е изричал тези думи на глас и може никога повече да не ги изрече.

— Това е ужасно — отговори внимателно Миа. Оказа се права за всички онези стъклени животни. Трябваше да изпрати някого в дома на Вандър, за да прибере в кутии всички крехки малки майки и кристалното им потомство.

— Когато Рийв пристигна тази сутрин, единственото, за което можех да мисля, беше, че съм се оженил за жена, която обича друг мъж, така, както майка ми обичаше друг.

— Аз.

Той направи една последна крачка и обви ръце около предмишниците ѝ. Погледът му потърси нейния.

— Оставих те да си отидеш. Проклет вечен ад, отблъснах те, защото бях така убеден, че обичаш друг мъж! Но в мига, в който каретата ти се изгуби от погледа ми, осъзнах истината. Бях сгрешил. Ти не го обичаш, нали, херцогиньо? Ти обичаш мен.

Миа ахна и отвори уста, за да отрече пламенно думите му, но той наведе глава и я целуна с такава страст, че навсякъде по кожата ѝ запълзя горещина. Само някакъв слаб инстинкт за самосъхранение ѝ даде сила да се отскубне.

— Колкото и нещастна да е историята на родителите ти, боя се, че това не променя нашата ситуация — каза тя и изрече всичко, което не бе спряла да си мисли цял следобед. — Ние с теб не сме един за друг. Ти си прекалено избухлив и твърде... — Не можа да се сети за подходяща дума. — Аз направих с теб неща, които не би трябвало да

прави никоя дама, а когато си изпуснеш нервите, ти говориш неща, които не мога да простя.

— Мога да се променя! — В очите на Вандър се четеше свирепа настойчивост.

Миа поклати глава.

— Не е само това. Когато те изнудих да се ожениш за мен, аз загубих достойнството си. Загубих още повече, когато... тъъ... е, знаеш какво имам предвид. Ако останем женени, с времето ще загубя и малкото самоуважение, което ми е останало.

Грубоватите черти на Вандър изразяваха непоколебима решителност.

— В това, което направихме заедно, няма нищо, повтарям, нищо, от което трябва да се смуцаваш. Това, което направихме заедно, беше дар, херцогиньо. И аз няма да приема никоя друга херцогиня.

— Няма да ми казваш какво да чувствам! Нито пък можеш да ме захвърляш и после да ме поискваш обратно. Това, което се случи помежду ни, не е достатъчно, за да поддържа един брак.

Тя отстъпи на една страна и посочи към прозореца.

— Моля те, тръгни си по същия път, по който дойде.

Очите на Вандър потъмняха и без да ѝ отговори, той отново я привлече в обятията си. Като проблясък на светкавица тази опасна топлина отново се разля в тялото ѝ. Когато отвори уста да възрази, той я завладя.

В продължение на няколко дълги минути Миа така и не можа да си възвърне разума. Когато дойде на себе си, установи, че трепери, вкопчена в съпруга си, с омекнали колене. Вандър ругаеше под нос, а ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ.

Пак се беше поддавала на най-ниските си импулси! Пак се опозоряваше. Една дама никога не се държеше по подобен начин.

Тя го бутна с всичка сила по гърдите.

— Трябва да си вървиш — промълви Миа и гласът ѝ се прекърши. — Не мога да го направя. Ти не можеш да ми го причиниш. Заслужавам съпруг, който ме уважава!

— Аз те уважавам — заяви Вандър.

Погледът му накара тялото ѝ да запулсира от нужда. Миа обаче успя да прочисти главата си.

— Ти ме искаш, а това не е същото. Не ме уважавах, не така, както един джентълмен трябва да уважава жената, за която се е оженил. Героите в моите книги никога не биха казали тези неща, които ми наговори ти. Дори не биха си ги помислили. Ти обаче ги помисли. Преди минута ме попита дали съм облякла тази нощница за друг мъж, въпреки че знаеш историята на родителите ни и какво струва тя и на двама ни. Многократно си изразявал ниското си мнение за мен, каквото и да казваш сега.

Тя се дръпна още по-далеч от него, сякаш физическото разстояние помежду им по някакъв начин щеше да ѝ помогне да го обича по-малко.

— Истината е, че за теб аз съм само една титла — една титла и едно тяло, което върви към нея.

Гневът отново започна да засилва смелостта ѝ, положи помежду им слой дебел лед.

— Ти даваш ли си сметка, че през целия ни кратък брак нито веднъж не ме нарече по име? За теб аз съм винаги „херцогиньо“. По едно време не бях сигурна, че изобщо си спомняш името ми. Последното доказателство? Вчера вие двамата с Едуард предговорихте нашия брак, без да си направите труда да ме попитате за моите чувства, нищо, че аз стоях между двама ви в стаята.

— Не си разбрала. Не беше така.

— На нито един от вас и през ум не му мина да ме попита дали бих предпочела да остана омъжена за теб или да се омъжа за Едуард.

Вандър не можеше да понесе изражението ѝ: изразителните ѝ черти бяха безжизнени, цялата ѝ радост и страст заключени някъде вътре, така че вече не светеха в очите ѝ.

Неговата съпруга стоеше пред него и му казваше да си върви, но той нямаше да си тръгне. Тя беше негова. С тази мисъл Вандър я вдигна на ръце, без да обръща внимание на ахването ѝ, занесе я до леглото и легна след нея. В мига, в който тялото му се отпусна върху нейното, той почувства прилив на неимоверно облекчение.

— Когато съм с теб, съм си у дома — прошепна Вандър и я целуна по носа, а после и по скулата.

Не намери повече думи, затова превзе устата ѝ.

И тялото ѝ. Когато плъзна крак между краката на Миа, тя вече беше влажна. След секунда очите ѝ станаха стъклени и Миа го

привлече към себе си. Вандър се плъзна в тясната ѝ топлина, съчета се с нея като животно, полудял от вкуса и аромата ѝ.

Беше грубо и великолепно, а не бавно и нежно. Но след като я доведе до върха три пъти и се претърколи настрана, Миа все още отказваше да го погледне в очите. А когато седна в леглото, сърцето на Вандър се сви.

— Това не е правилно — каза тя.

— Херцогиньо...

Миа се завъртя към него с бързината на светкавица.

— Виждаш ли? Дори сега не използваш името ми.

Вандър мразеше този неин суров, застинал поглед. Седна и обхвана лицето ѝ с длани, сякаш можеше да я стопли с докосването си.

— Миа, ти си моята херцогиня. Това е най-големият дар, който мога да ти дам. Името ми, титлата ми, всичко, което е мое.

Миа затвори очи и пак ги отвори.

— Имам нужда от...

Гласът ѝ заглъхна и тя започна отново.

— Това не е достатъчно. Необходимо ми е уважение, Вандър. Ти дори не подозираш колко много ми е необходимо. Трябва да се уважавам и да бъда уважавана. Това е единственото нещо, което моето семейство не можа да ми даде. Ти също не го изпитваш.

— Не е вярно — възрази Вандър, като овладя гласа си и запази спокойствие.

Тя зачака, но подходящите думи така и не изплуваха в ума му. Сещаше се само за недообработени фрази.

— За теб аз не съм жена, която е достойна за любовта ти — въздъхна най-накрая Миа. — Не че мога да те обвинявам. Аз написах онази ужасяваща поема; изнудих те; когато ме докосваш, си загубвам ума. По-скоро бих... След време ще загубя самата себе си.

Тя стана, без да поглежда към него, и си облече пенъора.

— Сега си тръгвай, Вандър. Моля те.

Вандър тръгна след нея и я завъртя към себе си. Жестът не беше нежен.

— Всичко, което говориш, е невярно. Това са абсолютни глупости.

Миа се изсмя пресекливо.

— Предполагам, че наистина мислиш така.

Отскубна се от него и вирна брадичка. Сега поне не изглеждаше изпразнена и вдървена. Сега всяка частица от нея пламтеше с жар и решителност.

— Моите чувства не са абсолютни глупости, херцоже. Само защото ти не си съгласен, това не означава, че моите чувства са невалидни. Всъщност ти току-що потвърди това, което вече ти казах: дълбоко в себе си ти мислиш, че моето мнение, моите чувства са маловажни. И ако останем женени, твоето мнение винаги ще е на първо място, по един или друг начин.

Болката в гласа ѝ превръщаше всяка дума в игла, която пронизваше кожата му.

— Не мисля така — каза Вандър. Мъчеше се да обясни на тази пламенна бунтовна жена, която бе наранил, че... че какво? Никога не му се бе налагало да прибегва до красноречие — той си плащаше за удоволствията. Но Миа заслужаваше красноречие.

— Върви си. Просто ме остави на мира. Моля те.

Сега лицето и гласът ѝ отново бяха безизразни, онези чар и сила, които бяха извикали отклик у всички, от Шишо до Джафер, бяха изчезнали.

Вандър направи още един опит.

— Знам как се казваш, Миа, и не искам да живея без теб. Приятно ми е да съм женен за теб. Ти си моя — моя съпруга.

— Аз не съм собственост на никой мъж! — избухна тя. — Аз съм самостоятелна личност, Вандър. Винаги. И искам развод.

Той се загледа напрегнато в нея и осъзна едно нещо. Миа беше права.

Той не я уважаваше така, както би я уважавал един герой от някой роман. Не искаше да падне на колене и да я помоли за ръката ѝ — искаше отново да я повали на леглото и да направи с нея какви ли не непочтителни неща. Искаше да прекара целия си живот в спорове с нея за едно или друго, в предаване и целувки, докато и двамата забравят за разногласието си.

Искаше да я притежава, да я изяде, да я чука, да живее с нея, да умре с нея. Да излее семето си в нея и да създаде деца — не защото му трябваше наследник, а защото искаше двамата заедно да създадат дете.

Така че в Англия, в неговото имение винаги да живее някой с неговите очи и нейната интелигентност. Така че в жилите на бъдещите

херцози на Пиндар да тече част от нейната кръв, за да балансира лудостта в неговата.

Той кимна рязко, обърна се и си тръгна.

Едва когато вече бе обратно в каретата си и завиваше по алеята, водеща към Ръдърфорд Парк, с прилив на отчаяние осъзна, че подобният на светец Фредерик никога не би говорил за „изливане на семето си“ във Флора.

Като стана дума за това, Фредерик нямаше да иска и да я чука.

Това не беше романтично. Не беше това, което искаше Миа.

Наистина нищо на този свят не можеше да спаси брака му.

ГЛАВА 33

На следващата сутрин, след няколко кратки часа сън, Вандър влезе в стаята за закуска и завари Торн замислено да маже сладко върху една кифла, докато четеше бележка от съпругата си. Торн и Индия постоянно си изпращаха бележки по прислужник, ако Торн се намираше в кабинета си, а Индия в дневната си, на няколко крачки от него, или по коняр, ако той се намираше в Лондон, а тя в провинцията.

Вандър си помисли дали да не изпрати писмо на Миа, но веднага се отказа от тази идея. Човекът на перото беше тя, а не той.

— Индия не е доволна — осведоми го Торн и вдигна поглед от бележката си.

— Каза ли й за пукнатото ребро?

Приятелят му поклати глава.

— Само за насиненото око. Следващият понеделник сме в един кралски салон, а с този вид на побойник приличам на „копеле“, без „джентълмен“.

В гласа му звучеше ясна нотка на самодоволство. Торн бе израснал на улицата и тази сутрин изглеждаше така, сякаш никога не я бе напуснал.

— Защо ще ходиш в кралски салон? Ще е адски скучно.

— Индия ме подобрява.

Вандър изсумтя.

— Приятно й е сред висшето общество, а аз я обичам.

С такава лекота го изрече! Сякаш любовта му бе природен факт. Но самата дума караше Вандър да изпитва безпомощност, сякаш се намираше на малък остров, заобиколен от бурни вълни.

През целия си живот бе готов да настоява, че баща му го обича от цялото си сърце. Но според Шишо херцогът се бе опитал да го убие, и то многократно.

Това обаче не означаваше, че той не може да обича. Обичаше майка си, макар че я бе изключил от живота си. Обичаше и баща си

въпреки бурите и насилието, които удобно бе забравил. Обичаше Торн. Шишо.

Миа.

Обичаше Миа. Всъщност истината беше, че когато говореше за това да я чука, това беше просто един начин да каже, че иска да бъде вътре в нея. Чувството, че тя е негова... и това беше същото. Примитивен начин да каже, че я обича. Начин да заяви, че никога няма да допусне нещо да му я отнеме.

Изпитваше ирационалната увереност, че тя бе взела всички счупени, почернели частички в него и ги бе поправила.

— И така, ще влизам във висшето общество — каза Торн, без дори да подозира, че целият свят на Вандър се е преобърнал.

— Какво означава това? — попита приятелят му със сковани устни. Как можеше да убеди Миа в чувствата си?

— Рицарство. Тази идея допада на баща ми, така че подозирам, че е неизбежно.

Вандър преглътна парче бут, което имаше вкус на дървени стърготини. Не се съмняваше, че предсказанието на Торн ще се сбъдне: херцогът на Вилиърс винаги получаваше това, което искаше.

Трябваше да се върне при Миа. Да падне на колене, ако се налага. Да изрази чувствата си с правилните думи. Да не споменава неща като обладаване и че е негова.

— Изглеждаш ужасно — отбеляза Торн. — Да разбирам ли, че жена ти не е склонна да се върне?

— Смятам да променя решението й.

— Нали само преди една седмица беше много ядосан, че те изнудва?

Вандър не си направи труд да отговори. За известно време единственият звук в трапезарията беше тракането на прибори, докато двамата поглъщаха огромен брой яйца, безброй парчета телешки и свински бут и цяла планина кифли.

Вандър отдавна бе разбрал, че закуските, които бяха на мода сред висшето общество, стигат само на хората, които през целия ден се движат бавничко между каретата и дивана. Той закуси като човек с мисия, защото наистина имаше такава — най-важната мисия в живота му.

— Надявам се, че не съм приличал на теб, преди да се ожена — подметна Торн и остави вилицата си. — Но сигурно съм приличал. Сигурен ли си, че херцогинята не обича Рийв?

— Да — отсече Вандър, сега вече убеден в това. — Но твърди, че не я уважавам.

Подозираше, че когато говори за уважение, Миа всъщност има предвид любов. А когато говореше за своята херцогиня, и той имаше предвид същото. Любов.

— Не можеш ли да й изтъкнеш, че изнудването не е точно... — започна Торн, но Вандър се намръщи и той млъкна. — О, добре! Предполагам, че здравият разум няма значение. Ще приема, че си оплескал всичко. Това означава, че ще трябва да направиш някакъв наистина голям жест.

Вандър се замисли. Какво ценеше повече от всичко друго, освен Миа?

— Мога да й дам Джафер — предложи той. — Започнах да получавам предложения за него още преди да е завършил първото си състезание. Към момента той е най-желаният кон в цяла Англия.

— Тя не иска кон, глупак такъв.

Шишо се донесе в трапезарията и се стовари в едно кресло. Изглеждаше ужасно. Косата му приличаше на посивяващо птиче гнездо.

— Момчета — изрече той със задавен глас. — Никога не предизвиквайте селския пекар да играете на стрелички. Едва преди един час успях да спечеля един рунд, и то само защото се напивам по-бавно от него.

— Вандър трябва да спечели обратно съпругата си — каза Торн, без да го поздрави. — Имаш ли идеи?

Главата на Шишо бавно се отпусна на масата.

— Не съм сигурен дали е възможно.

Сърцето на Вандър заби по-силно.

— Толкова ли ме мрази?

— Не. Но ти не можеш да се сравняваш с героите на Лусибела.

Гласът на Шишо бе приглушен от покривката.

Вандър не се учуди, но Торн се намръщи объркан.

— С какво да се сравнява?

— Миа е много популярна романистка, публикува под друго име — Лусибела Деликоза — обясни Вандър. — Чичо ми е изчел всичките ѝ книги.

— Романи и Шекспир. Не ти е силната част.

— Напълно го разбирам — отговори мрачно Вандър.

— И така, защо не може да се мери с художествен герой? — обърна се Торн към Шишо.

— Няма поетична душа.

Точно до това заключение бе стигнал и Вандър.

— Кинрос се кълне, че нямало да се ожени, ако не била някаква поема на Джон Дън — каза Торн. — Винаги можеш да научиш наизуст някоя поема. Или пък — сбърчи лице в гримаса той, — можеш да се опиташ да напишеш своя.

— За шотландския херцог ли говориш? — попита Вандър. — Трудно ми е да си представя как Кинрос рецитира поезия.

— Една вечер ми каза, че дължи брачното си щастие на Дън.

— Поезията наистина ще е някакво начало — включи се Шишо и се изпъна на мястото си, макар че приличаше на човек, който всеки момент може да заспи с глава в маслото. — Но има нещо повече от това. В кулминационната точка на романите на Лусибела героят винаги прави нещо героично. В романа, който Миа пише сега, Фредерик спасява Флора от смъртна опасност.

— Фредерик е абсолютно магаре — заяви мрачно Вандър, но все пак зададе очевиден въпрос: — Как го постига?

— Предполагам, че я спасява от горящото сиропиталище или нещо подобно — замисли се Торн.

— Не, от див тигър — поясни Шишо и залитайки, се изправи на крака. По някое време през нощта бе загубил шалчето си, а жилетката му беше разкопчана и обърната наопаки. — Трябва да си лягам — измърмори той.

— Тигърът се появява в края на романа? — попита Торн.

— Флора избягва от замъка с призраци, но злият лорд Плъм е разярен, задето отблъсква долните му домогвания — макар че има съпруга на тавана, — затова пуска полуумрелия от глад човекояден тигър, който държи в клетка в двора на замъка — издрънка сюжета Шишо, без да спре да си поеме дъх.

— Каква е героичната част? — попита Вандър.

— Фредерик вижда, че тигърът ще разкъса любимата му, затова се втурва в двора да го разсее и докато животното тича към него, той вади лък и стрела и го застрелва. Опитах се да убедя Миа, че един пистолет ще свърши по-добра работа, но тя смята, че стрелите са по-романтични.

Последва кратка тишина, докато Вандър (и вероятно Торн) се опитваха да си представят тази крайно невероятна поредица от събития.

Шишо добави с отбранителен тон:

— Звучи малко мелодраматично, но това е защото вие двамата не разбирате жанра. Уверявам ви, че читателите в цялото кралство ще потръпват от ужас по време на тази сцена.

— За съжаление в Бъркшър няма много тигри — каза Торн, — така че Вандър не може да възпроизведе тази вълнуваща развръзка.

— В една от най-популярните книги на Миа, „Есмералда“, героят скача от жребеца си в движещата се карета на героинята, която пада в реката. — Сега Шишо изглеждаше по-бодър. — Героят — а значи ти, Вандър — се гмурва в черните ледени води, за да спаси героинята, и стига до нея в същата секунда, в която тя започва да се дави.

— Абсурд! — отсече Вандър и нетърпеливо се изправи.

— Сам напиши развръзката на своя роман, племеннико! — възкликна Шишо и протегна ръка. Тя трепереше, но жестът беше драматичен. — „Херцогът, херцогинята и сирачето“! Ще се продава с хубава кожена подвързия със златна щампа.

— Мисля, че трябва да научиш няколко стихотворения — каза Торн, без да обръща внимание на Шишо. — Пробвай с някой не толкова известен, колкото Джон Дън, и може дори да успееш да ги представиш за свои.

— Можеш ли да си ме представиш как падам на колене и рецитирам поезия?

Торн и Шишо погледнаха към него. Вандър знаеше какво точно виждат: плещест мъж, който изобщо не прилича на херцог. Усмивката му беше в най-добрия случай вълча, а в най-лошия — направо заплашителна.

Той не бе прочел нито един от романите на Лусибела, но години наред бе слушал как Шишо въодушевено му разказва сюжетите на любимите си книги. В главата му започна да се оформя идея.

За целта му трябваше Чарли.

ГЛАВА 34

Миа се събуди в четири часа сутринта и започна да пише. Думите се лееха изпод перото ѝ като отприщена река. Флора се оказа учудващо практична млада дама. След няколко срещи с невестата-призрак — която се носеше из замъка и ридаеше, откакто я бяха изоставили през 1217 година — тя осъзна, че няма смисъл да прекара целия си живот, скърбейки заради Фредерик.

По пладне Чарли вече ѝ липсваше толкова много, че Миа реши да го вземе и да се върне в Карингтън Хауз. Сър Ричард едва ли вече представляваше заплаха. Когато слезе долу, съдържателят ѝ съобщи, че Едуард я очаква в частната трапезария, където след няколко минути ще поднесат обяда.

— Добър ден — поздрави Миа, когато влезе.

Едуард веднага стана, поклони се и целуна ръката ѝ.

— Сигурно ще се зарадваш да чуеш, че след понасяне на някои телесни щети сър Ричард сега е под опеката на мировия съдия и очаква съдебното заседание — каза той, докато я водеше към един стол.

На нейно място някоя от героините на Лусибела щеше да изпита ужас от състоянието на сър Ричард, но на Миа ѝ хареса, че справедливостта е възтържествувала.

— Радвам се да го чуя — призна тя. — Надявам се, че не си пострадал?

— За щастие не.

— При тези обстоятелства веднага ще отида да взема Чарли. Искам незабавно да се върнем в Карингтън Хауз.

При самата мисъл да прекрачи прага на Вандър през тялото ѝ премина вълна на отчаяние. Но трябваше да бъде силна.

Тя зависеше само от себе си. Повтори си го за стотен път днес. Тя не беше просто титла — „херцогиня“, „съпруга“ или дори „дъщеря“ или „сестра“.

Тя беше Миа, а също така и Лусибела. И майка на Чарли. Трябваше да се задоволи с това.

След края на обяда Едуард отиде да уреди сметката със съдържателя, а Миа излезе в двора, завързвайки бонето си. В мига, в който прекрачи прага, чу познато цвилене.

— О, за бога! — възкликна тя и не можа да сдържи усмивката си, когато Джафер се приближи с подскоци към нея. — Какво правиш тук?

Той изглеждаше безкрайно доволен от себе си. Преди да го спре, конят улови бонето ѝ със зъби, направи танцова стъпка назад и го разтърси, сякаш играеше на някаква игра.

Макар че Джафер беше оседлан, а поводите праметнати през лъка на седлото, наоколо нямаше никого другиго.

— Къде е Вандър? — попита Миа. Почти очакваше конят да ѝ отговори.

Джафер пусна бонето и се приближи. Тя го погали по носа и се огледа наоколо. Дворът беше пуст — имаше само една карета от другата страна, с един задрямал кочияш.

Къде бяха пощальоните и конярите, които обикновено се мотаеха наоколо и чакаха да свършат нещо? Миа присви очи. Хъркащият кочияш много приличаше на Мълбъри.

— Вандър! — провикна се тя.

Вместо съпруга си чу момчешки смях. Чарли изскочи през отворената врата на каретата. Джафер изцвили одобрително.

— Скъпи! — възкликна Миа и протегна ръце. — Какво правиш ти тук?

Чарли заподскача по камъните. Цялото му лице грееше.

— Дойдохме да те заведем у дома! — провикна се той.

— „Вие“ ли? Херцогът с теб ли е? — попита Миа, отметна дебелината къдрица, паднала на лицето на Чарли, и го целуна по челото.

— Трябва да ти изрецитирам едно стихотворение — обясни той и я прегърна силно. — Двамата с Негова светлост го написахме заедно. Аз ще го издекламирам, както са правили римските оратори.

Дъхът на Миа секна, когато видя, че Вандър слиза от каретата. После бързо погледна обратно към Чарли. Той скочи на гранитния камък пред отворената врата на странноприемницата и се обърна с лице към открития двор. С цялата величественост на млад аристократ, готов да каже нещо на римляните и сънародниците си, Чарли оповести:

— „Розите са алени, теменужките са сини...“

От сенките зад него ненадейно се подаде една ръка и се обви около гърлото му. Миа изкрещя. Окървавеният разчорлен сър Ричард блъсна Чарли напред.

Стисна детето й здраво до себе си и допря нож в гърлото му. Излъчването на изящен аристократ от елизабетинската епоха, с което така се гордееше, се бе стопило и бе оставило на свое място един хищник с освирепял поглед.

С крайчеца на окото си Миа видя, че Вандър прави внимателна крачка към тях. Мълбъри изведнъж разкри, че е съвсем буден, и скочи от капрата.

— Сър Ричард, какво правите? — провикна се Миа с надеждата да отклони вниманието му от мъжете.

— О, просто смятам да убия един малък плъх от канавките — отговори той. Ужасно, но гласът му си беше все същият културен, обработен тенор, сякаш говореше не за убийство, а за чай и сандвичи.

Очите на Чарли бяха разширени и приковани в нея.

— Лельо Миа — каза тихо той.

В гърлото й се надигна нов вик, но тя успя да го сподави.

— Убийството е твърде крайно разрешение, не смятате ли? — попита Вандър. Сега стоеше до Миа. Мълбъри безшумно заобикаляше двора от другия край, за да може да се приближи отзад.

— Той е отговорен за всичко! — изръмжа сър Ричард. — Трябва да напусна проклетата страна и това е само заради този сакат малък идиот, когото трябваше да удавят още при раждането му.

Той злобно разтърси Чарли и ножът се озова опасно близо до гърлото на детето.

— Не! — извика Миа и залитайки, направи крачка напред. — Аз съм отговорна. Аз съм виновна. Моля ви, пуснете Чарли.

В отговор на движението й сър Ричард наклони главата на детето още по-назад и постави блестящия ръб на ножа точно под брадичката му. Миа чу как патерицата на Чарли издрънча върху калдъръма, макар че не посмя да откъсне поглед от лицето на сър Ричард.

Зад постоянните ожесточени съдебни искове на сър Ричард се бе крило нещо повече, отколкото осъзнаваше Миа. Той беше луд. Съвсем побъркан.

— Защо Чарли? — изхриптя тя. — Моля ви! Той е ваш племенник! Не заслужава това.

— Сега! — обади се рязко Вандър.

Миа остана стъписана, когато Чарли отчетна дясната си ръка нагоре и назад и заби в ръката на сър Ричард малка кама. Навярно не постигна нищо повече от това да го убоде, но острието на сър Ричард потрепери и това даде на Вандър секундата, която му трябваше: той се спусна напред като светкавица, издърпа Чарли от ръцете на сър Ричард и го обърна настрана.

Сър Ричард нададе яростен рев и се хвърли след тях, като събори Миа на земята.

Чарли вече беше на сигурно място зад Вандър, чието излъчване на свиреп воин, готов да защити семейството си, като разчлени врага на части, накара сър Ричард да замръзне на мястото си.

А после, точно когато Мълбъри се втурна напред, сър Ричард се стрелна наляво, сграбчи лъка на седлото на Джафер, метна се отгоре му и накара коня да излезе в галоп от двора. Мълбъри изруга и се втурна през портата след него.

За секунда нито един от тримата нито помръдна, нито продума. А после Чарли изкрещя възмутено:

— Той открадна Джафер!

— Няма да е задълго — отговори спокойно Вандър. С една голяма крачка той стигна до Миа и я привлече в прегръдките си.

Тя не можеше да проговори, само се облегна на гърдите му със затворени очи.

— Не се тревожи за Джафер — чу как казва Вандър над главата ѝ. Беше ли я целунал по косата? — Сър Ричард ще го продаде, когато стигне до брега, но аз ще предложа такава награда, която ще накара всички мъже в Англия да започнат да го търсят.

По калдъръма отекна тропот на ботуши и един недоволен глас изръмжа:

— Проклятие, надявам се, че това не беше сър Ричард Магрудър.

— Чарли е прекалено млад, за да слуша такъв език — каза Миа и отвори очи.

— Извинявам се. — Едуард гледаше с присвити очи към ръцете на Вандър, които я бяха обгърнали.

— Сър Ричард държи здраво мировия съдия на Бъркшър — рече Вандър. — Макар че това не обяснява откъде е знаел, че ще ни намери тук.

— Предполагам, че е търсил мен — отговори Едуард. — Снощи ми отпрати множество заплахи. След като го арестувах, казах на шерифа, че ще отседна тук, в случай че трябва да дам показания.

Мълбъри се върна в двора.

— Хвана пътя към Дувър! — промълви задъхан той. — Мисля, че се опитва да се добере до Франция.

Вандър кимна и се обърна към Едуард:

— Ако ме извините, господин Рийв, бих искал да заведа съпругата си на кратка разходка.

За един дълъг миг над двора се спусна тишина.

— Добре — отговори Едуард. Гласът му бе безизразен, но в очите му се четеше болка. — Чарли, старче, защо не дойдеш вътре с мен?

— Видя ли какво направих? — попита Чарли. — Как пронизах сър Ричард?

Преживяното очевидно не му се бе отразило ни най-малко.

Вандър се отдалечи от Миа и вдигна патерицата на Чарли, която се бе счупила на две. Зашеметена, Миа видя как той завинтва в нея малка кама — там, където никога преди не беше имала такава.

— Ти май си се спасил сам — обърна се Едуард към Чарли.

— Не — отговори весело момчето, — херцогът ме спаси. Но аз пронизах сър Ричард!

То взе патерицата си от Вандър, пхна я под мишница и тръгна към вратата на кръчмата. После се обърна.

— Нали ще се върнете? — попита той и гласът му потрепери едва-едва.

— До един час — обеща Вандър.

На Чарли това май му се стори достатъчно. Той заподскача към вратата на кръчмата заедно с Едуард и историята се заизлива от устата му отново и отново.

— Сър Ричард щеше да убие Чарли! — простена Миа и се олюля. — Не, не е възможно наистина да го е мислил! Той е вуйчо на Чарли, негов кръвен роднина!

Вандър я вдигна на ръце и закрачи през двора към каретата си. Миа би трябвало да се съпротивлява. След няколко минути определено щеше да заяви мнението си и да стане самостоятелна, точно както бе замислила.

Но точно сега трепереше от глава до пети и беше прекрасно да е в прегръдките на силен мъж, воин, който бе защитил нея и детето ѝ.

— Сър Ричард е луд — рече Вандър, седна в ъгъла на каретата и я сложи в скута си — и може да го е мислил сериозно. Очевидно моят баща е представлявал заплаха за мен. Изобщо не си спомням за това, но Шишо казва, че херцогът периодично се опитвал да влезе в детската стая и трябвало да държат пред нея слуги ден и нощ.

— Какъв ужас! — промълви задавено Миа. — Слава богу, че баща ти не е успял да те нарани! Сигурна съм, че това е щяло да разбие сърцето му.

Нещо в погледа му я накара да добави решително:

— И слава богу, че ти не си наследил болестта му.

— Наследил съм нрава му — отвърна Вандър с равен глас и удари с юмрук по тавана, за да съобщи на Мълбъри, че са готови. — Преди чупех мебели, но напоследък най-много да се сбием с Торн.

Миа си представи как тези двама красиви мъже се борят, но прогони този образ от главата си.

— Ти никога не би наранил някого в пристъп на ярост — отговори тя с абсолютна убеденост, облегна глава на сгъвката на рамото му и попи силата му.

— Но казвам неща, които не мисля. Държах се като абсолютно копеле с теб, Миа — рече Вандър и се отдръпна дотолкова, че да я погледне в очите. — Ти си най-красивата, интелигентна жена, която съм срещал, но аз нараних чувствата ти. Съжалявам.

Думите прозвучаха рязко и малко свирепо.

Миа инстинктивно разбра, че Вандър никога досега не е изричал подобни думи. Преглътна с усилие. Как би могла да го отблъсне? Но трябваше да го стори.

— След като те любя — продължи той и поднесе ръката ѝ към устните си, — единственото ми желание е пак да вляза в теб, по всички възможни начини.

Никога в живота си не бе правила нещо толкова трудно.

— Не мога — прошепна тя. Точно за това бе мечтала, но думите не прозвучаха така, както трябваше. В гласа ѝ звучеше унижителна болка, а той не каза нищо, затова Миа продължи да говори, за да запълни напрегнатата тишина.

— Това не е достатъчно.

В очите ѝ запариха сълзи.

— Не мога да бъда просто поредната жена в леглото ти.

Гласът на Вандър изскърца като ръждясала порта:

— Любовта ми към теб няма нищо общо с леглото ми.

— Какво каза? — ахна Миа.

— Не съм обичал много хора и не ме бива много в това. Обичах баща си, но той се е опитал да ме убие, и то няколко пъти. Обичах майка си, но се разкъсвах между двамата си родители, затова винаги изпитвах чувството, че предавам баща си, като се държах любезно с нея.

Той млъкна и погледът му потърси нейния.

— Обичам Торн. Обичам Индия. Шишо, разбира се. Чарли. И теб. Теб повече от всички други, Миа.

Умът на Миа кипеше.

— Но каза неща, които ме нараниха.

Звучеше като упорито дете.

— Винаги ме наричаше „херцогиньо“, сякаш съм само ролята, а не човекът.

— Когато те наричам моя херцогиня, имам предвид, че си моя — моя да те обичам, да те прегръщам, да те любя. Това означава... това означава всичко за мен.

Миа можеше да чуе дълбоката истина в думите му.

— Ти обичаш ли ме, Миа? Ако не ме обичаш, ще си тръгна и никога повече няма да те безпокоя. Обещавам.

Сърцето ѝ се разтуптя. Обзе я нерешителност.

— Но ти ме обичаш — продължи Вандър и стисна по-силно ръцете ѝ. — Никога няма да ти позволя да си отидеш. До края на живота ни. Дори ако Рийв ти напише сто любовни поеми и изрече всички тези неща, които аз не мога. Дори ако проклетият Фредерик се появи лично. Разбираш ли?

Очите му пламтяха, вперени в нейните.

Тя прехапа устна и отклони погледа си.

— Не е само...

Дланта му обхвана бузата ѝ и нежно я обърна обратно към него.

— Има само един важен въпрос, Миа. Обичаш ли ме?

Думите бяха искане, да, но Миа долови в гласа му и някаква уязвимост, сякаш можеше да види дълбоко в него и да зърне някаква

част, която Вандър рядко разкриваше пред другите — ако изобщо я разкриваше пред когото и да било. Не можеше да го излъже.

— Да — отговори тя с дрезгав глас. — Обичам те, Вандър. Твоя съм.

— Слава богу! — промълви той тихо и хрипливо, притегли я към себе си и зарови лице в косата ѝ. — Какъв глупак само бях! Каж ми, че никога няма да ме напуснеш.

Гласът му бе предрезгавял от чувство, сякаш свирепият воин най-после бе повален на колене.

— Никога.

Думата ѝ се стори също толкова прекрасна и блестяща като слънчевата светлина, като усмивката на Чарли.

— Обичам те — каза отново Миа. — Винаги.

Това, което преди ѝ се струваше срамно, сега беше само прост факт.

— Всъщност, обичам те още откакто бяхме на петнайсет, ако искаш да знаеш истината. Може би дори отпреди това.

— Не те заслужавам — промълви Вандър и отново се овладя. — Но ти нося това.

Бръкна в джоба на палтото си и извади шепа пожълтели късчета хартия.

Почеркът на тях не беше елегантен, но беше изпълнен с искреност.

Беше нейният почерк.

— Тогава и аз те харесвах — каза Вандър и изсипа поемата в ръцете ѝ. — Основно гърдите ти, но освен това ми харесваше и смехът ти, и това, че ме караше да не се чувствам толкова сърдит, дори когато, баща ти беше в стаята.

— О! — прошепна едва чуто Миа.

— Едно от най-ужасните неща, които могат да се случат на едно момче, са подигравките. В училище бях изтърпял толкова много подигравки, че бях станал дебелокож. След като Гадния дойде в библиотеката онзи ден, не можех да мисля трезво. Той обеща да разкаже на всички. Това щеше да съсипе репутацията ти, ето защо казах единственото нещо, за което можах да се сетя, за да го накарам да спре. Разбира се, това само влоши нещата още повече.

Миа впери поглед в парчетата хартия.

— Запазил си моята поема през всички тези години?

Вандър кимна.

— В никакъв случай нямаше да позволя моята поема — единствената поема, която някой бе написал за мен — да се окаже изметена заедно с боклука. Затова я събрах.

Усмивката на Миа бе така широка, че лицето ѝ сякаш щеше да се спуска.

— Къде е била през всичкото това време?

— Прибрах я в една кутия и там си остана. Докато Торн не ми каза, че трябва да направя някакъв голям жест и да напиша поема. Чарли ми помогна, но и двамата знаехме, че трудът ни не струва нищо. Тогава се сетих за това.

— Откъде, за бога, ти хрумна идеята да ме съблазниш с поезия?
— попита Миа. Не можеше да спре кикота си. Да потисне усмивката в сърцето си.

— Бях отчаян — отговори протичко Вандър. — Но имам и друг план, резервен, в случай че поезията не е достатъчно убедителна.

Разбира се, че имаше.

— Какъв е той? — попита Миа.

— Ето — каза Вандър и ѝ посочи едно писмо. Беше снабдено с щампа и печат и изглеждаше съвсем херцогско.

Миа погледна към Вандър и вдигна вежда. После счупи печата. Прочете писмото веднъж. Три пъти.

— Ти изнудваш ли ме?

Той кимна.

— Ако ме напуснеш, ще изпратя това писмо на „Таймс“. Целият свят ще разбере истинското име на Лусибела Деликоза. Всички, от краля до най-малката прислужница, която чете край кухненския огън.

Миа се разсмя и пусна писмото на пода.

— Знаеш ли какво искам най-много? — прошепна тя.

— Ще ти дам всичко, което притежавам, Миа. Всичко, което желаеш.

Наистина го мислеше.

— Една целувка — прошепна тя.

Вандър се устреми напред, завладя устата ѝ и я бутна назад на седалката. Усещането на тялото му върху нейното беше вълшебно и

кръвта ѝ запя от удоволствие, а очите ѝ се наляха със сълзи. Ръцете ѝ го обгърнаха така, сякаш от това зависеше животът ѝ.

— Обичам те — каза ѝ отново той, едната му ръка се плъзна надолу и обхвана гърдата ѝ. Корсажът на мадам Дюбоа поддаде и гърдата на Миа се изсипа в ръката му.

Вандър наведе глава и пое дясното ѝ зърно в устата ѝ. Усещането бе така великолепно, че Миа изскимтя и тялото ѝ се втечни, а костите ѝ се стопиха. Едната му ръка бе вдигнала полите ѝ и оставяше трепереци огнени следи, приближаваше се до мястото, на което Миа го искаше най-силно.

— Искам те — каза той.

От гърлото ѝ се изтръгна стенание.

— Тогава ме вземи — прошепна Миа. — Твоя съм, Вандър.

Той застина неподвижно.

— Кажи го пак.

От изпълнен с нежност погледът му бе станал неизмеримо по-див. И все пак Вандър се поколеба.

— Искам те, Миа, но преди всичко те обичам.

— Можеш да ме имаш — отговори тя, замаяна от радост.

— Завинаги?

— Завинаги.

Там, в каретата, на прекалено тесната седалка, Вандър дойде при нея със страст, любов и смях. Дойде при нея с уважение и обожание.

След известно време положението стана прекалено разгорещено и потно. Разрошената коса на Миа се бе разпиляла на мръсния под. Имаше пот зад коленете и по други места. Задъхваше се, защото Вандър продължаваше да завладява устата ѝ така, сякаш никога нямаше да ѝ се насити.

— Не мога... не отново. Аз... — изрече умолително тя.

— Ела, Миа. — Гласът му отново бе предрезгавял. — Ела с мен.

Тя го стори.

ЕПИЛОГ

На следващата сутрин Гонт преживя ужасен шок, когато отвори вратата: Джафер пасеше на моравата под прозореца на Миа, без ездач, с увиснали поводи.

По-късно същия ден шерифът дойде при тях с новината, че сър Ричард Магрудър, освободен по грешка от ареста, е откраднал кон и е избягал от правосъдието, но по време на бягството си е бил хвърлен в една канавка и е умрял незабавно от счупен врат.

Джафер, изглежда, не се бе зарадвал да усети сър Ричард на гърба си.

Всъщност той много повече предпочиташе собственото си стадо: стига семейството му да беше наблизко, Джафер бе най-сговорчивият кон на света. През следващата година той предприе множество болезнено бавни разходки, по време на които подскачаше около Ланселот и Миа. Колкото и пламенно да я ухажваше обаче, Миа упорито отказваше да се качи на гърба на едно толкова голямо животно.

През следващата година Нейна светлост промени извинението си — заяви, че не искала да изложи на риск нероденото си бебе, като язди кон, по-енергичен от Ланселот.

Две години след това обяви, че Флора става много раздражителна, когато се раздели с майка си задълго, затова смята да взема малката на всекидневната си езда. Никой не би рискувал да качи Флора — която бе наследила буйната черна коса на баща си и смеха на майка си — на който и да било друг кон, освен Ланселот.

Флора бързо бе последвана от Кътбърт (кръстен на обичния си пращичо) и Едуард (наречен на един специален приятел на майка си). По този начин херцогинята на Пиндар задълго успя да избегне заплахата да се озове качена на един ужасно висок кон.

Към този момент Джафер вече бе спечелил всички възможни надбягвания във Великобритания и се бе оттеглил, за да премине към

положението на жребец за разплод — задача, с която се зае с огромен ентузиазъм.

И тогава, рано една сутрин, докато херцогът и херцогинята се излежаваха след поведение, което би шокирало близките им, Негова светлост изтъкна, че Ланселот остарява и навярно ще е най-доволен, ако си остане в обора.

Тъй като всеки можеше да види, че Ланселот наистина би се зарадвал никога повече да не напусне бокса си, херцогинята не възрази. Негова светлост добави, че Джафер не е ужасно висок, освен това всичките им трима потомци летяха наоколо на коне, два пъти по-високи от херцогинята.

Миа лежеше праметната напреки през тялото на съпруга си и рисуваше с пръст кръгове по гърдите му.

— Просто не мога да повярвам, че всичките деца се оказаха такива великани — въздъхна тя. — Бяха такива мънички бебенца, а виж ги сега!

Вандър я целуна по челото.

— Красиви са като теб и високи като мен.

— Знаеш ли, че Бърти май може да стане романист? Разказа ми една история за някаква случка от „Итън“ с идеален усет за темпо.

По-късно сутринта Вандър помогна на съпругата си да се качи на гърба на Джафер, при което Мълбъри остана удивен. Макар че за съжаление Миа проявяваше злополучна склонност да се вкопчва в лъка на седлото и да стиска очи — а Вандър беше дълбоко убеден, че всички ездачи трябва да си държат очите отворени, — най-накрая се заклатушкаха бавничко по пътеката, която минаваше през гората.

От този ден нататък за Миа не съществуваше друг кон.

Но макар че тя бе положила големи усилия да избягва арабските жребци, с Чарли се случи тъкмо обратното. Точно както предсказа Вандър, момчето скоро стана най-добрият ездач в пет графства. На гърба на коня не изпитваше и капка страх и можеше да овладее и най-непокорните жребци.

В „Итън“ му дадоха специално позволение да пропуска часове заради едно или друго надбягване, което отначало предизвика немалко завист. Но след като другите момчета схванаха, че докато младият лорд Карингтън се състезава в отбора по езда, „Итън“ няма да загуби купата „Стийпълчейз“ — сребърен бокал, който „Итън“ и „Хароу“ си

разменяха от години — е, след това никой не негодуваше, задето Чарли пропуска часове и никой никога не дръзваше да нарече Негово благородие „Куцльо“ или „Пийт Дървения крак“.

Всъщност, както довери Миа на издателя си господин Уилям Бъкнъл — който преди няколко години престана да бъде господин Бъкнъл и стана просто Уил, — племенникът ѝ сякаш бе хвърлил само един поглед към херцога и бе решил да се превърне във Вандър.

— Чарли е станал толкова мускулест от постоянната борба с полуобучени коне, че дори изглежда като съпруга ми; никоя жена не забелязва накуцването му — сподели Миа. — Освен това говори като Вандър. Както казват всички, госпожица Алиша Гретли, която е достатъчно хубава, за да мине за някоя от моите героини, чезне от любов по племенника ми. Но когато му споменах за това, Чарли потръпна и рече, че когато дойдело време да се ожени, щял той да преследва момичето, а не обратното. — Миа сбърчи нос. — Точно това би казал и Вандър на неговата възраст!

Уил Бъкнъл не можа да сдържи смеха си. Днес беше първият ден от ежегодното му едномесечно гостуване в Ръдърфорд Парк, по време на което редактираше последния ръкопис на херцогинята; за него този месец неизменно бе най-щастливият от цялата година.

— Ако продължи да върви по стъпките на Негова светлост, лорд Карингтън ще разполага с десетина години, през които да намери подходящата жена — отбеляза той.

— Сякаш беше вчера, когато беше малко момче и подскачаше наоколо с патерицата си — въздъхна херцогинята и взе перото си. — Предполагам, че трябва да се захващаме за работа — поне от един час се занимаваме само с клюки.

Преди Уил да отговори, херцогът подаде глава през вратата.

— Може ли да отвлека съпругата си за кратка консултация по един въпрос от голяма важност?

Уил наблюдаваше сценката с интерес. Според него една от причините в някои кръгове да сравняват романите на херцогинята с тези на госпожица Джейн Остин беше това, че тя черпеше от радостта, която бе така очевидна в личния ѝ живот, и споделяше част от нея с читателите си.

Но Нейна светлост поклати глава.

— Изчезвай — обърна се тя към съпруга си и му изпрати въздушна целувка. — Никакви консултации, преди с Уил да направим поне десет страници.

След като херцогът затвори вратата зад гърба си, Нейна светлост се обърна към Уил с широка дяволита усмивка.

— Видяхте ли колко мирно излезе? Няма да ми повярвате, но някога съпругът ми си мислеше, че винаги може да става на неговата. Отне ми поне една година брачен живот, за да го отуча от този навик.

Уил не можа да измисли подходящ отговор, затова почука по купчината страници, които лежаха пред него.

— Предлагам, преди да разгледаме подробно, която и да било от сцените, да обсъдим факта, че вашият герой, лорд Ксавие Хотри, си загубва паметта, след като конят му го хвърля, и вече не си спомня собствената си съпруга.

— Това много ще се хареса на читателите ми — отговори херцогинята незабавно. И отбранително.

— Не се съмнявам — отговори Уил и се постара гласът му да прозвучи успокояващо. — Но дали ще приемат факта, че лорд Ксавие по някакво чудо си спомня лицето на съпругата си само след като започва да вярва, че неговият зъл втори братовчед я е убил? Мисля, че читателите ви биха предпочели поне да се опита да ѝ спаси живота. От добра воля, ако не заради семейната връзка.

Нейна светлост въздъхна и придърпа страниците към себе си.

— Сигурно сте прав. Но ще трябва да измислим как да запазим сцената, в която се хвърля от скалите, обзет от чувство на вина. Шишо обожава този скок, а знаете, че той е най-добрият ми критик.

Уил внимателно подбра думите си:

— Донякъде се безпокоя, че лорд Ксавие ще умре, преди да успее да...

И така нататък, и така нататък.

В името на истината този един месец всяка година, през който Уил Бъкнъл се присъединяваше към семейството им, редактираше последния ѝ ръкопис и спореше с Шишо, беше един от най-любимите и на Нейна светлост.

Макар че жена, която обича така силно и е така обичана в отговор, може да намери радост в почти всеки един миг. Положително във всеки един месец.

И със сигурност по време на всяка една консултация със съпруга си.

Издание:

Автор: Елоиза Джеймс

Заглавие: Четири ноци с херцога

Преводач: Мариана Христова

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Калпазанов

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Инвестпрес АД

Излязла от печат: 12.08.2016

Редактор: Радост Георгиева

Технически редактор: Никола Христов

ISBN: 978-954-17-0308-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12115>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.